

Lại gặp con nhà giàu

Contents

Lại gặp con nhà giàu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	27
6. Chương 6	32
7. Chương 7	39
8. Chương 8	47
9. Chương 9	53
10. Chương 10	62
11. Chương 11	69
12. Chương 12	75
13. Chương 13	82
14. Chương 14	83
15. Chương 15	85

Lại gặp con nhà giàu

Giới thiệu

Tóm tắt truyện:Hải Vi: Là sinh viên năm thứ 2 của một trường đại học. Con nhà nghèo, tính cách h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lai-gap-con-nha-giau>

1. Chương 1

Ngồi ở cổng trường đợi con bạn lấy xe chở về. Hải Vi đưa mắt ngắm nhìn những sinh viên tấp nập qua lại.

Tâm điểm thu hút sự chú ý của mọi ánh nhìn là những cô cậu con nhà giàu. Họ đi đâu ánh hào quang tỏa ra tới đó, chỉ có người mù mới không để ý tới. Những chiếc ô tô sạch bóng, chiếc thì sang trọng quý phái, chiếc lại trẻ trung sành điệu, kém hơn là mấy chiếc bình dân và sau cùng là vài chiếc taxi xếp thành một hàng dài để đợi đón các cô ấm cậu ấm.

Vài tiểu thư công tử đã bước vào xe. Nhìn họ, Hải Vi cười thầm trong lòng, ít ra thì cách ăn mặc hay trang điểm của họ cũng thật lố bịch, điều này khiến cô thấy vui. Nó chứng tỏ rằng tầng lớp cao không có nghĩa là tri thức cao hơn. Ấy vậy mà Hải Vi dẫn anh chóng bị đả kích bởi sự xuất hiện của cô bạn Phương Lan. Với bộ váy vàng nhạt, Phương Lan lững thững bước tới chiếc xe ô tô màu trắng cũng màu vàng. Bên trong xe đã có một chàng trai trẻ chung ngồi đợi.

Thật là hết sức bức mình với cô này, lần nào cô ta xuất hiện cũng làm Hải Vi phải nuốt nước bọt vài lần. Nhà gì mà giàu thế, người đâu mà ăn mặc đẹp và thanh lịch thế, tức nhất là con gái gì mà xinh như tiên nữ vậy. Cái gì cô ta cũng có, ông trời thật bất công quá đi. Hải Vi giật mình khi nghe tiếng gọi của Mai Thu: “Vi! Mau leo lên chiếc Mercedes này đi, tao chở mày về tới nhà”.

Hic! Cái con bé này, đúng là không biết xấu hổ mà, nói to như thế làm bao nhiêu ánh mắt đổ về phía nó và sau đó người ta được cười mãn nguyện. Hải Vi không nỡ để cô bạn phải chịu ánh nhìn của mọi người một mình, liền xông ra, leo lên xe. Hai đứa cong mông lên đạp chiếc “Mercedes” về nhà. Vừa đạp được vài vòng thì xe bị tuột xích. Không biết có phải nó phản đối vệt của nó vốn dĩ là xe đạp chứ không phải Mercedes không? Trong khi hai đứa hì hục lắp xích xe đạp thì những chiếc ô tô đã phóng qua và mất hút. Sao không lái những chiếc ô tô đó bị chết máy, thùng lốp mà lại là chiếc xe đạp của chúng con bị hỏng? Thế thảm quá trời ơi!

Hai đứa vừa về tới phòng trọ thì lăn ra giường vừa nằm vừa thở như trâu bò. Aibảo ở cách xa trường những 7km, đạp xe như thế lại còn đèo nhau, không mệt mới lạ. Hai đứa đâu phải vì ngu mà không thuê phòng ở gần trường lại chọn nơi khi ho cò gáy này chứ, tất cả chỉ tại chữ ...“tiền”. Ở xa như thế tiền nhà, điện nước giảm hơn với ở gần 300 ngàn chứ chả ít.

- Tháng này xui quá mày ơi. Bếp ga thì hỏng, bóng điện cháy, con “Mercedes” lại suốt ngày thùng xam với tuột xích. Lại tốn thêm 1 khoản kha khá của túi mình đây.

- Ủ. Mày yên tâm tháng này tao kiếm được việc làm thêm rồi, chúng mình sẽ đổi đời

- Đổi thế nào đây Vi ơi!!!

- Thì sửa bếp ga với xe đạp. Lại tha hồ mà nấu mì tôm không phải nấu bằng nồi cơm điện nữa tiếng mới chín kia nữa.

- Mày làm tao xúc động... nhầm, cứ tưởng mày mua xe đạp với bếp ga mới chứ.

- Để dành tiền mà mua cá khô đi. Có bếp ga mới mà không có đồ gì ăn thì có sống nổi không? Có xe đạp mới mà hết tiền gửi xe thì làm sao?

Mai Thu gật gật đầu, Hải Vi nói cũng có lý.

Hải Vi run run đưa tay lên nhấn chuông cửa. Tim cô đập thành thịch, tâm trạng lúc này giống như kiểu đang ngồi trên ghế nóng của chương trình Ai là triệu phú, chờ Lại Văn Sâm tuyên bố đáp án câu hỏi thứ 20 vậy.

Có người ra mở cửa, Hải Vi nhanh nhẩu: “Cháu đến để làm việc ạ, ấy... làm việc ạ”. Cứ run là lại nói vấp với chả nói ngọng.

Cô giúp việc dẫn Hải Vi vào nhà chỉ dẫn công việc cần phải làm: “Chủ nhà ở đây không thích có nhiều người sống trong nhà nên chỉ thuê mỗi cô làm giúp việc. Nhưng công việc quá nhiều, mình cô làm không hết. Vì thế thuê thêm cháu làm việc nửa buổi. Nghe nói cháu là sinh viên?”

- Vâng ạ!

- Cháu chỉ phải làm việc từ 7h sáng cho tới 11h30 trưa thôi. Công việc của cháu là lau dọn các phòng thật sạch sẽ và giúp những việc vặt vãnh cho cô. Không vất vả lắm đâu. Chỉ có điều người nhà này không thích

gặp người lạ trong nhà. Họ cũng không nói nhiều và không muốn nghe nhiều, họ nói 1 lần cháu phải hiểu là mình cần làm gì. Nếu họ không nói cũng phải hiểu ý mà làm theo.

Cái này thì hơi khó đó nha. Nói là phải hiểu, không nói cũng phải hiểu, mình đâu phải bảo mẫu đi chăm trẻ dưới 3 tháng tuổi chứ!

Hải Vi thầm than thở trong lòng, nhưng cô đã quyết tâm, dù có phải hy sinh thì cũng quyết kiếm tiền về tu chỉnh con Mercedes, ý quên con xe đạp (gọi nó là Mercedes mãi quen mồm mất rồi).

- Nhưng cháu yên tâm, giờ làm của cháu ngoài cô ra thì không có ai ở nhà đâu, ngày cuối tuần họ cũng ít khi ở nhà lắm.

- Vâng!

Ngôi nhà thật rộng, 3 tầng mà có tới 6 phòng ngủ, 1 phòng ăn, 1 phòng khách lớn, 1 phòng đọc sách. Những bấy nhiêu phòng mà nữ bảo là không vất vả lắm, thật là lừa trẻ con mà.

Hải Vi lau dọn phòng đầu tiên ở tầng 3. Phòng này có kiểu trang trí rất đẹp. Mới nhìn cũng đoán được chủ nhân của nó là con gái. Chăn gối ga đệm đều màu hồng phấn rất trang nhã, phòng lại có một bàn trang điểm xinh xinh, trên đó có cái gương khá lớn. Hạ Vi nhìn vào trong gương.

Ai mà nhột nhột xấu quá vậy trời! Mình chứ còn ai vào đây nữa.

Đúng là nghèo dân thả vào chốn xa hoa trông lại càng thảm hại hơn, bằng chứng là ở nhà Hải Vi soi gương hoài mà chưa bao giờ thấy mình trông tệ như bây giờ.

Bỗng có tiếng mở cửa, Vi hốt hoảng cúi xuống lau nhà, mắt khẽ liếc lên một cái thật nhanh rồi cụp xuống. Người bước vào không phải là cô giúp việc.

Hải Vi cúi đầu lễ phép: “Thưa chú, cháu mới tới giúp việc ạ!”

“Ra ngoài ngay!” tiếng hét ồm ồm tai làm Hải Vi tí nữa hùnh màng nhĩ, vất cả cây lau nhà xuống đất mà cầm cổ chạy. Vài giây sau đã có mặt ở tầng 1, người đã đứng lại vậy mà quả tim vẫn đang chạy diết diết. (Nó mà đứng im thì toi rồi còn gì)

“Cháu... cháu... đang lau nhà, thấy chú, cháu cúi đầu chào hỏi... thế là bị đuổi ra ngoài”. Vi nơm nớp lo sợ nhìn cô giúp việc, chỉ sợ mình bị đuổi.

Cô giúp việc cười khàn khàn:

- Cháu làm cậu ấy tức là phải, người ta cũng chạc tuổi cháu mà gọi người ta bằng chú. Không biết hôm nay sao cậu ấy lại về sớm vậy?

Hải Vi nhớ lại lúc nãy chỉ dám liếc một cái, thấy người con trai tóc tai, râu ria dài lượt mượt cứ tưởng là già lắm rồi chứ. Mình không nghĩ hần là con sư tử đã may cho hần lắm rồi, lại còn tự ái cái nổi gò.

- Cậu chủ đam mê âm nhạc nên trông hơi khác người một tí.

- Khác ở chỗ nào vậy?

Hải Vi không hỏi câu đó đâu nha, mà là thằng cha “sư tử” đó hỏi đấy.

Cô giúp việc lúng túng: “Cậu rất giỏi âm nhạc, người thường không được như vậy”.

Hần đứng đờm như không trước lời nịnh nọt mình, miệng ra lệnh: “Dọn cơm trưa đi, tôi đói rồi!”

Đúng là khác người, giống thú hơn, mới 8h30 sáng mà đã đòi ăn trưa.

Hải Vi cùng cô giúp việc nhanh chóng thực thi mệnh lệnh. Hai người đang nấu nướng toát mồ hôi thì nghe thấy tiếng đàn từ trên tầng vọng xuống. Hần đói sao mà khỏe thế, tiếng đàn vừa nhanh, dồn dập lại to như được phát qua loa nữa. Thế nào hần tiêu hao năng lượng nhanh thế, nghe cô giúp việc nói hần mới ăn bát phở lúc 7h30 đấy.

“Thì ra con nhà giàu cũng có đứa ăn nhiều như dân lao động chân tay nhỉ? Hehe.” Mai Thu phát biểu khi nghe Hạ Vi kể về ngày đầu đi làm thêm của mình.

- Được đó, Vi. Màycửa đổ thẳng đó đi. Nhà nó giàu vậy, lấy được nó thì sướng cả đời- Vân Oanh(là bạn thân cùng lớp của Hải Vi và Mai Thu) lên tiếng.

- Mình không thíchnuôi sư tử trong nhà đâu. Vừa xấu xí, hung dữ lại quá kiêu ngạo.

- Đúng đấy, bọn nhàgiàu đó, tụi mình không có sống cùng được đâu. Hoàn cảnh quá là khác biệt.- MaiThu ngậm ngùi.

Vân Oanh là đứa hiểu biết nhất trong ba đứa “đồng kylên thành phố”. Mới học năm thứ 2 mà nó đã có không biết bao nhiêu mối tình,trong khi đó Mai Thu và Hải Vi chỉ biết đến chuyện học, kiếm việc làm.

Oanh ra dáng trưởng bối giảng giải: “Hai đứa mày phaithay đổi đi. Ai đời sắp ra trường tới nơi mà vẫn không kiếm được người yêu”

- Thay đổi kiểu gì?

- Con trai giờ chỉ thích 3 loại con gái. Thứ nhất luôn làxinh đẹp. Cái này khỏi cần nói tụi mày cũng biết là mình không có rồi đấy.

Đã bảo khỏi cần nói mà sao vẫn nói ra. Hic

- Thứ hai là loạicon gái cá tính. Riêng khoản này thì tụi mày phải được giải đặc biệt đó.

Mai Thu hí hửng: “Tao cá tính như thế nào cơ?”

- Đấy là theo taothôi. Bọn mày được giải cá tính nhà quê. Thời buổi nào rồi còn ăn mặc thế kia.Ra đường người ta tưởng tụi mày đi mua đồng nát chứ không phải đi học. Xin lỗicác bác mua đồng nát vì đã so sánh với hai con này.

- Hic. Thế ít ratụi tao cũng thuộc loại thứ 3 chứ?- Hải Vi cố vớt vát.

Vân Oanh cười ha hả:

- Loại thứ 3 thì tụi mày càng không thể. Vì loại con gáithứ 3 mà con trai thích chính là nhà giàu. Mà thường đã nhà giàu thì chúng nócó cả 2 ưu điểm trên. Vì có tiền thì có thể phẫu thuật thẩm mỹ, ăn mặc đẹp vậttất nhiên là có cá tính.

- Cá tính là như thế nào.

- Không rõ lắm nhưng cứ ngu ngơ thành thật, hiền lành nhưchúng mày thì chỉ được gọi là hiền chứ không cá tính được.

Mai Thu cùng Hải Vi xông vào đâm cho Vân Oanhmấy cái. Nhưng xem ra con bé này nói cũng rất đúng. Khổ tâm quá, phải đâm chonó vài cái nữa.

Mới vào đầu thu, tiếttrời khá là mát mẻ, vậy mà người ta vẫn thấy 2 con bé mồ hôi nhễ nhại bước vàolớp(Hải Vi với Mai Thu chứ ai).

- Sao không đi xe bus cho đỡ mệt, hai cô nương- Văn Khanghọc cùng lớp nhìn hai cô bạn với vẻ ái ngại

- Mai Thu... bị say xe.-Hải Vi thở hồng hộc, cố nói ra hơi.

- Đấy con nhà nghèo lại thêm cái nỗi khổ đó nữa,chứ con nhà giàu ngày nào cũng đi ô tô mà có sao đâu.- Mai Thu nói một hơi dàiixong lại thở lấy thở để.

- Thôi đi cô, suốtnghày kể khổ. Có giỏi thì ...

Anh chàng đang nói thì bỗng nhiên im bặt, không khítrong lớp có vẻ im ắng khác thường. Hải Vi nhìn sang Mai Thu thì thấy mắt nó mồm không chớp, miệng há đúng kiểu bệnh nhân đang khám viêm amidan. Nhìn sangVăn Khang thấy nước miếng từ miệng hần vừa rơi xuống đất.

Tụi nó bị như vậy là do tác động của yếu tố ngoạicảnh. Đó chính là cảnh ở bên ngoài hành lang, một mỹ nữ vừa lướt qua và để lạihương thơm ngậy ngát. Lại một lần nữa đại mỹ nhân Phương Lan làm cho Hải Viphaỉ nuốt nước bọt cái “ực”. Chẹp!chẹp! ước gì mình được như cô ấy!

Hải Vi đang chìm mơ ước như thế thì bỗng nhiên bị một quả bóng từ đâu bay tới, văng trúng mặt. Không biết có phải là ông trời đã mượn quả bóng để nói với cô rằng : “Đừng mơ giữa ban ngày nữa con!”, hay tại thằng con trai chết tiệt ngoài cửa sổ kia lỡ chân thật sự?

Chưa hỏi được ông trời cho rõ nguyên nhân thế mà Vân Oanh đã hùng hổ xông ra ngoài quát lớn : “Sao dám đá bóng trong trường vậy! Có muốn...”

Đang rất cá tính, rất mạnh mẽ như vậy, Vân Oanh bỗng quay ngoắt 180 độ: “Có muốn lấy bóng không? Mình nhặt giùm cho”. Nói rồi chạy vào lớp giật quả bóng trên tay Mai Thumang ra ngoài.

Hải Vi đúng là tức chết. Bận bè kiêu gì vậy, mới thấy trai đẹp là đã sáng mắt lên quên cả bận bè. Mà thằng đó đẹp thật! da trắng như thế, chắc lại công tử nhà nào đây.

- Thiên Vũ đó không chỉ đẹp trai mà nhà còn rất giàu nữa.- Vân Oanh say mê kể chuyện.

- Biết ngay mà, hèn chi người ta lại thân thiết với kẻ thù của bạn như vậy. Hắn thậm chí còn không xin lỗi lấy một câu. Thế mới biết sức mạnh của sự giàu có và nhan sắc - Hải Vi lầm bầm bộ giận dữ.

- Xin lỗi mày, nhưng thằng đó là đại ca ở đây đây, chẳng ai dám động đến nó đâu. Tao cũng muốn mắng hắn một trận chứ bộ.- Vân Oanh bốp vai cho Hải Vi cười nói.

Nghe câu này có vẻ không thật lòng à nha. Nhưng mà trông hắn đẹp trai vậy, mà lại làm đầu gấu, cũng thấy tiêng tiếc.

Buổi tối trời hơi lạnh, Hải Vi chạy ra ngoài mua mấy cái bánh mì, chả là lúc tối ăn có 1 gói mì tôm nên giờ thấy đói. Đi tung tăng với túi bánh mì trên tay thế nào lại đánh rơi, Hải Vi cúi xuống nhặt. Vừa mới ngẩng lên thì đã bị bàn tay ai đó bịt chặt miệng, tiếng thở gấp cùng tiếng con trai nho nhỏ vang lên : “Xin lỗi, giúp tôi 1 chút”.

Hải Vi vô cùng hoảng sợ, đẩy người con trai đó ra, nhưng giống như “dẫn dắt cột điện”, bàn tay khỏe mạnh của hắn vẫn bịt chặt miệng cô, tay kia thì ôm ghì cô vào lòng. Và rồi...hắn...cúi xuống... đưa miệng lại gần môi cô.

Đừng hiểu lầm đó nha. Miệng hắn và miệng cô vẫn được ngăn cách với nhau bởi bàn tay của hắn đấy. Hải Vi sợ tới mức người cứng đờ ra, không phản ứng được gì. Bỗng nghe thấy âm thanh ồn ào gần đó : “Nó chạy lối nào rồi? Đuổi theo mau!”

3 phút sau đó, hắn mới buông Hải Vi ra, miệng lại lầm bầm: “Xin lỗi!”, rồi chạy biến, mất hút trong màn đêm.

Hải Vi chạy thật nhanh về nhà. Mai Thu ngồi ở cửa phòng thấy Vi về tới nơi thì mừng rỡ : “Hehe, ta đã nấu nước sôi rồi, chỉ chờ mì của mi thôi đó.

- Mày chỉ biết có ăn thôi, không thấy tao chết mệt ra đây à?

- Này, đừng có mà kêu ca, lúc này đã rút thăm rất công bằng rồi mà. Mày rút phải lá thăm “Con bò kia, đi mua đồ ăn cho chủ nhân” rồi còn gì.

- Không phải chuyện đó. Tao vừa bị một thằng chặn ngoài ngõ, tí thì chết.

- Sao, nó làm gì mày?

Hải Vi hạ giọng thì thầm kể cho Mai Thu nghe chuyện vừa xảy ra. Nghe xong Mai Thu nói lớn: “Trời! Hú hồn, tao cứ tưởng...thằng đó định...cướp mì tôm của tụi mình chứ!”

Đúng là cái đồ háu ăn, nó chỉ lo cho mấy gói mì tôm chưa đến 20 ngàn còn bạn nó đáng giá hàng nghìn vàng thì nó chả quan tâm.

- Đùa tí thôi. Thằng đó trông thế nào? Đẹp trai không?- Mai Thu hỏi.

- Hỏi đẹp trai là có ý gì đây? Tao ở trong sáng, nó ngoài tối.

- Tao thấy chưa hẳn tên đó là người xấu, chưa gì mày đã...

- Cái con này, Câu“tao ở trong sáng, nó ngoài tối” có nghĩa là tao ở phía sáng, còn thằng đó phía tối nên tao không nhìn thấy mặt nó.

- Vậy không có đặc điểm gì nhận dạng sao? Ra đường làm sao nhận ra nhau đây?

Mai Thu lại mơ màng. Chắc nó đang nghĩ đến phim Hàn Quốc nào đó. Bỗng nó hét lên: “Vi ơi! Aó mày dính máu kia!”

Hải Vi hoảng hồn khi nhìn thấy trước ngực mình có một vết máu dài chảy từ trên xuống dưới. Sau một hồi kiểm tra toàn thân, không thấy bị thương ở đâu cả, Vi và Thu cùng suy ra : Máu của tên đó, hẳn bị thương ở tay, lúc bị miệng Vi thì máu vô tình chảy xuống người cô.

Hải Vi tự cười mình, sao tự nhiên lại thấy lo lo cho con người xa lạ ấy. Mong là hắn bình an vô sự.

Sáng sớm, mặt trời đỏ ửng như lòng trứng gà đang từ từ nhô lên ở phía chân trời. Khung cảnh đẹp thời tiết se se lạnh làm cho Hải Vi rất phấn chấn, cô tự tin bấm chuông cửa.

Cô giúp việc ra mở cổng, Hải Vi đang định đi vào thì bị ngăn lại: “Xin lỗi cháu, hôm qua nói với cháu là làm việc từ lúc 7h, nhưng bà chủ nói không thích nhìn thấy người lạ trong nhà, nên quyết định cháu sẽ làm từ lúc 8h30. Lúc đó cả nhà đều đi vắng, cháu hãy đến.”

Hải Vi thấy hơi buồn. Có cảm giác như mình bị ghét bỏ vậy. Nhưng như thế cũng tốt, lương không giảm mà được rảnh rỗi thêm 1 tiếng rưỡi nữa, phải vui mới đúng. Cô cười mằn nguyện chạy ra công viên gần đó ngồi chờ.

Nhận được tin nhắn của Vân Oanh: “Đi đường thấy ai băng tay thì chặn lại hỏi xem, đó có phải là hoàng tử bóng đêm của mày không nhá ?”.

Việc Oanh biết chuyện tối qua chẳng có gì lạ vì Mai Thu trông lù lù như thế mà lại làm thông tấn viên rất giỏi! Bằng chứng là việc Hải Vi đi làm thêm cả lớp đều biết. Có bạn còn quan tâm hỏi: “Đi làm ô sin thế có vất vả không?”. Dù biết lao động là vẻ vang mà Vi vẫn không khỏi xấu hổ.

Nhắn tin trả lời: “Tao đang đứng ở cổng bệnh viện nè, nhiều anh băng tay quá, làm sao bây giờ?”

Phủi phui cái mồm của Hải Vi. Vừa gửi tin nhắn xong thì ngay trước mặt cô xảy ra một vụ tai nạn. Một người đi xe máy vì tránh một con chó băng qua đường mà bị ngã. Bình thường thấy tai nạn hay đánh nhau mặc người ta túm tụm ra xem, Vi đều chạy với vận tốc nhanh nhất mà thoát khỏi đó. Nhưng lúc này không có ai xung quanh nên Vi đành tới xem người bị nạn có làm sao không?

Hải Vi lẩy hết sức lực dựng chiếc xe đang nằm trên mặt đường và trên chân của người bị nạn. Chiếc xe vừa được nâng lên một tí thì lại đổ xuống vì tay cô yếu quá không nâng lên được. Nhìn người bị nạn nhăn nhó, Hải Vi lại cố nâng xe lần nữa và thêm một lần chiếc xe đổ xuống chân anh ta. Xem ra muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân không hề dễ. Ai bảo cái xe của “mỹ nhân” lại to đùng nhè nhàng như thế. Nhìn xe là biết, lại gặp con nhà giàu rồi.

- Thôi, cô tránh đi! - anh ta lên tiếng.

Hải Vi nhìn xung quanh tìm sự giúp đỡ, nhưng lạ thay những nam nhi gần đó ai cũng thờ ơ trước hoàn cảnh khó khăn của người bị nạn.

- Lại đây!

Hay thật đấy! Người bị nạn kiêu gì mà lại ra lệnh cho nhân của mình như thế. Vi nén giận tiến lại, lần này cô và anh chàng cùng hợp sức đã nâng được chiếc xe lên. Xong, hắn ngồi lún ra đất, không nói một lời, có vẻ chân hắn còn đau không đi được. Nhìn cái đầu gối bị rách và đang chảy máu, Vi không nỡ bỏ đi. Cô lấy chiếc khăn tay trong túi ra buộc vết thương cầm máu cho hắn, chợt nhận ra tay hắn cũng đang bị băng một lớp vải.

- Khăn sạch không đó, nhiễm trùng thì sao? - Hắn lạnh tanh nói.

- Khăn mới mua, chưa dùng lần nào. - Vi bực mình nói rồi toan bỏ đi.

- Đùa mà. Cảm ơn! - Hắn tháo chiếc mũ bảo hiểm che gần hết khuôn mặt ra, cười hiền.

Vi hơi ngạc nhiên khi nhận ra hắc chính là Thiên Vũ, người đã sút bóng trúng mặt cô ngày hôm qua. Dù không phải người nhỏ mọn, nhưng ai mà có lỗi với Hải Vi dù nhỏ đến đâu cô cũng không bao giờ quên. Huống chi là thằng cha rất đẹp trai này. Như đọc được suy nghĩ qua ánh mắt của Vi hắc cười nói:

- Nhìn tôi đẹp trai quá à?

Kiều căng ngạo mạn quá đi. Tưởng đẹp trai nhà giàu mà ngon à? Loại con trai tư cách kém như vậy đây không thêm đâu. Nghĩ rồi Hải Vi cũng cười nói:

- Đẹp! Về đẹp rất phổ biến, nhìn cậu trông rất quen.

- Đẹp phổ biến là sao? Có thể là cậu đã gặp tôi rồi?

- Phổ biến tức là kiểu mặt mà rất nhiều người có ấy, vì thế ai mà gặp cậu lần đầu cũng cảm thấy như đã gặp ở đâu rồi.

- Lấy đâu ra nhiều người đẹp như tôi chứ?

Cậu cũng hiểu ra vấn đề rồi đó nhỉ? Không có nhiều người đẹp mà cậu lại giống số đông, vậy tức là cậu cũng thường thôi, ý Hải Vi chính là như thế.

Không đáp lại lời của Thiên Vũ, Hải Vi quay đi. Chợt nghĩ đến bàn tay băng bó của Thiên Vũ. Không lẽ nào lại trùng hợp như vậy, không thể nào là cậu ta.

Hôm qua vì bận làm nhiều việc lật vật nên Hải Vi chưa lau dọn hết các phòng, Hôm nay cô mới có dịp tham quan tất cả ngôi nhà. Làm xong công việc, Hải Vi ngồi trò chuyện cùng cô giúp việc.

- Cô chủ nhà mới trang trí lại phòng hả cô?

- Cháu muốn nói cái phòng màu hồng đó hả? Chiều qua mới đổi lại nội thất, cậu chủ cứ 1 tháng lại thay đổi mấy lần ấy mà.

- Phòng màu hồng mà là của cậu đó sao? Cháu cứ tưởng phòng con gái chứ. Trông cậu ấy “nam tính” thế kia cơ mà!

- Vậy sao?

Tiếng nói con trai làm Vi giật mình, cứ tưởng trong nhà chỉ có hai cô cháu chứ. Nhìn ra cửa thấy một chàng trai cao ráo, có vẻ đẹp rất manly. Hắc nhìn Vi lạnh lùng nói: “Lên phòng tôi”.

Vi nhìn cô giúp việc mấy môi hỏi không lên tiếng: “À đây à?”

2. Chương 2

“Cậu chủ cháu đã gặp hôm qua rồi còn gì”, cô giúp việc cười nói.

Phải mất tới một phút Vi mới phân tích được, con “sút” hôm qua giờ đã thay hình đổi dạng, trở thành một kẻ rất đẹp trai. Đúng là cổ tích giữa đời thường, chuyện này rất giống chuyện hoàng tử ếch. Nàng công chúa đã nào đã giúp anh ta từ sự tử thành người vậy?

- Sao cô tới làm muộn vậy? tôi chờ mãi, đang giữa buổi phải về để gặp cô đó.

- 8h30 tôi mới làm thưa cậu chủ. Có việc gì vậy ạ?

Hắc không nói không rằng, kéo tất cả các ngăn bàn ra, Vi chẳng hiểu hắc muốn làm gì.

- Nhìn đi. Hôm qua cô dọn phòng mà sao bao nhiêu rác ở trong ngăn bàn cô không thu?

Tên này nhỏ nhen thật, đợi mình từ sáng, lại còn tranh thủ về nhà chỉ để phản nản cái chuyện này.

- Tại tôi không nghĩ trong ngăn bàn có rác, có giỏ đựng rác ở đây tôi đã thu rồi ạ.

- Lần sau nhớ ngày nào cũng phải thu trong ngăn bàn đó.

- Vâng, tôi nhớ rồi thưa cậu.

Hải Vi nhận thấy, tuy anh ta đã trở thành người nhưng tính cách sư tử thì vẫn không thay đổi. Mà sao tay bàn tay con sư tử cũng bị băng kín thế kia? Thắc mắc nhưng Vi không dám hỏi.

Trời lúc sớm hồng hào tươi tắn là thế, giờ lại trở nên xám xịt báo hiệu một cơn dông sắp đến. Vi đã xong công việc, đi bộ thật nhanh ra bến xe bus để về nhà. Đang đi bỗng nghe tiếng gọi: “Chị ơi, rơi tiền kia!”.

Chết! chết! Tiền của tôi. Hốt hoảng quay lại thì thấy một cậu con trai mặc đồng phục cấp 3, một tay giữ xe đạp, tay kia chìa tiền ra cho cô. Trên tay hắn là tờ 200 ngàn.

Thế mà Vi cứ tưởng tờ 10 ngàn duy nhất của mình bị rơi chứ. Cô lắc đầu: “Không phải của chị”, nói rồi quay đi.

- Vậy làm sao với tờ tiền này bây giờ?

Cậu bé vừa đẹp trai lại thật thà, đáng quý quá! Vi cười nói: “Em cứ giữ lấy, giờ biết ai mà trả!” nói rồi lại quay đi.

Cậu bé đuổi theo Vi: “Hay mình chia đôi số tiền này chị nhé!”

- Em nhặt được mà, sao lại chia cho chị. Người thật thà như em giờ hiếm lắm, cứ coi đây là tiền thưởng cho sự thành thật đi.

- Như thế thì ănnáy lắm. Hay là thế này nhé! Em chở chị về nhà, phải làm một việc tốt gì đó em mới đỡ ănnáy.

Sao trên đời lại có một cậu bé ngoan đến thế! Mình mà là chủ tịch nước nhất định sẽ đăng hình của cậu trên phạm vi toàn quốc để tuyên dương. (Hơi giống kiểu truy nã tội phạm thì phải).

Vi từ chối mãi không được đành leo lên xe để cậu bé chở về. Vừa về tới nhà trọ thì trời đổ cơn mưa rào. Vi lấy chiếc ô của mình cho cậu bé mượn, lúc đưa ô, cô phát hiện mu bàn tay phải của cậu được băng kín.

- Tay em sao vậy? Vẫn đi xe được chứ?

- Em còn chở được cả bà chị cơ mà. Thôi em về đây, mai em tới trả ô nhé!

- Ừ. đi cẩn thận!

Mai Thu hớn hở ở cửa phòng hỏi dồn dập: “Làm sao mà tìm được hoàng tử vậy?”

- Hoàng tử gì?

- Anh chàng vừa này không phải hoàng tử bóng đêm của mây sao?

- Mất bà có vấn đề hay sao mà không nhìn thấy người ta mặc đồng phục cấp 3. Đây là Hàn Duy, em ấy mới học lớp 12 thôi.

- Vậy mà trông người lớn nhỉ? Đẹp trai dữ. Giờ đang mốt phi công trẻ lái máy bay bà già đấy nhé.

Hải Vi không hơi đâu mà nói với Mai Thu, cô húc đầu vào xoong cơm ăn cho nhanh để còn đi học. Thấy vậy Mai Thu bỗng im bặt, lao vào ăn với tốc độ nhanh không kém.

Hôm nay học ở giảng đường, sức chứa tới 300 nhân mạng. Hải Vi và Mai Thu tới hơi muộn, thầy giáo đã có mặt trong lớp. Đang cúi đầu lên nhẹ vào lớp thì nghe tiếng gọi lớn: “Hải Vi, ở đây nè”. Gần 600 con mắt nhìn tròn trọc vào hai đứa, nhưng đáng sợ nhất là đôi mắt nhìn từ phía sau của vị giáo sư. Ông rất nhẹ nhàng nói: “Hai em ra ngoài đi, buổi này coi như hai em không đi học, đã đến muộn còn mất trật tự.”

Oan uống quá thầy đại nhân ơi! Cái đứa mất trật tự là con Vân Oanh kia chứ đâu phải chúng em. Nhanh chớ chớp, Hải Vi đã phóng rang ngoài giảng đường cho đỡ xấu hổ. Nhìn lại không thấy Mai Thu đâu, nó còn ở trong lớp làm gì không biết. Vi ghé tai lại gần cửa lắng nghe động tĩnh.

Giọng nói thăm thiết của Mai Thu vọng ra:

- Em thưa thầy, bọn em đang đi giữa đường thì xe bị thủng xăm, nên đến muộn ạ. Xin thầy mở lòng thương.

Con này nói dối à nha, lúc này xe bị tuột xích chứ bộ, nhưng nói thủng xăm có vẻ hợp lý hơn.

- Thưa thầy nhà hai bạn ấy ở xa trường 20 cây, hai người lại phải lái nhau bằng xe đạp nên rất vất vả, thầy tha cho các bạn ấy đi ạ.

Vân Oanh cũng thể hiện khả năng nói dối của mình.

- Ở tận đâu mà xa? - Thầy giáo hỏi.

Thôi chết rồi, con này nó không biết gì về địa lý, hỏi nó câu này khác nào cho học sinh dốt thi chung kết đường lên đỉnh olympya.

- Ở đâu đấy Mai Thu nhỉ?

Vân Oanh gấp lửa bỏ tay Mai Thu rồi, trình độ của nó cũng như Vân Oanh thôi. Thấy tình thế nguy cấp, Hải Vi đành mở cửa thò đầu vào bên trong để trả lời câu hỏi địa lý, chưa kịp nói thì “rầm!”. Từ phía sau Vi, một người bị mất đà lao về phía trước ngã sòng soài ra đất. Cả lớp phá lên cười. Thừa lại là Thiên Vũ. Hắn đứng sau Hải Vi từ lúc nào mà cô không biết.

Nhờ màn hài kịch đó mà thầy giáo nường tay, cho cả 3 cô cậu đi muộn vào lớp. Thiên Vũ tới ngồi cạnh Hải Vi, một lúc sau thì thầm:

- Thì ra bọn mình học chung trường.

- Cậu biết mình à? - Hải Vi giả bộ ngạc nhiên nhìn Thiên Vũ.

- Đùng ù, mình vừa gặp nhau hôm qua làm sao quên nhanh thế được.

- À, nhớ rồi, cậu bán vé số đây mà.

Mặt hần nhăn lại:

- Quên thật à? - Cậu đã dựng xe hộ mình hôm qua đấy!

- Thế à, xin lỗi tại kiểu mặt của cậu phổ biến quá nên tôi không nhớ rõ. Giờ thì nhớ rồi. Vết thương ở đầu không sao chứ?

Hải Vi cười thầm trong lòng, xem hần còn kiêu ngạo được nữa không.

Nhìn Vi ngao ngán, rồi gõ vào đầu cô một cái: “Đầu cậu bị làm sao thì có, tôi bị thương ở chân kia mà”

Vi gạt gù một lúc rồi như chợt nhớ ra: “À! Cậu là người mình đã dùng chiếc khăn lau mũi để buộc chân. he he nhớ rồi.”

Thiên Vũ hét lên: “Gi, khăn lau mũi á?”

Ngay sau đó Hải Vi và Thiên Vũ bị thầy giáo hốt rang ngoài. Vi rất hối hận vì trò đùa của mình. Biết thế không thềm nói chuyện với hần.

Hải Vi chán nản đi bộ ra bến xe bus. Chiếc xe máy của Thiên Vũ phóng qua đánh vào một cái, rồi lại phanh kít phía trước cô một đoạn.

- Lên đây tôi chở về.

- Không cần đâu.

Mới nghe thế hần đã phóng xe đi thẳng, làm cho Hải Vi đến là hụt hẫng. Nhìn cái kiểu đi xe của hần, Vi đã hiểu ra tại sao hần ngã xem mà không có ai lại giúp. Khi đó có khi họ còn bảo với nhau “đi xe ngông nghênh như thế ngã cho chết”.

Hôm nay nhớ lời cậu chủ dặn, Hải Vi mở từng ngăn tủ ra kiểm tra xem có rác không. Lúc cầm đồng giấy vụn từ trong đó ra thì phát hiện : “A! rần! rần!” Không phải kê kiệu mùng rở đầu nha, sợ chết khiếp đi được. Vi cố vẩy tay mà con rần vẫn không rời khỏi tay mình. Thấy con rần ngộ nguây trên tay mà Vi phát khóc: “Cô ơi! Cứ cháu! Cô ơi!”

Cô giúp việc chạy lên, rất bình tĩnh cầm con rần gỡ khỏi tay Hải Vi. Vi nhìn cô như nhìn thấy siêu nhân ngoài đời vậy. Cô cười nói: “Rần nhựa thôi mà. Cậu chủ lại bôi cho nó ít nhựa dính nên nó mới dính vào tay cháu. Cậu ấy hay đùa kiểu này lắm!”

Hic. Hải Vi lau nước mắt. Thì ra hẳn cố tình nói mình phải thu ngăn tủ là có ý này đây. Chỉ vì trót gọi nhầm hẳn bằng chú mà bị đối xử như vậy. Lần sau mình phải đề cao cảnh giác mới được.

- Cậu Bảo Nguyên đã từng mang con rần này bỏ vào cặp của cậu hai, bỏ vào nồi cháo tôi nấu, bỏ vào trong chăn của cậu ba. Có lần cậu ấy lấy đầu một con chuột nhắt còn sống bỏ vào hộp trang điểm của bà chủ, một lần thả con giun vào bát mỳ của ông chủ, làm cô bị mất ngủ gần chết.- Cô giúp việc nhăn mặt kể lại.

- Haha. Từ nhỏ đã nghịch thế rồi cơ à.

- Đây là những chuyện mới xảy ra đây chứ, còn kể về ngày xưa thì biết bao nhiêu vụ tương tự.

- À, ra thế. Cậu ấy bị thiếu năng trí tuệ ạ?

- Người bị thiếu năng trí tuệ là người không biết phân biệt vui tính với thiếu năng là gì.

Hắn- cậu chủ Bảo Nguyên- lại xuất hiện bất ngờ làm Hải Vi giật mình. Sao bảo giờ làm việc của Vi không có ai ở nhà, mà hôm nào cũng gặp hắn vậy. Nói xong câu đó, sợ Vi không hiểu hay sao, hắn còn lấy tay chỉ vào cô: “Cô mới là người bị thiếu năng”.

Vi cười, tự lẩm bầm một mình: “Hóa ra người vui tính là như thế!”

“Cái gì? Cô dám bảo tôi ‘ngu thế’ à?” Bảo Nguyên nhìn Vi như kiểu đang bắn tia laser bằng mắt vậy.

Không biết hắn có bị thiếu năng trí tuệ không, nhưng bị thiếu năng về tai là chắc rồi.

Chiều nay học ca muộn, nên Vi có thời gian rảnh dỗi ngồi ngâm thơ:

Mỗi bước chân em đi, cánh hoa đào thắm đỏ

Gửi nỗi lòng vào gió, biết thổi về nơi đâu

Mình đã cách xa nhau bao mùa hoan như thế

Xuân về thêm tươi trẻ cả quả đất màu xanh

Chỉ có em và anh là già theo năm tháng

Người giờ nơi xa lắm em vẫn cứ đi tìm

Bởi vẫn một lòng tin rằng tình anh không đổi

Biết đâu anh lạc lối không tìm thấy đường về

Thế nên em cứ đi qua bao mùa xuân ấy.

“Bài này nghe được đấy, ai đã sáng tác vậy?”

He he. Mà thấy tao xuất khẩu thành thơ có hay không?” Mai Thu cười toe toét- Có tâm trạng gì mà lại làm thơ thế cô nương?

- Sao mà biết là tao làm?

- Mới nghe giống một bài thơ nào đó mà nghe kỹ lại không phải, thêm tí chuối chuối nữa là biết ngay. hehe.

Hải Vi chưa kịp đánh cho Mai Thu mấy cái thì chợt nghe một giọng nói vang lên:

- Bài thơ nghe buồn quá, không phải chị đang tương tư anh nào đấy chứ?

Hàn Duy đứng ngoài cửa nói vọng vào. Không mặc đồng phục cấp 3 trông cậu người lớn hẳn lên, khiến Thu và Vi không khỏi ngỡ ngàng vì vẻ đẹp nam tính của cậu. Thu ghé vào tai Vi nói: “Kiếp trước mày làm gì mà kiếp này gặp toàn người đẹp trai vậy?”.

Đã ghé vào tai người ta để nói rồi thế mà lại nói to như loa phát thanh của phường. Mai Thu sợ người ở cả cái khu này bị điếc hay sao ấy.

Hàn Duy cười, lấy chiếc ô một túi đựng vài gói bim bim trong giỏ xe đạp của mình đưa cho Hải Vi :

- Cảm ơn chị đã giúp!

- Nhóc khách sáo quá, có tiền phải tiết kiệm để nộp học chứ. Hôm nay không phải đi học thêm à? - Hải Vi áy náy nói.

- Dạ không, em chỉ học chính vào buổi sáng, không đi học thêm ở bên ngoài.

- Sao vậy? - Mai Thu hỏi.

- Học thêm ở ngoài đông người lắm như thế không hiệu quả mà lại tốn...

Hải Vi ngắt lời: “ừ. Tốn kém thật. Phí học thêm bây giờ đắt lắm, tự học ở nhà cũng được. Chăm chỉ là sẽ học giỏi thôi, em đừng lo”.

Hàn Duy cười : “Vâng, em cũng đang cố gắng .”

Mai Thu nhìn Hàn Duy mãi không rời mắt: “Trông em thế này chắc đã có bạn gái rồi hả?”

Người ta đang nói chuyện học hành thế mà con này nó lại nhảy bổ vào vấn đề tình yêu.

- Vâng! Tầm hơn 30 người.- Hàn Duy nghiêm túc nói.

- Nhiều thế cơ à? Không thể nào! - Mai Thu thốt lên.

Mai Thu nhiều lúc khôn như khỉ, vậy mà lại có lúc ngu như heo. Nghe là biết Hàn Duy nói về số bạn gái bình thường chứ không phải người yêu rồi. Hải Vi ra về trường buổi nói: “Lo học hành đi mới tí tuổi đầu yêu đương cái gì. Đồ đại học đã rồi hẵng yêu nhóc ạ”.

- Thôi đi bà. Lạ chấu quá đi. Giờ người ta yêu từ mẫu giáo cơ. Có ai như bà năm thứ 2 đại học rồi mà vẫn không mảnh tình vắt vai.- Mai Thu ra về am hiểu nói.

- Có mày đây thôi. Cũng đã yêu cuộc nào đâu.

- Ít ra tao còn có vài anh tán tỉnh, mày thì...

Mai Thu làm Hải Vi tự ái, cô thấy rất mất mặt với Hàn Duy. Sao mình lại ế ẩm quá vậy trời?

Hàn Duy rất nghiêm túc nói:

- Em đồng ý với chị Hải Vi. Học hành mới là quan trọng. Chuyện yêu đương em thật sự không có hứng thú.

Câu nói của Hàn Duy làm Hải Vi tỉnh ngộ. Đúng vậy, giờ học hành mới là quan trọng, yêu đương chỉ là phù phiếm. Hàn Duy ơi, em là một đứa trẻ ngoan toàn tập, em đã truyền cho chị lòng đam mê học hành.

Hải Vi đang bưng bưng khí thế “học học nữa học mãi” , định khen Hàn Duy mấy câu , thì bỗng điện thoại của cậu ta đổ chuông. Hàn Duy nghe máy, giọng nhẹ nhàng:

“ Xin lỗi mình quên mất! Tối mai gặp nha. Cậu thích quà gì đây? Hoa, váy hay cái gì tùy cậu chọn đây!”

Nghe xong những lời ấy, tinh thần học hành của Vi tiêu tan thành mây khói. Xem ra lúc nào Hàn Duy có vẻ nghiêm túc tức là cậu ta đang bỡn cợt người khác. Thất vọng! Thất vọng về giới trẻ quá đi. Sao chúng nó yêu sớm vậy. hic.

Gió thổi nhẹ, Vi cùng Mai Thu đạp xe tới trường. Hai đứa đang thả hồn theo gió, lãng mạn là thế, thì bỗng nhiên một âm thanh vang lên làm cả hai giật mình suýt nữa ngã. Đó chính là tiếng lốp xe nổ.

- Chết rồi Vi ơi, gần đây không có quán sửa xe nào hết.

- Giờ người ta toàn sửa xe máy với ô tô thôi, quán sửa xe đạp hiếm lắm. Chắc phải dắt bộ dài dàu rồi.

- Lại đi học muộn rồi, hôm nào cái xe chết tiệt này cũng giở trò, chết mất thôi.

Hai đứa nhìn nhau chán nản, bỗng nhiên có tiếng phanh gấp ngay phía trước.

- Sao không đi mà lại dắt xe vậy?

Nó hồng chứ sao, hỏi gì ngu thế không biết. Thiên Vũ hỏi chứ ai, cái kiểu đi nhanh phanh gấp không cần nói cũng biết là cậu ta.

- Bực lóp, thùng xăng rồi. Chắc phải dắt bộ 2km nữa mới có quán sửa xe- Mai Thu trả lời.

Thiên Vũ xuống xe, tiến lại chỗ Hải Vi và Mai Thu, cậu nhác bỗng cái xe đạp lên nói: “Lên xe, tớ chở mọi người đi”

Tốt bụng à nha nhưng mà:

- Làm sao cậu chở hết cả tụi mình lẫn cái xe?- Hải Vi thắc mắc.

- Hai chuyến. Giờ tớ chở 1 bạn cùng với cái xe đạp trước, sau đó sẽ quay lại đón bạn còn lại sau.

- Không cần đâu, mình sẽ đi xe bus, cậu chở giúp Mai Thu nhé!

Sắp xếp xong đâu đấy, Thiên Vũ chở Mai Thu cùng chiếc xe đạp đi. Còn Hải Vi thì lững thững đi bộ tới bến xe bus. Đang đi thì thấy có 1 chiếc ô tô đi chậm chậm sát bên vỉa hè. Hề Hải Vi đi nhanh thì nó đi nhanh, cô đi chậm thì nó cũng chạy chậm, cô dừng lại nó cũng dừng lại.

Hải Vi nhìn chằm chằm vào chiếc xe màu đen sang trọng đấy mà không thể nào nhìn xuyên được vào bên trong. Đoạn đường lúc này đang thương người, tự nhiên Hải Vi cảm thấy sợ hãi, cô cầm đầu cầm cổ chạy thật nhanh trên vỉa hè. Nhưng ...cô chạy tới đâu, chiếc ô tô vẫn sát theo tới đó.

Người đâu thể đua cùng ô tô được. Sức Hải Vi lại càng không nổi. Chỉ vài phút sau cô đã phải dừng lại vì bị tẹo chân. Hải Vi vừa đau vừa mệt, ngồi phịch xuống đất, miệng há to hết cỡ để thở, nhìn chiếc xe ô tô với ánh mắt hình viên đạn.

Từ trên xe ô tô bước xuống, một anh chàng rất điển trai, chính là... cậu chủ Bảo Nguyên. Hắn nhìn Hải Vi cười như kiểu vừa bắt được vàng.

- Cậu muốn gì đây?- Hải Vi bực tức hỏi

- Đùa tí cho vui thôi, trông điệu bộ cô sợ hãi thật buồn cười.

- Con nhà giàu có những sở thích thật quái lạ. Thấy người ta khổ sở anh vui lắm à?

Nhìn mắt Vi đỏ hoe, nước mắt lăn trên má, Bảo Nguyên hoảng hốt: “Tôi chỉ đùa tí thôi mà, làm gì mà cô nhát gan dữ vậy.”

Hải Vi không nói gì, nước mắt vẫn cứ chảy ra, cô lấy tay xoa xoa bàn chân bị tẹo, sưng lên đỏ tấy của mình. Bảo Nguyên tiến lại gần rồi bỗng nhiên nhấc bổng Hải Vi lên, bế cô vào xe ô tô.

- Làm gì thế, làng nước ơi, cứu!- Hải Vi vừa kêu to, vừa giãy rụa.

- Đưa cô tới bệnh viện chứ làm gì nữa, cô đang nghĩ linh tinh gì thế?- Bảo Nguyên cười.

- Không cần, thả tôi ra, tôi còn phải đi học.

Bảo Nguyên không nói thêm lời nào, thắt dây an toàn cho Vi, rồi lái xe đi thẳng. Hải Vi lo lắng, không biết hắn có đưa cô tới bệnh viện thật không? Tự tiện sao hắn lại tốt vậy. Có lẽ vừa nãy cô lấy đầu gối vào cửa sổ, lỡ đụng vào mắt nên cay xè chảy cả nước mắt, hắn tưởng cô khóc cũng nên.

Ta là một con người cứng rắn, đâu dễ khóc như thế, chỉ trừ trường hợp khi xem phim Hàn Quốc thôi.

Chữa trị xong cái chân của Hải Vi thì trời đã tối, Bảo Nguyên nói dẫn cô đi ăn nhưng Hải Vi nhất định từ chối. Ai biết đêm hôm thế này nhờ hắn có ý đồ xấu thì sao, tên này quái dị lắm!

- Ngày mai đi làm sớm một chút nha, tôi có việc cần nhờ.

- Việc gì vậy ạ?
- Cứ tới rồi khác biết.
- Không được đâu, bà chủ không muốn nhìn thấy tôi.
- Kệ bà ta. 6h30 cô phải có mặt ở nhà tôi. Không thì...

Hắn bỏ lửng câu nói, rồi phóng xe đi mất. Con với cái, ai lại đi gọi mẹ mình là “bà ta” chứ? Vô lễ hết sức! Mà hắn sai mình làm việc gì vào lúc gà còn đang ngái ngủ thế hả trời!

6h30 phút sáng, Hải Vi tắt tuổi chạy từ bến xe bus vào nhà Bảo Nguyên. Không phải cô sợ hắn nên muốn đến đúng giờ đâu, chỉ tại ... có con chó đang săn đằng sau thôi. Nhìn thấy cột điện, Vi nhảy phốc lên ôm chặt lấy nó và cổ trèo lên cao. Mới sớm đã gặp chó thế này, hôm nay chắc là rủi lắm đây.

Con chó phóng vụt qua cột điện, không thèm ngoái nhìn Vi lấy một cái. Hóa ra từ nãy giờ nó đang săn theo con chó phía trước chứ đâu phải săn Hải Vi, vậy mà cô cứ tưởng...

- Chị làm gì trên cột điện vậy? Định chinh đồng hồ ăn cắp số điện phải không?

Hàn Duy trên chiếc xe đạp quen thuộc, nhìn Vi cười nói. Hải Vi vội vàng tụt xuống đất, mặt đỏ lên vì xấu hổ.

- Em đánh giá chị quá cao rồi.
 - Đâu có. Nhìn cứ hẫng từ dưới đất lên cột điện vừa rồi của chị em nghĩ chị phải rất giỏi võ đúng không? - Hàn Duy nghiêm túc nói.
- Thằng nhỏ này càng ngày càng không giống ấn tượng lần đầu gặp, nó đang dần đánh mất danh hiệu “bé đẹp bé ngoan” do Hải Vi phong tặng. Hễ lần nào nó ra về nghiêm túc là y như rằng nó đang đùa bỡn người khác.
- Chị đang định đi học võ đây. Lúc ấy không phải sợ ai bắt nạt nữa (kể cả chó) - Hải Vi cười nói.
 - Thật hả? em đang có một suất học miễn phí môn karate nè? Chị thích đi học không?
 - Cái gì miễn phí chị cũng thích hết. Hehe.

Tưởng đùa thế thôi, ai ngờ Hàn Duy lấy từ trong cặp ra tấm danh thiếp có địa chỉ của lớp học karate, đưa cho Hải Vi. Cậu hẹn tối thứ 3, 5, 7 hàng tuần sẽ tới chỗ Vi đi học. Hải Vi mừng rỡ nhận lời.

3. Chương 3

Đứng trước cổng nhà Bảo Nguyên mà Hải Vi không dám bấm chuông. Bà chủ đã dặn không được tới trước 8h30, cậu chủ lại bảo tới lúc 6h30, làm sao bây giờ? Đi đi lại lại một hồi, Hải Vi lấy hết can đảm tiến tới bấm chuông. Chưa kịp nhấn chuông thì cửa đã mở, một người quen thuộc bước ra.

Sợ người ta nhìn thấy mình, nhanh như cắt Vi chạy đi một đoạn, rồi giả vờ cúi xuống buộc dây giày. Đang lúi húi cắm mặt xuống đất, thì bị gõ một cái đau điếng vào đầu, Vi nhả nhó ngẩng mặt nhìn lên. Thiên Vũ đứng trước mặt, nhìn cô vẻ nghi hoặc:

- Sao thấy tôi lại chạy nhanh vậy? Ai làm gì cậu đâu mà sợ.
- Đâu có... tôi đang... tập thể dục buổi sáng.
- Không cần phải tập ở ngoài đó đâu, vào trong này cô tha hồ tập.

Tiếng nói của cậu chủ sư tử - Bảo Nguyên - vang lên.

- Là sao đây? Vi quen anh ta à? - Thiên Vũ hỏi
- Không quen sao được, cô ta là ô sin nhà này mà - Bảo Nguyên nói.

Hải Vi tránh mặt Thiên Vũ vì không muốn cậu ta biết mình đi làm ôsin, nhưng thôi rồi, Bảo Nguyên đã vạch trần thân phận của cô, Vi đành cười nói:

- Ủ. Tôi làm thêm ở đây, cậu là bạn của cậu chủ Bảo Nguyên hả?

- Không. Đây cũng là nhà tôi. Cậu giúp việc ở đây sao tôi không trông thấy bao giờ? - Thiên Vũ nói.

Lúc gặp con chó đó, mình đã biết ngay mà, hôm nay đúng là sủi quấy. Sao Thiên Vũ lại ở nhà này chứ, chắc hẳn là cậu hai nhà này rồi. Mình lại làm con ở cho nhà hắn, mất mặt quá đi. Sau này nhờ gặp mặt hắn ở trường, hắn lại chỉ trỏ và khoe với bạn bè: “Con bé đó là osin nhà tao đó”, thì xấu hổ chết thôi.

- Cô ấy chỉ làm buổi sáng, lúc cậu đang bận đi chơi game hút thuốc hay ở chốn đèn mờ nào đó. - Bảo Nguyên cười khẩy.

- Anh đừng nghĩ ai cũng giống mình chứ! - Thiên Vũ tức giận nói.

- Cậu mà được như tôi, thì còn gì để nói, đừng mang tôi ra so sánh với cậu, ảnh hưởng tới danh dự của tôi đó.

- Người hâm mộ như anh nói đến ai cũng mắc cười

Cái này Vi thấy đúng à nha.

- Kể kiêu căng đầu gấu như cậu chỉ làm người khác phát sợ. Làm người khác cười tốt cho sức khỏe của họ đấy chứ! Cậu làm được không?

Câu này lại đúng nữa. Anh em nhà họ “đoàn kết” kinh khủng giống kiểu mèo tôm và chuột Jerry quá, hể con này dùng vĩ ruồi đập con kia thì con kia lại dùng búa để đập lại. hic! hic. Vi đành đứng ra làm bảo mẫu, chỉ dạy cho các em nhỏ:

- Thôi thôi. Anh em như chân với tay. Khi một người ngã người kia cũng phải ngã theo, ấy quên, người kia phải nâng đỡ dậy. Lá lành đùm lá rách, tương thân tương ái ... Nói tóm lại là... 2 người về xem lại sách đạo đức cấp 1 đi. Tôi không nhớ rõ nữa.

Chẳng đợi Hải Vi nói xong, Bảo Nguyên đã nắm tay cô lôi vào nhà. Vi cuống quýt: “Tôi không theo phe anh đâu, đừng có mà lôi kéo”.

Thà không nói còn hơn, làm Thiên Vũ nắm nốt tay kia của Hải Vi kéo lại: “Nghe thấy không, cô ấy theo phe tôi”.

Thiên Vũ đúng là dốt. Chúng ta đều biết Hải Vi có 3 phương án để lựa chọn, 1 là về phe Bảo Nguyên, 2 là về phe Thiên Vũ, 3 là không gả phe nào cả. Loại trừ phương án 1 ra thì cũng còn 2 phương án chứ bộ. Hắn phải dùng trợ giúp 50/50 mới biết đáp án chính xác chứ. Vả lại Vi đã thể hiện rõ quan điểm của mình như sách đạo đức dạy còn gì. Môn này học lâu quá rồi, họ quên chẳng?

Bảo Nguyên và Thiên Vũ không ai nhường ai đều ra sức kéo tay của Hải Vi về phía mình. Vi thấy như đang đóng phim vậy, cô là diễn viên nữ chính, bị hai nam diễn viên chính yêu say đắm và tranh giành cô với nhau.

Được như thế đã tốt, nhưng hiện thực lại là hai anh em họ đang đánh nhau và mượn Vi làm công cụ. Đau hết cả tay với 2 thằng chán này, vi hét lên: “Dừng lại! Thả tôi ra!”

Vừa lúc đó một tiếng nói vang lên: “Hai đứa làm gì vậy?”. Tiếng nói có tác dụng ngay lập tức. Cả hai bỏ tay Hải Vi ra.

“Làm bao nhiêu chuyện mất mặt như vậy còn chưa đủ với chúng mày sao?” Người đàn ông trung niên giận giữ nói.

“Đâu có nhiều bằng ba” Thiên Vũ lạnh lùng nói rồi bỏ vào nhà. Bảo Nguyên cũng theo sau miệng lẩm bẩm: “Ít ra tôi cũng có chung suy nghĩ với cậu về chuyện này”. Người cha tức giận hét lên: “Tụi bây muốn gì đây?”

Thiên Vũ quay đầu lại cười nhạt: “Hỏi phụ nhân của cha ấy, chúng con chẳng muốn gì hết”.

Lúc này Hải Vi mới nhìn thấy một người con gái xinh đẹp ngồi trong xe ô tô gần đó. Nhưng cô ta còn quá trẻ, sao có thể là mẹ của Thiên Vũ và Bảo Nguyên được.

Vào tối nhà, Vi liền thủ thủ hỏi chuyện cô giúp việc: “Bà chủ nhà sao trẻ thế cô ơi, chắc chỉ hơn cháu vài tuổi”.

Cô giúp việc cũng nói thì thầm:

- Bà ấy là vợ lẽ mà. Ông ấy 3 đời vợ rồi, bà ấy là thứ tư.
- Nhiều vậy, những người kia là ly dị hay bị mất hả cô?
- Bà cả, bà 3 ly dị, bà 2 thì mất. 4 bà ai cũng đẹp hết, chỉ có bà tư là trẻ tuổi nhất.

Đang định buồn đưa lê tiếp thì nghe giọng lạnh lùng vang lên: “Lên đây!”

Bảo Nguyên cũng được ăn học mà sao nói năng mất lịch sự thế không biết, chẳng có chủ ngữ gì cả. Vi biết là gọi mình nên lên phòng theo Bảo Nguyên.

- Có việc gì vậy ạ?
- Cô tới muộn 1 tiếng, nên lỡ hết kế hoạch của tôi rồi.
- Hắn làm tròn số ghê quá, muộn tầm 35 phút là cùng.
- Tức là giờ không phải làm gì nữa đúng không ạ? - Vi mừng rỡ hỏi.
- Không... phải đâu. Giờ phải làm với tốc độ nhanh gấp đôi thì mới kịp.

Vi tưởng hắn bảo làm việc gì quan trọng lắm, hóa ra chỉ là ngồi gấp hạc giấy thôi. Quan trọng ở chỗ, đồng giấy gấp ấy đầy 1 thùng, gấp tới bao giờ mới xong đây hả trời?

- Cậu chủ cần những con hạc giấy làm gì vậy ạ?
- Cô nghĩ để làm gì?
- Để tặng trẻ em ở trại trẻ mồ côi phải không?
- Cô nghĩ tôi tốt vậy sao?
- Không đúng. Chắc cậu định tặng quà cho người yêu. Với số lượng LỚN thế này chắc là tặng vài cô chứ chả ít - Hải Vi cười nhưng thực ra đang mỉa.
- Cứ gấp đi, cô không cần biết.
- Nhưng mà để tặng người yêu thì phải tự tay mình gấp mới ý nghĩa cậu chủ ạ.
- Đã bảo gấp đi, nói nhiều thế!

Bảo Nguyên ngườm Hải Vi một cái, làm cô sợ phát khiếp, im bặt không dám nói thêm lời nào. Cầu mong cho hắn đi khỏi nhà cho sớm. Cái đồ bóc lột sức lao động.

Bảo Nguyên đi rồi thì Thiên Vũ lại tới, hắn cứ đứng đó nhìn Vi làm việc khiến cô khó chịu. Có gì thì nói, không thì đi đi đứng đó mãi làm gì không biết. Nghĩ thế nào, hắn cũng ngồi xuống gấp hạc giấy. Anh em nhà này lạ hết chỗ nói.

- Sao hôm qua không đi học vậy? - Thiên Vũ hỏi.
- Cậu không đi thì có, tôi lúc nào chẳng đi học đầy đủ.
- Đầu cậu có vấn đề thật rồi, hôm qua xe cậu bị thùng xăm chính tôi là người đã chở giúp đấy.
- À, quên mất. Tôi bị trật chân, nên không tới lớp được.
- Trượt chân gì đĩnh đạc thế, lúc tôi quay lại đã không thấy cậu đâu.

Thì ra Thiên Vũ cũng có lúc tốt như vậy, hắn còn quay lại đón mình sao?

Hàn Duyệt mặc chỉnh tề đứng đợi Hải Vi ở cổng, chả là tối nay hai người cùng đi học võ mà.

- Chạy mặc thêm áo ấm vào đi. Lát nữa đi đường sẽ lạnh đấy! - Hàn Duyệt nhẹ nhàng nói.

- Trời này thì rét cái gì. Chị đang phải dùng nội lực để nhốt mồ hôi lại đây này.

Nói thế cho oai thôi chứ tại có 2 chiếc áo khoác thì 1 đã bẩn, 1 bị chuột đem ra mài răng rồi.

- Em biết chị giỏi rồi. Lúc nhìn thấy chị khinh công bay lên cột điện, em cứ tưởng là mình gặp được người nhện, còn thằng bé gần đó lại hét lên: Tôn Ngộ Không trèo cột điện kìa!

Trừ thêm một điểm thi đua danh hiệu “bé đẹp bé ngoan” của Hàn Duy cộng thêm mấy quả đấm vào lưng cho nó.

- À, tối nay em có hẹn bạn gái mà, sao lại đi học võ?

- Thì hẹn cô ấy ở đó chứ đâu. Cô ấy học cùng lớp karate với tụi mình.

- Ngại quá, lần sau em tới đón người ta chở đi học nhé, ai lại chở bà già này.

- Cô ấy không đi loại xe này đâu. Chở bà già như chị thích hơn.

Đang đi bỗng có tiếng chuông điện thoại vang lên: “Sao cô không gấp xong hạc vậy hả?”- tiếng Bảo Nguyên the thé bên tai.

- Gấp xong rồi mà.

- Còn một tờ giấy đây nè.

Còn có mỗi một tờ mà hần cũng kiếm chuyện, đúng là nhõnhen.

- Sao thế nhỉ? Tôi gấp hết giấy trong hộp rồi mà?

- Tờ này rơi trong gầm giường, giờ tôi mới nhìn thấy.

- Thế là anh làm rơi từ trước rồi. Vì anh đưa giấy rồi bảo tôi xuống phòng khách gấp còn gì.

“Pip!pip” Hần tắt máy luôn. Người gì mất lịch sự và nhỏ nhen quá vậy trời.

Hàn Duy và Hải Vi đang đi giữa đường thì nghe tiếng khóc rất to của trẻ con. Nhìn ra mới thấy, một em bé vừa khóc vừa gọi mẹ trên vỉa hè. Bên cạnh em không có ai đi cùng, chắc là bị lạc mất mẹ.

Hai người xuống xe tiến lại chỗ em bé, Hải Vi nhẹ nhàng hỏi:

- Sao cháu khóc vậy? Lạc mất mẹ hả?

Đứa bé ngừng khóc gật đầu rồi lại khóc to hơn.

- Đừng khóc nữa, cô đi tìm mẹ cho cháu nhé!

Em bé lại gật đầu, lần này nó mới mở tròn đôi mắt ngây thơ nhìn Hải Vi và Hàn Duy.

Sau một hồi thăm vấn đứa nhỏ, Hàn Duy và Hải Vi dẫn nó đi tìm mẹ. Nhưng trước khi đi đứa nhỏ lại có 1 cuộc thăm vấn cho hai cô cậu:

- Nếu có ai đó cho 3 quả cam, cô chú sẽ làm gì.

- Chú sẽ cho mẹ một quả, cho ba một quả, còn một quả sẽ giữ cho mình.

- Nếu có 3 cái kẹo thì sao?

- Chú vẫn làm tương tự.

- 3 quả táo?

- Vẫn như thế.

- 3...

Hải Vi ngắt lời em bé: “Cháu à, 3 quả gì, cái gì thì câu hỏi và câu trả lời cũng giống nhau hết đúng không? Thôi mình đi tìm mẹ cho cháu nhé!”

Đứa bé lúc này mới chịu lên xe đạp để Hàn Duy chở đi. Cũng may chỉ đi tầm 10 phút là đã tìm được mẹ cho em bé.

Hàn Duy và Hải Vi lại tiếp tục đến lớp karate.

- Sao vừa nãy thằng bé đó lại hỏi chúng ta như vậy nhỉ? - Hải Vi thắc mắc.

- Để kiểm tra chúng ta có phải người tốt không.

- Như thế nào?

- Ở nhà cha mẹ hay dạy các bé, ra đường thấy người lạ là cấm được đi cùng, nếu không sẽ bị bán đi. Chắc thằng bé sợ chúng ta là người xấu.

- Ngộ nhỉ, hỏi như thế thì làm sao biết được người tốt hay xấu

- Nếu chúng ta trả lời là sẽ ăn hết 3 quả đó, vậy thì là người xấu rồi.

- Hihi. Hóa ra là vậy, em cũng hiểu biết ghê nhỉ.

- Em cũng từng gặp hoàn cảnh như thế nên em biết. Chỉ có điều lúc đó em không hỏi giống thằng bé vừa nãy

- Em hỏi gì?

- Nếu không có mẹ, chú sẽ làm gì?

Hỏi như vậy mà phân biệt được người tốt người xấu, thằng bé này cũng tài thật.

- Sao em lại hỏi như thế?

- Lúc đó em chẳng nghĩ ra câu gì khác. Mẹ thường bảo em, nếu không có mẹ bên cạnh em cũng phải ngoan và nghe lời cha, như thế mới là người tốt.

Sao nghe giọng Hàn Duy buồn buồn vậy. Vi tò mò nhưng không dám hỏi.

Tối lớp học Hàn Duy đưa cho Vi một bộ đồng phục tập võ bảo Vi đi thay. Thay đồ xong ra tới nơi, thấy bọn con gái đang xúm quanh Duy đông như kiến. Đúng là một lũ háo sắc!

Đàn kiến bỗng nhiên vỡ ra, bởi vì có một mỹ nhân vừa cất tiếng gọi Hàn Duy. Tắc nhiên người gọi không phải là Hải Vi rồi, đó là bạn gái của Hàn Duy. Vi tò mò nhìn người con gái ấy, trông cô ta rất quen. Không lẽ nào, đó lại là... Phương Lan - hoa khôi trường của Vi.

Chị Vi, đây là Phương Lan bạn của em, còn đây là chị Hải Vi, mình mới quen - Hàn Duy giới thiệu hai người cho nhau.

Đúng là Phương Lan rồi, nhưng chắc chắn đây không thể là bạn gái của Hàn Duy. Hai người nhìn thì đẹp đôi đó, nhưng điều kiện kinh tế và tuổi tác thì không được.

- Chào chị - Phương Lan cười như hoa hồng chớm nở.

- Chào bạn, bạn không biết mình nhưng mình biết bạn đó, chúng ta học cùng khoa. Bạn là hoa khôi nên ai cũng biết hết.

- À, vậy thì là bạn rồi. Mình cũng không được như thế đâu, mọi người cứ nói quá đấy thôi.

Người đã đẹp mà lại rất nhã nhặn khiêm tốn. Kiếm đâu được người hoàn hảo vậy trời! Rất tò mò, Vi ghé tai Duy hỏi nhỏ: "Không phải bạn gái em đấy chứ?"

Hàn Duy cười:

- Đã nói cô ấy là bạn em rồi mà, không phải bạn gái theo nghĩa người yêu mà là bạn thân thôi!

- Thế người yêu em chưa tới sao?

- Làm gì có mà tới.

- Đùng đùng à nha. Hôm qua chị nghe hết rồi, em có nói với người ta: "em yêu thích quà gì? hoa hay váy hay nhẫn cưới đây?" hehe.

“Ngoài khoản xưng hô và nhần cười ra thì đúng là cậu ấy có nói với mình như vậy”. Phương Lan lên tiếng, miệng lại nở nụ cười.

- Vậy hai người đang trong quá trình tìm hiểu sao?

Phương Lan thoáng ngại ngùng :

- Không, tại Hàn Duy mới đi du lịch về, nên mình đòi quà ý mà.

- Em đi về quê bạn chơi- Hàn Duy giải thích.

Lạ à nha, Phương Lan cũng bằng tuổi mình mà nó kêu là bạn, còn mình nó lại kêu là chị. Bọn họ không có gì thật sao?

Lớp học võ tầm 20 người, học viên toàn là thanh niên cả, nên Hải Vi thấy rất thoải mái. Chỉ có điều tập mệt quá, cô chỉ muốn nằm lăn ra đất để nghỉ. Hàn Duy với Phương Lan đã học từ mấy buổi trước, nên họ không có vẻ gì là mệt. Dù sao thầy giáo cũng có lương tâm, cho cả lớp nghỉ giữa giờ 10 phút.

- Mệt quá hả?- Hàn Duy ngồi xuống cạnh Hải Vi, Phương Lan cũng tới ngồi bên cạnh cậu

- Mệt thật! Được nằm lăn ra đây ngủ thì tốt!

- Gục vào đây ngủ cũng được- Hàn Duy kéo đầu Hải Vi gục vào vai mình.

Ầy ra, thằng nhóc này cao thật đầu Vi chưa đến vai nó, làm sao mà gục được, thành ra lại là dựa đầu vào ngực nó. Vi bỗng cảm thấy xấu hổ nên ngồi ngay ngắn lại tức khắc. Rất nhanh cô quay sang hỏi Phương Lan:

- Trường mình sắp tổ chức lễ hội hóa trang nhỉ?

- Ừ. Sẽ có nhiều trò hay lắm đó, cậu sẽ tham dự chứ?

- Chắc không được rồi, nhà tớ xa trường đi ban đêm không tiện.

- Em sẽ hộ tống chị, yên tâm!

Hàn Duy tốt thật đấy, nhưng nghĩ đến cảnh 11h đêm hai chị em đạp xe trên đường vắng vẻ cũng thấy rợn rợn người rồi. Mình không phải lo nhất gan, nhưng nhớ có ma thì sao?

Chap 4 tiếp

Đường phố về đêm thật đẹp. Những ngọn đèn đường nối đuôi nhau chạy đi khắp các ngã, tỏa ánh sáng lung linh huyền diệu. Bỗng nhiên có âm thanh lạ vang lên: “cạch cạch..”

Hàn Duy dừng xe lại, cởi chiếc áo khoác mỏng của mình, quàng lên người Hải Vi: “Chị mặc vào đi lạnh đấy!”

- Đâu có... vừa mới tập võ xong nóng muốn chết đây nè- Hải Vi nói dối vì không nỡ để Hàn Duy mặc áo phòng cộc tay trong thời tiết này. Ít ra Vi còn mặc áo dài tay và được Duy ngồi trước chắn gió cho.

- Nóng mà nghe răng va vào nhau to hơn cả tiếng búa đập đá ấy! Em mới là người chết nóng đây. Chỗ chị toát cả mồ hôi.

Hai đứa đang nhường nhau cái áo, thì thấy một người ăn xin với quần áo rách dưới đi ngang qua. Hàn Duy vội chạy theo, rồi đưa cho người ăn xin đó tờ 200 ngàn, cậu nói: “Chú mua áo mặc đi, trời khá lạnh đó!”. Người ăn xin cảm động, Vi cũng cảm động. Lúc đi rồi Vi mới bảo:

- Sao không cho người ta cái áo cũ này. Em cũng đâu có tiền.

- Tiền nhặt được lần trước đó mà. Cái áo này mua những 210 ngàn đấy, em phải tính toán chứ, chonhư thế đỡ lỗ hơn- Hàn Duy cười.

Tính toán kiểu gì thế không biết. Thằng nhóc này chắc học đốt lăm đây! Chỉ được cái tốt bụng thôi, người như nó thật đáng quý!

Trước kia mỗi buổi làm thêm của Hải Vi chỉ có cô và cô giúp việc, sau đó mọc thêm cậu Bảo Nguyên, giờ lại mọc thêm Thiên Vũ. Hai người đó vô công rồi nghề ở nhà cả buổi sáng, sai cô làm hết việc này tới việc nọ. Thật là khổ sở.

- Hải Vi, ôm con mèo lên đây cho tôi-Bảo Nguyên ra lệnh

Vi ngoan ngoãn bắt con mèo lười đang nằm ngủ ở ghế sofa lên phòng Bảo Nguyên. Hắn chuyển sở thích sang vẽ tranh làm Vi đến mệt! Lần nào hắn nổi hứng muốn vẽ cái gì là bắt cô mang cái đó lên phòng. Hôm qua hắn vừa sai cô ôm bức tượng đá từ trong vườn lên tận tầng 3, sau đó lại sai cô mang trả về chỗ cũ. Bức tượng đó nhỏ nhưng cũng phải đến 15kg chứ chả ít. Thật mệt hết chỗ nói!

Ôm xong con mèo, hắn đuổi cô xuống. Vừa xuống tới chân cầu thang Thiên Vũ lại gọi lên. Lên tới nơi, Vi hỏi:

- Gì vậy?

- Xuống lấy cho tôi đĩa hoa quả.

Ác nhân! Không nói luôn từ đầu, để người ta đỡ mất công lên xuống. Đúng là quen thói hành hạ. Hình như hai anh em họ ở nhà là để tranh giành quyền làm chủ, bằng cách hành hạ Hải Vi thì phải.

- Bật giùm cái tivi- Thiên Vũ nằm giường ra lệnh

- Trời đẹp vậy, sao cậu không ra ngoài chơi đi. Ở nhà nhiều không tốt cho sức khỏe đâu.

- Được thôi. 5 phút nữa nhé!

Hải Vi mừng rỡ. Vậy là loại được một kẻ địch, liền chạy sang phòng Bảo Nguyên nói lại câu cũ, biết đâu có tác dụng.

May mắn làm sao hắn cũng trả lời câu y chang: “5 phút nữa nhé!”

Hải Vi muốn hét lên vì vui sướng, nhưng kiềm chế được, cô tung tăng chạy xuống tầng 1.

Niềm vui không kéo dài bao lâu. Vì đúng 5 phút sau, Thiên Vũ ăn mặc chỉnh tề xuất hiện trước mặt Vi:

- Đi thôi, cậu muốn chơi ở đâu đây?

- Cô ấy đã mời tôi trước rồi- Bảo Nguyên vừa từ trên cầu thang bước xuống, cũng đã chải chuốt đầu ra đây.

- Rất tiếc cô ấy đã mời tôi đi chơi trước khi sang phòng anh.

Hai thằng này có bị ầm đầu không vậy. Mình mời tụi nó đi chơi hồi nào. Rõ ràng là chỉ bảo thời tiết đẹp, các anh nên ra khỏi nhà cho tôi nhờ. Vậy mà...

Thế là tự nhiên có cuộc đi chơi 3 người. Lần này Hải Vi kiềm chế không được, cô phá lên cười. Dù sao cũng may, đi chơi thì không phải làm việc nữa. hehe.

4. Chương 4

Cả 3 ra công viên ngồi chơi. Hải Vi giả vờ đi vệ sinh, rồi lên đi nơi khác bỏ mặc Bảo Nguyên và Thiên Vũ lại với nhau.

Cô tìm được 1 ghế trống và nhanh chóng ngồi xuống. Điện thoại đã tắt nguồn, yên chí là hai tên kia không thể tóm mình được, Vi cười mãn nguyện.

- Bà chị, cho bọn em xin ít tiền mua bao thuốc!- Tiếng nói làm Vi giật mình.

Một toán con trai vây quanh Vi, nhìn cũng biết bọn nó là đầu gấu rồi. Nhưng cô lấy đâu ra tiền bây giờ? Qủa này chắc chết thật rồi. Vi liền đứng dậy vờ lục túi quần, rồi bỗng nhiên chỉ về phía trước nói lớn: “Chú bảo vệ!”.

Nói xong chạy hết tốc lực, phía sau bọn đầu gấu cũng đuổi theo cật lực. May mà vừa nãy không đi xa chỗ Bảo Nguyên và Thiên Vũ làm mấy, nên giờ chạy về chỗ họ vẫn kịp. Bọn đầu gấu thấy Vi chạy tới chỗ 2 người đàn ông thì thôi không đuổi theo nữa.

Vi ngồi xuống ghế thở hổn hển. Thiên Vũ và Bảo Nguyên nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên.

- Làm sao mà từ nhà vệ sinh ra lại mệt vậy? Tào tháo đuổi à? - Thiên Vũ quan tâm hỏi.

- Chắc là bị tào bôn rồi - Bảo Nguyên cũng ý kiến.

- Xin hai người đẩy, chuyển đề tài đi - Hải Vi xấu hổ nói, rồi nhanh chóng lảng chuyện - Kia gái xinh kìa!

Nói bừa thế thôi mà hai anh em nhà này im bật, đầu quay tứ phía mắt tìm kiếm. Háo sắc đến thế là cùng! Cuối cùng họ cũng tìm thấy đối tượng, chẳng ai bảo ai, vội vàng chạy đến bên mỹ nhân, bỏ Hải Vi ngồi lại một mình.

Cô gái xinh đẹp đã hút hồn 2 anh chàng đó không ai khác chính là Phương Lan. Hải Vi nhìn người con gái hoàn hảo kia mà không khỏi tủi thân. Chẳng đến chào hỏi, cũng chẳng tạm biệt các cậu chủ, cô lủi thủi rảnh.

Đang cảm mặt xuống đường thì bị gõ một cái: “Chị đi chơi hả?” Hàn Duy cười nói.

- Bắt được nhóc trốn học đi hẹn hò nhá!

- Làm gì có.

- Đừng có mà chối, chị vừa nhìn thấy Phương Lan ở trong kia.

- À... Em được nghỉ tiết nên về sớm. Cô ấy rủ vào đây chơi

- “Cô ấy, cô ấy”. Nghe ngọt sốt nhỉ? Thôi kệ nhóc, chị phải về đây!

- Ở lại đây chơi đi.

- Không thích đi đuổi ruồi đâu.

Nói rồi Hải Vi đi thẳng không thèm ngoái đầu lại. Tâm trạng lại tệ hơn lúc trước một chút.

Mùa thu, không gian trong vườn trường được nhuộm một màu vàng ươm. Đó là màu nắng, màu hoa cúc và màu của những chiếc lá sắp phải lìa cành. Hải Vi đi bộ một mình dưới những hàng cây, lòng man mác buồn. Hôm nay là một ngày đặc biệt! Mai Thu về quê chơi đám cưới bạn từ hôm qua, còn Vân Oanh thì bị ốm không tới lớp, có mỗi Hải Vi thui thủi một mình.

Đang đi thì cô nhìn thấy Phương Lan ngồi ở ghế đá, saubụi cây phía trước. Hải Vi tiến tới định chào hỏi thì nghe tiếng nói chuyện:

- Hôm nay sinh nhật cậu, thích quà gì đây? - Giọng con trai quen thuộc.

- Mình thích hạc giấy, thật nhiều hạc giấy, như vậy sẽ có thật nhiều điều ước - Tiếng Phương Lan nhẹ nhàng.

- Bảo Nguyên sẽ tặng hạc giấy cho cậu, thế nên cậu nói thứ khác đi.

- Sao cậu biết? Đã lành với anh Bảo Nguyên rồi à?

- Tớ giận hấn kìa mà lành với không. Nhìn thấy hấn sai osin gấp hạc giấy là biết ngay thôi. Trong sổ hạc giấy đó, có một nửa là do tớ gấp,... tớ... ước cho cậu hạnh phúc!

“Osin” mà hấn nói tới chính là Hải Vi. Hic. Thì ra hôm nọ Thiên Vũ ngồi gấp hạc giấy với Vi là vì Phương Lan, vậy mà cứ tưởng hấn tốt bụng muốn giúp cô chứ.

- Cảm ơn cậu! Mình cũng ước cậu luôn như vậy

Phương Lan vừa rút lời thì có tiếng vang lên: “Có người nghe trộm chuyện kìa”. Phương Lan và Thiên Vũ liền quay lại phía sau lưng.

Không biết đùa ác ôn nào vừa nói không biết. Có phải ta nghe trộm chuyện đâu, chỉ là chưa có cơ hội cắt ngang câu chuyện của họ nên đành đứng đợi thôi.

Hải Vi không biết giấu mặt đi đâu, cũng không biết phải giải thích thế nào, đành giả bộ tự nhiên:

- Xin lỗi đã phá vỡ giây phút tình cảm của 2 người, mình chỉ... vô tình đi ngang qua thôi.
- Tình cảm gì đâu, tại mình đang nói chuyện phiếm ấy mà. Cậu ngồi xuống đi.-Phương Lan nhẹ nhàng nói.
- Cậu cũng quen Hải Vi à- Thiên Vũ nhìn Phương Lan hỏi.
- Tại mình học cùng lớp karate, hai người cũng biết nhau hả?
- Ừ, Hải Vi là...mình vô tình quen trên đường.- Thiên Vũ nhìn Hải Vi cười nói.

Hải Vi đứng tim, tưởng Thiên Vũ kể cô là osin nhà cậu ta thì xấu hổ chết. May mà hân còn có lương tâm. Vi thở phào nhẹ nhõm. Mới định thần lại thì Thiên Vũ nói tiếp:

- Đó là lần đầu tiên gặp thôi, còn lần thứ hai mình gặp Vi gặp ở...trong...nhà...trường. Hôm đó học cùng giảng đường.

Thiên Vũ ơi là Thiên Vũ kể dài dòng thế làm gì, lại còn ngắt quãng nữa, làm ta hồi hộp chết đi được.

Vừa thở phào lần nữa thì Vũ lại nói :

- Còn lần thứ 3 gặp Vi là ở ...cổng... nhà... mình...
- Nhử nhử mãi cuối cùng hân cũng nói ra, đã thế kể ngay từ đầu cho rồi, làm Hải Vi đau tim quá trời.
- Hải Vi làm gì ở đó?-Phương Lan hỏi.
 - Cậu ấy đi ngang qua cổng nhà tớ ấy mà, còn lần thứ 4 là...-Thiên Vũ nhìn Vi cười nham hiểm.
 - Thôi! cậu kể dài dòng thế làm gì, muốn nói gì thì nói luôn ra đi- Hải Vi sức chịu đựng có hạn nên đành lên tiếng.
 - Mình chỉ muốn nói là trống vào lớp rồi đó- Thiên Vũ nói rồi kéo tay Phương Lan đứng dậy, đi vào lớp.

Hai người này đúng là một cặp rồi. Họ trông cũng xứng đôi đó, nhưng còn Hàn Duy thì sao?

Hải Vi lững thững bước về lớp. Đi qua cửa câu lạc bộ âm nhạc, cô nhìn thấy trên bảng có dòng chữ to tướng: “HAPPY BIRTHDAY TO PHƯƠNG LAN!”, trong phòng còn có khá nhiều bóng bay và hoa tươi. Phương Lan vốn là thành viên chủ chốt của câu lạc bộ âm nhạc mà.

Người nổi tiếng thích thật đấy, chẳng bù cho cái thân mình.

Lúc chiều nghe tin Vân Oanh ốm, nên học xong Vi tức tốc đạp xe tới thăm. Hải Vi tới nơi thì thấy cửa phòng Vân Oanh đã khóa ngoài, điện cho Oanh mà không liên lạc được. Cô đành ngồi ở cửa chờ.

Con bé này ốm mà còn đi đâu không biết. Ngồi đợi 30 phút, rồi 1 tiếng, Vi ngày càng cảm thấy lo lắng vì không biết tin tức gì của Vân Oanh cả. Nhìn thấy người trọ phòng bên cạnh đi qua, cô liền hỏi thăm. Anh ta nhìn Vi một lát rồi nói:

- Bạn bè kiểu gì vậy, Oanh nó đi viện từ chiều rồi, nặng lắm!
- Nó bị sao vậy ạ?
- Hỏi bác sĩ ấy, tới bệnh viện phụ sản mà thăm.

Thôi chết rồi, Vân Oanh bị làm sao mà lại đi bệnh viện phụ sản nhỉ, nó bình thường vẫn khỏe như trâu kia mà. Hải Vi hấp tấp hỏi địa chỉ để đi thăm Vân Oanh.

Bệnh viện phụ sản ở thật xa, vất vả lắm Vi mới leo lên được tầng 3 của bệnh viện, nhưng tìm mãi không thấy số phòng “BLR01” đâu cả. Hỏi thăm mới biết, bệnh viện này làm gì có số phòng như thế, mà cái số phòng này e rằng không nơi đâu có. Hải Vi nghĩ là người hàng xóm kia đã nhầm số phòng, nên kiên trì đi từng phòng của tầng 3 để tìm kiếm.

Quanh quẩn ở bệnh viện hơn tiếng đồng hồ mà vẫn không tìm ra nơi Vân Oanh ở, Hải Vi vừa mệt mỏi vừa thất vọng. Cô nhắc máy gọi điện cho Oanh lần nữa, may mắn làm sao, có tiếng vang lên:

- Vi hả?
- Oanh mày sao rồi? Đang nằm ở phòng nào đấy?
- Phòng nào là sao?
- Mày đang nằm ở phòng số bao nhiêu ở bệnh viện phụ sản.
- Con ranh này, đùa kiểu gì thế hả?

Hải Vi định thần lại. Rõ ràng ở phía đầu dãy bên kia đang có tiếng nhạc đập thình thình, chả lẽ mở nhạc sàn cho các bệnh nhân nghe là phương thức chữa bệnh mới ?

- Tao đang đi liên hoan lớp cấp 3. Nhạc to quá không nghe rõ đâu, về nói chuyện sau nhá!
- Tao tưởng mày bị ốm cơ mà?

Tiếng đáp lại Hải Vi chỉ là tiếng bip!bip, Vân Oanh đã tắt máy. May mà Vân Oanh không sao cả. Nhưng Hải Vi thấy khó chịu quá, chắc phải nhập viện vì thần kinh mất.

Thằng cha kia dám lừa mình, làm mình vất vả cả buổi tối. Hóa ra “BLR01” là “bị lừa rồi lần thứ 1”. Tức quá! Sao lại có người đùa ác vậy trời. Tại người ta đùa quá trớn hay là tại mình ngu ngốc đây?

Hải Vi cố trấn tĩnh, nhưng nước mắt tự nhiên cứ trào ra, ngày hôm nay sao lại đen đủi vậy!

Bỗng nhiên Vi nhìn thấy Hàn Duy trên vỉa hè. Cậu ta đang đứng cùng chiếc xe đạp của mình, mắt nhìn vào bên trong một nhà hàng sang trọng.

Thằng bé đang thèm gà quay hay là món nào đây? Hải Vi nhìn theo hướng mắt của Hàn Duy phát hiện bên trong nhà hàng đó có... Thiên Vũ và Phương Lan. Hai người họ đang cười đùa rất vui vẻ bên bàn ăn thịnh soạn.

Hàn Duy đạp xe phóng đi, Hải Vi chần chừ rồi đuổi theo.

Tội nghiệp thằng bé! Chắc nó đang đau khổ lắm, bởi vì Phương Lan lại hẹn hò với người khác mà không phải là nó trong ngày sinh nhật của cô ấy. Chứng tỏ, Thiên Vũ mới là người mà Phương Lan để ý tới, còn đối với Hàn Duy chỉ có tình bạn mà thôi. Làm sao để an ủi nó bây giờ, Hải Vi đã yêu bao giờ đâu mà biết!

- Này, cậu bé! Rảnh không đi uống nước.
- A. Chị Hải Vi, làm gì ở đây giờ này vậy?
- Chuyện dài lắm, kiếm chỗ nào ngồi nói chuyện nha.
- Vì động viên Hàn Duy mà Hải Vi cần rằng mời cậu vào một quán cà phê.
- Hôm nay có chuyện vui hay sao mà lại mời em uống nước- Hàn Duy thắc mắc.
- Vui!
- Sao cười gượng gạo vậy?

Hàn Duy hỏi vậy bỗng nhiên Hải Vi lại muốn khóc. Hôm nay sinh nhật mình mà chẳng có ai chúc mừng lấy một câu, lại còn bị lừa một vốn nữa.

Nhưng dù sao vẫn không tệ bằng Hàn Duy, cậu ấy đang bị thất tình mà.

- Chị có chuyện gì à? - Hàn Duy nhìn Hải Vi lo lắng.
- Em còn ít tuổi nên lo học hành thôi, đừng có yêu vội. Đợi mai này có sự nghiệp rồi thì muốn yêu ai cũng được. Em vừa ngoan ngoan, vừa đẹp trai, con gái đây người thích.
- Thật hả? - Hàn Duy cười.

Nếu là Thiên Vũ, hẳn sẽ không hỏi “thật hả” mà sẽ nói “tất nhiên rồi”. Con nhà giàu có khác, kiêu ngạo hơn hẳn. Hàn Duy đi xe đạp làm sao đấu lại với Thiên Vũ đi xe tay ga. Tính cách có tốt hơn thì sao đây, người ta vẫn chọn công tử Thiên Vũ thôi.

- Còn chị thì sao?

- Sao là sao?

- Chị cũng là con gái mà.

Hải Vi phải vận động đầu óc một lúc mới hiểu được ý của Hàn Duy.

- Chị hơn em 2 tuổi mà, nếu cùng tuổi dĩ nhiên là hâm mộ em rồi.

- Thích chứ?

- Thích!

Hải Vi thấy, cũng không thể trách Phương Lan chuyện không chọn Hàn Duy làm hoàng tử của mình được, Hàn Duy kém cô ấy những 2 tuổi cơ mà.

Từ giờ trở đi mình phải quan tâm đến Hàn Duy nhiều hơn, để cậu ấy bớt đau khổ và thêm niềm tin vào cuộc sống.

Giờ ra chơi lớp học xôn xao tiếng cười đùa nói chuyện của các sinh viên. Hải Vi cùng Vân Oanh và Mai Thu hớn hở bàn chuyện đêm hội hóa trang.

- Tuần sau rồi đó, tụi mình mặc gì đây? - Vân Oanh hỏi

- Tao sẽ hóa thân thành thủy thủ mặt trăng - Mai Thu nói.

- Trẻ con quá đi! Tao thì sẽ là nàng công chúa bạch tuyết. hehe. Vi, mày hóa trang thành ai đây?

Theo lời Vân Oanh thì suy ra nàng bạch tuyết lớn tuổi hơn thủy thủ mặt trăng.

- Tao không biết, hóa trang thành cái gì đẹp đẹp nhỉ? Thành củ cà rốt, hay con thỏ có được không?

- Như thế mà đẹp, bó tay với con này. Làm người không thích lại muốn làm động, thực vật. - Mai Thu và Vân Oanh cười nghiêng ngả.

- Lễ hội hóa trang mà, có phải cuộc thi sắc đẹp đâu. Chúng mày thật là ...

- Tôi thấy, cậu nên đóng nhân vật cô gái xấu xí, như vậy sẽ không phải tốn công hóa trang. - Thiên Vũ đứng gần đó từ bao giờ, lên tiếng.

- Chào ÔNG của baejong jun (diễn viên hàn quốc đẹp trai) Tối đây làm gì? - Hải Vi nhìn hẩn khó chịu.

- Hô. hô. Tối thì osin không được sao - Hẩn cười và nói lớn.

Hải Vi tự ái, ngay lập tức bỏ ra khỏi lớp. Thiên Vũ đuổi theo:

- Cậu đi đâu thế?

Ở đó để cậu kể với cả lớp, tôi là osin nhà cậu à? Tôi chỉ làm thêm buổi sáng thôi nhé, giờ là buổi chiều rồi, tôi đã là người tự do.

- Giận hờn vu vơ thế là sao? Tôi có kế hoạch trong lễ hội hóa trang lần này, cần sự giúp đỡ của cậu.

Hải Vi vẫn không nói câu nào. Thiên Vũ mặc kệ, ghé miệng vào tai Vi thì thầm. Cậu ta nói tới đâu Vi cười ha hả tới đó.

- Kế hoạch của tôi buồn cười lắm sao?

- Không, tại cậu... phả hơi vào tai khiến tôi buồn. hehe. Kế hoạch cũng được đó, tôi sẽ giúp.

Lễ hội hóa trang được trường Hải Vi tổ chức mỗi năm một lần, mọi người đều có thể tham dự, nhưng bắt buộc phải hóa trang thành một nhân vật nào đó.

Hải Vi nhìn ngôi trường quen thuộc của mình trong màn đêm. Cảm giác thật khác lạ.

Tòa nhà hội trường lúc này thật đẹp! Xung quanh nó được trang trí bao nhiêu đèn nháy, lấp lánh liên hồi. Không gian vườn trường đâu đâu cũng sáng lung linh nhờ ánh đèn huyền ảo. Nhìn ngôi trường lúc này không khác gì một tòa lâu đài trong truyện cổ tích. Càng cổ tích hơn nữa với bao nhân vật trong truyện như nàng bạch tuyết, cô bé lọ lem, người nhện... đang đi lại trong khuôn viên trường. Đây đúng là lễ hội tuyệt nhất mà Vi từng tham dự.

Vân Oanh hôn hờ trong trang phục alice (alice ở xứ sở thần tiên) chạy tung tăng khắp nơi cùng bạn trai của mình- Tiến Thành- trong bộ dạng của cướp biển vùng caribe. Nhìn hai người đúng là không đẹp đôi tẹo nào.

Mai Thu -thủy thủ mặt trăng thay vì cầm cây gậy ánh sáng thì cầm chiếc đèn pin siêu nhỏ. Suốt dọc đường nó cứ vung cây gậy ánh sáng mà hô: “Ta sẽ trừng phạt mi nhân danh mặt trăng!”, vậy mà tới đây thì im re không nói tiếng nào.

Hải Vi cũng không rõ mình đang hóa trang thành nhân vật nào nữa. Cô diện một bộ váy trắng và một chiếc mặt nạ màu bạc chỉ che được nửa mặt trên. Hải Vi ngại ngùng đi núp sau Mai Thu tiến vào sân trường, nơi sắp diễn ra màn trình diễn âm nhạc.

Mai Thu, Vân Oanh, Tiến Thành và Hải Vi kiếm được một chỗ ngồi khá gần sân khấu.

Có tiếng chuông điện thoại vang lên, Vân Oanh lấy trong chiếc túi nhỏ đeo ngang người cái điện thoại đưa cho Hải Vi.

- Alô!

- Tối chưa? Có nhớ kế hoạch không đó- Tiếng Thiên Vũ hét lên át tiếng ồn xung quanh.

- Nhớ rồi. Yên tâm!

Hải Vi bồn chồn lo lắng, không biết những gì cô sắp làm có đúng không nữa, làm như vậy có lỗi với Hàn Duy không?

Nhắc tới tào tháo thì tào tháo tới. Vi nhận được tin nhắn của Hàn Duy

- Chị đang ở chỗ nào vậy, em cũng đang ở trong trường chị nè.

- Hàng ghế thứ 3 ở giữa, sân khấu ca nhạc.

- Dành chỗ cho em, em tới ngay.

Thôi chết rồi, thằng nhỏ này làm gì ở đây không biết? Nó mà chứng kiến việc sắp xảy ra thì không hay tẹo nào. Làm sao bây giờ?

Trên sân khấu bắt đầu có tiếng nói. Người dẫn chương trình với giọng nói thanh thoát giới thiệu tiết mục đầu tiên:

- Sau đây, giọng ca Phương Lan, xin gửi tới các bạn bài hát...

Hải Vi như bị đóng băng khi nhìn thấy Phương Lan trên sân khấu, bởi vì cô ấy cũng đang mặc một chiếc váy trắng và đeo một chiếc mặt nạ che nửa mặt giống hệt Hải Vi.

Thế này khác nào mình là bản sao hồng của Phương Lan, chán thật đấy!

- Đồ của Phương Lan nhìn hơi giống của mày, nhưng chúng là hàng sịn, của mày là hàng nhái không giống nhau đâu mà lo.- Mai Thu vỗ vai Hải Vi nói.

An ủi kiểu gì thế không biết, làm Vi càng chán nản hơn. Cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Cố thủ trong đó cho tới khi bài hát kết thúc mới bước ra ngoài.

Có tin nhắn tới: “Nhận ra tôi không. Vừa đánh đàn trên sân khấu đó. Cô thấy tôi chơi đàn thế nào?”

Thì ra Bảo Nguyên chính là anh chàng chơi đàn cho Phương Lan hát trên sân khấu vừa nãy. Vi đâu có để ý, đang chán về chuyện hẹn hò với Phương Lan mà.

- Không nhận ra. Hình như đàn cũng được!

- Đúng là không hiểu gì về âm nhạc có khác. Khiêm tốn mà nói tôi đã đàn quá hay rồi.

Anh có hiểu nghĩa của từ “khiêm tốn” không vậy?. HảiVi không thèm nhần tin lại, cô đang lo về sự có mặt của Hàn Duy. Buổi khiêu vũ sắp diễn ra rồi, làm sao bây giờ?

Hải Vi quay về chỗ ngồi. May mà vẫn không thấy Hàn Duy tới. Vân Oanh oang oang: “Đây là Hải Vi, người mà mình đã giới thiệu cho Việt đấy, còn đây là Chu Việt bạn của Tiến thành.”

Vi nhận ra thế vào chỗ của Mai Thu lúc này là một anh chàng lạ hoắc, trong trang phục của một hoàng tử trông hần cũng khá khôi ngô.

- Thôi tụi tao đi chơi riêng đây, Mai Thu cũng đi riêng với anh chàng của nó rồi, mày ngồi với Chu Việt đi nhé.

- Không được đâu, Oanh! Oanh

Mặc Hải Vi gọi thế nào, Vân Oanh cũng cất bước ra đi đầu không ngoảnh lại. Người con trai bên cạnh lên tiếng:

- Chào cậu! Mình là Chu Việt, có thể làm bạn với Hải Vi được không?

Lần đầu nói chuyện riêng với con trai mà có ý đồ tán tỉnh, Hải Vi run hết chỗ nói. Vân Oanh có ý giới thiệu mà không báo trước để Vichuẩn bị tâm lý, chẳng khác nào cho ăn cơm mà không cho dũa. Nhưng không sao, Vi cũng có thể dùng tay để ăn cơm được mà.

- Được quá chứ lại, mình cũng chưa có bạn trai nào bao giờ.- Hải Vi cười.

Nói câu này có phải quá thành thật ngu ngốc không vậy? Kệ thôi.

- Ủ. Vậy Vi có thể bỏ mặt nạ ra một chút được không, chẳng nhẽ làm bạn mà Việt lại không được biết mặt của Vi.

Cái này như mọi người thường gọi là “xem hàng”. Hic. Hàng của mình chất lượng không cao, xem xong không biết hần có chạy mất dép không? Vi chần chừ rồi cũng bỏ mặt nạ ra, cố cười gượng một cái. Hần nhìn Vi rồi cười nói:

- Cậu rất đáng yêu, đúng là mẫu người mà tớ thích!

Vi ngượng ngùng, mặt nóng bừng, tình yêu đến nhanh thế này sao?

- Nói thật, Vi trông rất giống bạn gái cũ của Việt, nên mới nhìn Việt đã cảm thấy rất thân quen, gần gũi. Có điều Vi xinh hơn cô ấy.

Nhìn mình hần lại nhớ đến người yêu cũ, thì mình với hần yêu đương kiểu gì đây? Chán chả buồn chết!

Thế rồi cái tên Chu Việt ấy kể một thôi một hồi về người yêu cũ của hần. Cái gì hần cũng so sánh: “Cái này thì Vi vẫn hơn cô ấy!”. Hải Vi ngán đến tận cổ mà vẫn phải tỏ ra quan tâm. Cuối cùng không chịu nổi nữa đành giả vờ đi vệ sinh để bỏ rơi hần. Hần còn nói với theo: “Trời! Nhìn kiểu đi của Vi cũng giống kiểu đi của cô ấy nữa.” Hải Vi đành chạy cho nhanh khỏi tên đở người ấy. Chợt cô nghĩ ra, chắc tại nhìn mặt mình xong hần thấy chán nên giờ trở đây mà. Huhuhu.

Hải Vi lẩn vào đám đông rồi lại lách ra chọn một góc yên tĩnh trong vườn trường để ngồi.

Đêm nay trăng sáng quá, khung cảnh lãng mạn thật, chỉ tiếc ta lại cô đơn một mình.

Nhận được 3 tin nhắn cùng lúc.

Bảo Nguyên: “Cô đâu rồi, sao không trả lời tin nhắn?”

Anh có hỏi gì đâu mà tôi phải trả lời.

Thiên Vũ: “Cô đâu rồi, vẫn nhớ kế hoạch chứ, 10h tối đó”

Nhớ rồi, khổ lắm nói mãi.

Hàn Duy: “Chị đâu rồi, em vừa bận tí, tới chỗ chị bây giờ nhé?”

Độc tin nhắn của thằng nhóc này tình cảm hơn hẳn. Không như 2 thằng cha khô khan kia. Một lúc nhận được tin nhắn của 3 người con trai, nhưng cả 3 đều đang hướng về một người con gái khác, Hải Vi cảm thấy lòng càng buồn hơn, không nhắn tin trả lời ai cả. Nhìn điện thoại mới 9h30 phút, Vicài đặt chế độ im lặng không rung, rồi tiếp tục ngắm trăng một mình.

Gần 10h tối, theo kế hoạch Hải Vi đi tìm Phương Lan. Như đã tính toán, Hải Vi gặp được Phương Lan ở trong hội trường, nơi sắp diễn ra dạ hội khiêu vũ.

- Phương Lan à, có người nhờ mình đưa cậu cái này.- Hải Vi đưa cho Phương Lan một tờ giấy nhỏ.

Phương Lan ngó qua một cái rồi cười:

- Hải Vi à, nhìn chúng ta giống chị em xinh đôi nhỉ? Mà cậu có biết ai gửi không?

- Tôi không biết.

- Sắp tới giờ khiêu vũ rồi, chúng ta vào hội trường thôi.

- Ồ. Hình như người gửi thư cho cậu có hẹn gặp cậu mà.

- Chắc đó là trò đùa thôi, hẹn gặp kiểu gì mà đưa ra câu đố. Mình làm gì có thời gian để giải đố chứ.

Thiên Vũ nói Phương Lan thông minh lại thích thử thách, nếu là lời hẹn bình thường mà không rõ danh tính thì cô ấy nhất định không đi, để gây bất ngờ mà lại khiến cô ấy tò mò thì cách hiệu quả là đưa ra 1 câu đố về địa điểm hẹn gặp. Phương Lan thông minh, nhất định sẽ giải được ngay.

Nhiệm vụ của Hải Vi là đưa lá thư và giúp Phương Lan giải câu đố. Sau đó, Phương Lan sẽ gặp Thiên Vũ trong một khung cảnh thật lãng mạn đã được chuẩn bị trước. Nhưng xem ra Thiên Vũ chưa hiểu Phương Lan lắm thì phải.

- Cậu có thể cho mình xem câu đố đó được không?- Hải Vi hỏi

- Đây này, cậu xem đi.- Phương Lan đưa tờ giấy cho Hải Vi.

Câu đố có nội dung: “Hẹn gặp cậu ở nơi mà trời và đất giao nhau, mình sẽ đợi cậu tới, không gặp nhất định không về.”

Nếu không biết trước địa điểm thì Hải Vi cũng khó lòng mà giải được vị trí “trời và đất giao nhau” mà Thiên Vũ nói tới.

- Tôi biết rồi, có lẽ người này muốn nói tới đài phun nước ở giữa vườn trường.

- Sao lại là trời đất giao nhau?

- À... Có lẽ... mặt trăng in hình lên mặt nước là hình ảnh tượng trưng cho trời đất giao nhau.

- Ủ. Cũng có vẻ hợp lý. Nhưng mà mặc kệ hắn, tôi không muốn gặp người lạ đâu.

- Nhớ là người quen thì sao?

Câu hỏi có tác dụng ngay lập tức, Phương Lan tần ngần một lúc rồi nói: “Thôi được, mình sẽ đi thử xem, nhưng cậu phải đi cùng mình nhé, được không?”

Hải Vi mừng rỡ: “Tất nhiên là được rồi”. Vì đi trước mở đường dẫn Phương Lan thoát khỏi đám đông. Bỗng nhiên có tiếng gọi lớn: “Hải Vi, cậu đây rồi tôi tìm cậu mãi.”

Hải Vi giật mình khi nhìn thấy Chu Việt tới cạnh Phương Lan. Đám đông xô đẩy tách Vi ra xa Phương Lan. Cô chưa kịp quay lại thì đã bị ai đó nắm tay kéo đi.

“Ê... ờ, dừng lại” Vi cố nói thật to, nhưng người đó vẫn nắm tay cô kéo qua đám đông.

Thôi chết rồi, Chu Việt thì nhầm Phương Lan là mình, còn người này chắc lại nhầm mình là Phương Lan đây. Không khéo lại hỏng hết kế hoạch.

5. Chương 5

Tới một chỗ vắng người, bàn tay của Hải Vi mới được thả ra. Vi nhanh nhẩu nói: “Nhầm rồi, tôi không phải Phương Lan”

Người con trai trong bộ vest màu đen quay mặt lại. Vi bỗng giật mình bởi vì anh ta đeo một chiếc mặt nạ che kín khuôn mặt. Thấy hắn không phản ứng gì, Hải Vi liền bỏ đi. Nhưng đi được ba bước lại bị người con trai đó kéo lại. Vi hơi bức mình, lột hẳn mặt nạ ra nói: “Nhìn kỹ đi, tôi không phải Phương Lan”.

Hắn vẫn không nói lời nào, Vi nhìn vào mắt hắn, sao có cảm giác hắn đang cười vậy trời. Hải Vi bắt đầu hoảng sợ. Cô chỉ tay về phía sau nói: “Phương Lan, cậu tới thật đúng lúc!”, nói rồi cầm cổ chạy đi. Chiếu dương đông kích tây này dùng rồi nên có kinh nghiệm, chỉ trong chốc lát Hải Vi đã hòa mình trong đám đông bỏ rơi được kẻ đeo mặt nạ kia. Cô nhanh chóng đi tìm Phương Lan. Phương Lan không thấy đâu lại đập mặt Chu Việt mới khổ chứ!

- Hải Vi, tớ đợi cậu mãi, cậu đi đâu vậy?

- À, mình không phải Hải Vi, mình là Phương Lan- Hải Vi cố nói lái giọng.

- Cậu đừng đùa nữa, tớ chưa quên mặt cậu nhanh như vậy đâu. .

Hải Vi chợt nhớ ra mình đã tháo chiếc mặt nạ, cô ngại ngùng đeo nó trở lại rồi cười nói: “Định đùa cậu một tí cho vui ấy mà. Có thấy cô gái giống mình vừa nãy đâu không?”

- Hình như là đi về phía đài phun nước thì phải.

Hải Vi cầm điện thoại lên định gọi cho Phương Lan thì thấy có 10 cuộc gọi nhỡ của Thiên Vũ, 2 của Hàn Duy, 1 của Bảo Nguyên. Chắc Thiên Vũ đang sốt ruột lắm. Hải Vi kiểm soát bỏ rơi Chu Việt một lần nữa rồi chạy nhanh tới đài phun nước.

Không thấy Phương Lan cũng chẳng thấy Thiên Vũ đâu. Hải Vi đang điện thoại cho Phương Lan thì bỗng nhiên đèn xung quanh đó vụt sáng. Những ngọn đèn muôn màu nhấp nháy tạo ra một khung cảnh thật đẹp. Hải Vi lặng người trước vẻ đẹp huyền diệu ấy, nhưng rồi cô chợt nhận ra chúng là dành cho Phương Lan. Chắc Thiên Vũ đã sắp đặt trước những ngọn đèn này.

- Allo. Hải Vi à, tớ tới đó mà không thấy ai cả. Cậu vào hội trường đi, lễ hội khiêu vũ bắt đầu rồi đấy- Phương Lan bắt máy, nói.

- O, cậu không gặp Thiên Vũ à?

- Có vừa gặp cậu ấy xong. Vào đây khiêu vũ đi.

- Ủ- Hải Vi thở phào, cuối cùng nhiệm vụ cũng đã được hoàn thành.

Bỗng nhiên, một người con trai trong chiếc áo sơ mi màu trắng và chiếc mặt nạ che kín khuôn mặt xuất hiện trước mặt Hải Vi, làm cô giật mình. Người đó ngã người xuống, tay chìa về phía trước, điệu bộ như muốn mời Hải Vi nhảy. Vi ngượng ngùng: “Xin lỗi, mình không biết nhảy”.

Người con trai không nói gì mà tiến tới cầm tay trái của Hải Vi đặt lên vai mình, một tay hắn nắm tay còn lại của Vi, tay kia thì ôm nhẹ lên eo của cô.

Tim Hải Vi đập mạnh, đầu óc trống rỗng, chẳng biết mình nên làm gì nữa. Tiếng nhạc vang lên êm dịu, Hải Vi cùng người con trai lả lướt bắt đầu nhảy. Cô có cảm giác mình- là nàng công chúa lọ lem- đang được nhảy với chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích. Hai người đều im lặng không nói câu nào, chỉ di chuyển những bước thật chậm. Thi thoảng Vi dẫm phải chân bạn nhảy, nhìn vào mắt hắn Vi cảm nhận được nụ cười nhẹ nhàng, cô cũng khẽ cười đáp lại.

Bầu trời với vầng trăng sáng trong, những ngọn đèn với ánh sáng huyền ảo làm cho không gian xung quanh hai người đẹp hơn bao giờ hết. Vi ngước lên nhìn vầng trăng trên cao, bất chợt bắt gặp ánh mắt người đó đang nhìn mình. Ánh mắt quyến rũ đó làm Vi nóng bừng cả mặt.

Đây không phải là mơ đó chứ? Có phải chàng là tuxedo đeo mặt nạ còn ta là thủy thủ mặt trăng không?

CHAP6

- Lãng mạn quá Vợ. Rồi sao nữa?- Mai Thu thúc giục

- Bóng đèn bỗng nhiên tắt, chàng tuxedo cũng biến mất luôn. Còn lại mỗi tao đứng một mình.-Hải Vi nuốt tiếc kìa.

- Vậy là sao đây. Ít ra hần cũng phải hỏi tên, xin số điện thoại của mày chứ.- Vân Oanh thốt lên bức sức.

- Cái quan trọng là hai người chưa biết mặt nhau, vậy mà hần lại ra đi không lời từ biệt. huhu. Thằng này làm người ta tức chết mà.- Mai Thu hình như còn buồn hơn cả Hải Vi thì phải.

Hải Vi vẫn nghĩ chuyện vừa rồi chỉ như một giấc mơ. Có lẽ thi thoảng ông trời lấy làm thương cho những kẻ cô đơn nên tạo ra một niềm vui bất ngờ nào đó, mục đích là thổi lên ngọn lửa hy vọng sắp lụi tàn trong lòng họ, nhưng rồi ngọn lửa ấy lại dần dần bị lụi tàn thôi. Vì hiện thực không giống như mơ, mà mơ thì không thể thành hiện thực.

Hình dáng ấy có vẻ thân thuộc, ánh mắt cũng có chút quen, có lẽ ta đã từng gặp người đó trong mơ rồi. Chẳng hy vọng gì nhiều nhưng ít ra ta cũng đã có một kỷ niệm đẹp.

Buổi sáng, mặt trời đã lên khá cao, ba cô nàng mới chịu thức dậy. Tại tối qua thức khuya tâm sự đây mà.

- Thôi chết rồi, tao muộn giờ làm mất- Hải Vi hốt hoảng.

- Hôm nay mà cũng phải làm sao?- Vân Oanh giọng ngái ngủ.

- Xin nghỉ đi, giờ cũng muộn rồi- Mai Thu cũng lên tiếng.

- Không được đâu, hôm nay là ngày được lãnh lương mà, phải đi chứ.

Hải Vi uể oải tới nơi làm việc, nhưng nghĩ đến khoản tiền sắp được nhận cô cảm thấy phần chần chừ hơn. Vừa bấm chuông xong đã có người mở cổng ngay, đó là Thiên Vũ.

- Việc tối qua là thế nào đây, sao Phương Lan bảo không thấy cậu ở chỗ đài phun nước- Hải Vi hỏi.

- Tại cậu cả đó. Gọi điện mãi không nghe. Bỗng điện tự nhiên bị hỏng không sáng được, Phương Lan lại đến đúng lúc đó, làm sao tôi dám thò mặt ra. Thế là hỏng hết kế hoạch- Thiên Vũ gần như gào lên.

Hải Vi chỉ biết im re, ai ngờ lại còn có chuyện đó nữa. Lỗi đâu phải hoàn toàn tại mình, hần có bao nhiêu thời gian chuẩn bị mà có mỗi việc đó cũng không xong.

- Này sao không nói câu nào thế, chắc tối qua bận hẹn hò quá nên không nghe máy chứ gì?- Thiên Vũ càng tức giận.

- Đâu có, tại...

Hải Vi chưa kịp giải thích thì có tiếng chuông điện thoại vang lên. May quá, cô liền nhấc máy. Giọng con trai oang oang:

- Hải Vi à, Tổ Chu Việt nè. Tối qua gặp cậu tớ rất vui, tớ...

- À, mình đang bận lúc khác nói chuyện nhá- Nói rồi cúp máy. Thà nghe Thiên Vũ mắng còn hơn nghe thằng cha này kể chuyện người yêu cũ.

- Ai vừa gọi vậy?- Thiên Vũ nhìn điện thoại hất hàm hỏi Hải Vi.

- Bận thôi.

- Vì hần mà tối qua cô không nghe máy của tôi đúng không?- Thiên Vũ vẫn còn bức tức.

- Làm gì mà tôi tiếng vậy hả?

Bảo Nguyên từ trên lầu nói vọng xuống, tiếng của anh ta còn to gấp đôi tiếng của Thiên Vũ. Nói rồi từ từ đi xuống, nhìn Hải Vi hỏi: "Tại sao tối qua không trả lời điện thoại của tôi?"

Một với hai thằng cha này quá. Người ta cũng có quyền cá nhân chứ, muốn nói chuyện với ai thì nói, không thích thì không nói, có vậy mà cũng không hiểu, hỏi hoài.

- Tôi có việc bận. Thiên Vũ à, lần này không giúp được cậu, lần sau tôi sẽ giúp bù.

- Lại nhờ cậu để hỏng việc của tôi nữa à- Nói rồi bỏ đi.

- Cô bận việc gì vậy?- Bảo Nguyên vẫn tiếp tục tra khảo.

- Thì hẹn hò với bạn trai đó, tôi cũng phải có thời gian riêng tư chút.- Hải Vi bực mình nói đại cho xong.

Bỗng nhiên bầu không khí trở nên im lặng, Bảo Nguyên đứng bất động, Thiên Vũ cũng ngoái đầu lại không bước tiếp, cả hai nhìn chằm chằm vào Hải Vi.

Trời ơi, chẳng lẽ chuyện tôi có bạn trai lại khó tin đến vậy sao, trông tôi cũng có đến nỗi nào đâu. Tại sao hai người nhìn tôi như kiểu nhìn sinh vật lạ vậy?

Trong lúc hai người kia đang bị đóng băng tại chỗ, thì Hải Vi nhanh chóng thoát thân, chạy ra mở cổng vì có người vừa nhấn chuông. Đứng trước mặt cô lúc này không ai khác, chính là Phương Lan. Thì ra cô ấy là hàng xóm nhà Thiên Vũ.

- Ủa, sao cậu lại ở đây- Phương Lan ngạc nhiên nhìn Hải Vi.

- À, tớ...tớ làm người giúp việc ở đây

Nói xong cảm thấy ngượng ngùng nhưng Hải Vi vẫn cố cười, mời Phương Lan vào nhà. Vừa thấy Bảo Nguyên, Thiên Vũ, Phương Lan đã tươi cười cất giọng:

- Anh em nhà anh được đó nha, tối qua rõ ràng đều hẹn nhảy với em mà lặn đâu mất tiêu.

- Không phải Thiên Vũ đi cùng em sao? Bảo Nguyên nhìn Thiên Vũ có vẻ nghi hoặc.

- Đâu có, cả buổi tối gặp cậu ấy có 1 lát lúc sắp diễn ra dạ hội thôi.- Phương Lan nhăn mặt nói.

Người xinh có khác, nhìn cô ấy nhăn mặt cũng đến đáng yêu. Hải Vi không dám ở lại nói chuyện cùng bọn họ, rút lui nhẹ nhàng để đi làm việc. Đang đi thì bỗng đứng lại vì nghe Bảo Nguyên nói: “Chắc cậu ta bận đi đánh nhau thôi. Cách đây 1 tháng đã bị đâm một nhát vào tay mà không chữa.”

Một tháng trước cũng chính là ngày mà Hải Vi gặp người con trai có vết thương ở tay. Xem ra tầm thước của hắn cũng giống như Thiên Vũ, lẽ nào lại là cậu ấy?

- Anh thì có khác hẳn gì, hôm tôi bị đánh đó không phải anh cũng bị người ta săn đuổi sao. Dám đi cướp bạn gái của xã hội đen cơ đấy. May mà chỉ bị thương nhẹ ở tay chứ không bị mất mạng.

Thiên Vũ và Bảo Nguyên có tầm thước như nhau, lại cũng bị thương ở tay, rút cuộc là ai ngày hôm đó đã nhờ Hải Vi giúp đỡ đây? Có khi chỉ là trùng hợp, không phải là hai người bọn họ cũng nên. Chỉ cần Hải Vi hỏi thêm vài câu là biết ngay, nhưng cô không có dũng khí đó.

TIẾP CHAP 6

Cầm tiền trên tay, Hải Vi sung sướng nhắn tin cho mọi người. Hàn Duy đáp lại: “Tiền tình đề huề, chị sướng rồi nhé.”

- Tiền thì có tí tí thôi, còn lấy đâu ra tình mà đề huề chứ?

- Tối qua không phải bỏ rơi em để hẹn hò với bạn trai còn gì?

- Đâu có, chị bận chút việc. Với lại có thấy mặt mũi em đâu.

- Gặp rồi nhưng chị không biết đấy thôi. Lúc chị đang mãi nhảy với anh chàng nào đó.

- Em nhìn nhầm rồi. Làm gì có

- Chỗ đó điện sáng quá à, bồn nước thì lung linh huyền ảo, lại chỉ có hai người ai mà không nhìn thấy.

Vậy là Hàn Duy bắt gặp mình thật rồi, tự nhiên thấy xấu hổ với nó quá. Tối nay đi học võ, nó trêu mình chết đây.

Đúng như Hải Vi dự đoán, vừa gặp Hàn Duy ở cổng đang nghe tiếng cậu nói: “Trăng tối qua đẹp thật đó nha, bồn nước cũng đẹp, bóng điện cũng đẹp, con người lại càng đẹp hơn”

Hải Vi không biết từ bao giờ cô lại hiểu được ý của Hàn Duy nhanh như vậy. Cậu ta thường hay nói rất vắn tắt, người thường khó mà hiểu được. Hải Vi biết Hàn Duy đang có ý trêu mình nhưng mặc kệ không nói gì. Lòng tự hỏi “nếu cậu biết tối qua tôi đã giúp người ta tỏ tình với Phương Lan, thì cậu có giận không?”

Hàn Duy và Hải Vi vừa dừng xe trước cửa câu lạc bộ thì thấy Phương Lan. Cô ấy cũng mới tới, nhưng khác mọi ngày, hôm nay Phương Lan có Thiên Vũ đi cùng. Nhìn họ cười nói có vẻ rất thân mật. Hải Vi lo lắng nhìn Hàn Duy, vẻ mặt của cậu chỉ thể hiện chút ngạc nhiên.

- Chào hai người, Thiên Vũ từ giờ sẽ tới học cùng chúng ta- Phương Lan nhẹ nhàng nói.

- Liệu cậu ấy có theo kịp không, chúng ta đã học được mấy tuần rồi còn gì- Hải Vi không hỏi Phương Lan

- Tất nhiên là kịp, tôi có năng khiếu bẩm sinh mà, cậu không phải lo- Thiên Vũ cười hà hà.

Năng khiếu đánh lộn bẩm sinh à? Hẳn ta có mà học hành cái gì, chắc tới đây để tán gái thôi. Phen này Hàn Duy phải chịu áp lực rồi.

Hàn Duy cười nói: “Vây cũng tốt, chào mừng anh gia nhập câu lạc bộ.”

Hai người cũng biết nhau sao? Thế thì chắc Hàn Duy cũng biết, Vũ là tình địch của mình rồi.

Tốt cái gì mà tốt, người ta đến đây để cướp người tình trong mộng của cậu đó. Mà mình làm sao thể này, rõ ràng hôm qua còn muốn giúp Thiên Vũ, giờ lại không muốn thấy cậu ta đi cùng Phương Lan. Con người chẳng có chính kiến gì cả, chưa gì đã thay đổi. Cũng chỉ tại lo cho Hàn Duy thôi.

Trong buổi tập, Phương Lan ân cần chỉ bảo Thiên Vũ từng động tác, lại còn lau mồ hôi cho cậu ta nữa. Nhìn vẻ mặt Thiên Vũ mới sung sướng làm sao, còn Hàn Duy lẽ ra phải u sầu thì vẫn giữ được vẻ điềm nhiên như mọi khi.

Hải Vi biết chắc thằng nhóc đó bề ngoài thì như vậy, chứ trong lòng đang tràn ngập lệ tình. Chẳng biết làm sao để an ủi, Hải Vi cũng lấy khăn lau mồ hôi cho Hàn Duy.

- Hôm nay em có vẻ mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi.- Hải Vi ái ngại nói.

- Em thì mệt gì chứ, chị mới đáng lo kìa. Suốt từ tối đến giờ cứ đâm chiêu là làm sao? Không phải tại chàng Thiên Vũ kia chứ?- Hàn Duy nhìn Vi nghiêm túc hỏi.

- Có gì liên quan đến tôi à?- Thiên Vũ lù lù xuất hiện.

- Anh tập rất khá!- Hàn Duy khen.

- Tất nhiên rồi, cậu không ở nhà lo học hành mà còn bày đặt học võ, đúng là ngu ngốc!

Thái độ của Thiên Vũ kiểu gì đây? Người ta khen cậu vậy mà cậu lại chửi người ta ngu ngốc.

- Em vẫn lo chuyện học hành mà. Anh cứ yên tâm- Hàn Duy nhẹ nhàng nói.

- Cậu làm sao thì có liên quan gì tới tôi đâu mà yên tâm với chả không. Đùng đùng cái chiêu nịnh bợ ấy với tôi, vô ích.- Thiên Vũ nhếch mép cười nhạt.

Hàn Duy im lặng, Hải Vi bực mình nói:

- Sao phải nịnh bợ cậu chứ, nói vậy mà cũng nghe được.

- Liên quan gì tới cậu à?- Thiên Vũ bực tức nhìn Hải Vi.

May mà Phương Lan tới nếu không Hải Vi đã bị thiêu chết bởi tia lửa điện từ mắt Thiên Vũ phóng ra rồi.

Hết giờ học võ, Thiên Vũ chở Phương Lan phóng qua đánh vào một cái trước mặt Hàn Duy và Hải Vi. Trông thấy cảnh đó, Hải Vi buồn man mác. Lẽ ra Phương Lan phải là người thể chỗ mình, ngồi sau Hàn Duy mới đúng. Thằng nhóc có lẽ đang tủi thân lắm đây. Hải Vi định lên tiếng an ủi, thì tiếng chuông điện thoại của Duy vang lên.

- Dạ, con nghe... Con ăn lúc tối rồi, không ăn nữa đâu dì ạ. Dì nghỉ đi, con vừa tan, đang trên đường về ạ. Vâng, chào dì.

- Ai vậy Duy?-HảiVi tò mò hỏi.
- Mẹ kế của em. Bà ấy nói muốn nấu bữa ăn đêm cho em.
- Chị hỏi một chútđược không-Hải Vi rụt rè.

Hàn Duy không trả lời câu hỏi mà nói một mạch:

- Ba mẹ em ly dịkhi em mới 4 tuổi. Em ở với ba. 2 năm trước ba mới lấy mẹ kế. Còn mẹ ruột emsống ở bên Mỹ cũng đã lập gia đình cách đây 10 năm. Chị còn muốn hỏi gì nữakhông?

Hiểu ý mình ghê nhỉ.

- Em có buồn lắmkhông?
- Trước đây thì có,nhưng giờ quen rồi, thấy bình thường rồi chị ạ.
- Mẹ kế em có vẻ tốtvới em nhỉ?
- Bà ấy là người tốt chỉ tội số vất vả.
- Mẹ em có hay vềhăm em không?
- Thi thoảng.

Đang đi bỗng Hàn Duy phanh gấp, xe kêu “két”1 tiếng,cậu vòng xe đạp quay lại. Phía sau có tiếng người hô lớn: “Đứng lại!”

Hải Vi còn chưa định hình được chuyện gì đang xảy rathì Hàn Duy lại phanh xe gấp một lần nữa. Cậu xuống xe nói với Hải Vi giọng gấpgáp: “Chị đi trước đi, em có việc”.

Tiếng người, xe máy rồ ga ầm ầm ngay sau lưng, Hải Vi biết là có chuyện chẳng lành, mặc Hàn Duy cố thúc giục, cô vẫn không chịu đi:“Có chuyện gì vậy em?”

Tiếng người hét lên đã nghe rõ mồn một: “Thằng kiađứng đó, không thì chết với tao!”. Hải Vi hết sức lo lắng, chắc là bọn kia địnhđánh Hàn Duy rồi. Chúng nó đi xe máy thế kia, có vận động viên đua xe đạp thếgiới cũng chạy không thoát. Chỗ này vắng người quá, làm sao bây giờ?

Trong tình thế cấp bách đó, Hàn Duy bỗng nhiên kéo tayHải Vi chạy vào một ngõ gần đó. Cậu vừa chạy vừa nói giọng hỗn hển: “Chị núpđi, dẫu có chuyện gì thì cũng không được thò đầu ra, nhớ đấy!”. Sau đó Hải Viđược giấu vào 1 bụi cây khá um tùm, xong cậu lại chạy đi chỗ khác.

Nhưng chưa đi được bao xa thì Duy đã bị bọn kia đuổikịp. Tiếng xe rú ầm ầm, tiếng người huýt sáo, còi xe inh ỏi. Hải Vi sợ hãi, timđập như đánh trống. Cô rút điện thoại ra gọi cho cảnh sát.

- Chào chú em, lâurồi mới gặp. Chính xác là 1 tháng rồinhỉ?- một thằng lên giọng tiến lại gần Hàn Duy, trên tay hắn là 1 cây gậy. Xungquanh hắn, ai cũng cầm vũ khí trên tay.

Hàn Duy vẫn im lặng, hắn lại tiếp: “Sao không nói gì,chú em anh hùng lắm cơ mà. Giờ sợ quá không nói được hả.HA HA HA.”

Nghe giọng nói của tên đó mà HảiVi rùng cả mình. Mong sao cảnh sát tớikịp.

Hắn vẫn nói tiếp giọng ồm ồm: “Lần trước mày đã cứuanh trai mày, giờ đến lượt mày gặp nạn, gọi nó đến cứu đi chứ, tao cho phép màygọi đó, nhanh lên!”

Hàn Duy vẫn im lặng. Hắn tới gần Hàn Duy hơn nữa, rồihét lên: “Gọi thằng anh mày tới đây ngay, bọn tao cần trả hết nợ nần với nó.”

- Anh ấy nợ các anh cái gì, tôi trả.
- HAHA. Nợ mạngsống, mày trả được không?
- Tại sao lại muốncướp sinh mạng của người khác?
- Vì tao thích thế!Sao nào, gọi hay không đây?

- Sở thích của anh quá đản thật! Không sợ đi tù sao?
- HA HA. Còn lâu mới có chuyện ngồi tù.
- Anh có người thân làm cảnh sát chắc.
- Chẳng cần người quen bên cảnh sát, chỉ cần có tiền mà nhiều không.
- Vậy thì nhà anh rất giàu rồi, bố anh làm chức to à?
- Bố tao chẳng phải quan chức, nhưng kiếm được rất nhiều tiền.
- Đi buôn lậu hay xã hội đen đây?
- HA HA. Bố tao là tổng giám đốc tập đoàn XYZ đó.
- Chưa nghe tập đoàn này bao giờ. Có phải ở nước ngoài không?
- Cũng có chi nhánh ở nước ngoài, nhưng bố tao quản lý ở trong nước.

Hai người này nói chuyện như kiểu bạn bè giới thiệu gia cảnh chứ chẳng giống đánh nhau gì cả. Hàn Duy không khéo làm thằng cha đầu gấu kia kể hết hoàn cảnh gia đình mình như thế nào, anh em rạo, học hành thế nào và cả chuyện yêu đương nữa. Hic. Thật không ngờ lại có chuyện này. Hải Vi cùng lũ đàn em của tên đầu gấu cứ việc đứng im mà nghe Hàn Duy và hần hàn huyền tâm sự.

Hải Vi lấy làm mừng vì Hàn Duy đã câu giờ rất tốt. Như vậy may ra cảnh sát mới tới kịp. Bọn con trai đánh nhau cứ hay tỏ ra anh hùng liều sống liều chết, thế thì có gì oai đâu, thông minh như Hàn Duy mới thật đáng khen.

Cuối cùng cảnh sát cũng tới kịp. Đám đông giải tán. Trước khi tên đầu gấu và đàn em của hắn bỏ đi, Hàn Duy có nói với theo: “Anh à, mình cứ đứng nói chuyện với nhau như thế có phải vui không, việc gì phải động chân tay đúng không?”. Hắn ngườm Hàn Duy một cái rồi leo lên xe đi thẳng.

- Cảm ơn chị đã gọi cảnh sát nha.
- Sao em biết chị gọi cảnh sát mà câu giờ vậy?
- Thì chị cũng thông minh như em mà- Hàn Duy vừa nói vừa xoa đầu Hải Vi.

Hải Vi đỏ mặt. Từ trước tới giờ có ai khen mình thông minh bao giờ đâu. Hehe.

6. Chương 6

Hải Vi chưa kịp bấm chuông cửa thì đã thấy Bảo Nguyên mở cổng bước ra. Hắn ngó nghiêng bốn phương tám hướng rồi nhìn Vi hỏi:

- Người yêu cô không đưa cô đi làm à?
- Tôi làm gì có người yêu.- Hải Vi nhìn hắn ngây ngô nói.
- Biết ngay mà, người như cậu làm gì có ai thích nổi chứ!- Thiên Vũ không biết xuất hiện từ bao giờ vừa cười hà hà vừa nói.
- Thế lần trước cô chẳng bảo có bạn trai còn gì?
- Bạn bình thường thôi, không phải người yêu.
- Ừ. Con trai ngày nay cũng tinh mắt lắm, đâu dễ gì chọn người như cô. Tôi cũng chẳng quan tâm chuyện yêu đương của cô đâu, tiện thì hỏi thôi. Cô đã yêu ai chưa vậy?

Mới phát hiện thêm thằng cha này có tính hóng hớt à nha. Chẳng quan tâm thì hỏi làm gì không biết.

Hải Vi lắc đầu rồi đi nhanh vào nhà, ở thêm 1 lúc nữa chắc bị 2 thằng này sỉ nhục cho chết mất.

Bảo Nguyên bắt Hải Vi làm một cốc nước cam, làm xong cô mang lên cho hắn. Bảo Nguyên ra lệnh: “Cô uống đi, ai bảo làm chậm chạp giờ tôi không muốn uống nữa.”

May quá! Đang khát nước, Hải Vi quay đi một hơi gần hết. Uống xong, ho 1 tiếng, nước mắt từ từ chảy ra. Trông thấy như vậy Bảo Nguyên cười: “Cho cô cốc nước cam mà cũng xúc động vậy sao? Đúng là...”. Chưa nói hết câu đã thấy Hải Vi ho lấy ho để.

Tại ta bị sắc nước chứ bộ. Xúc động cái nỗi gì đây?

Bảo Nguyên kéo Hải Vi ngồi xuống giường, ân cần nói: “Cô nghỉ một tí đi”. Hải Vi ngại ngần định đứng dậy thì Bảo Nguyên lại ấn cô ngồi xuống. Bị mất thăng bằng Hải Vi ngã lăn ra giường. Chưa kịp ngồi dậy đã nghe thấy tiếng hét ỉn tai: “Anh làm cái gì vậy”, Thiên Vũ nhìn Bảo Nguyên với ánh mắt tức giận.

- Làm gì là làm gì, có ai điếc đâu mà cậu phải hét lên vậy? - Bảo Nguyên nói.

- Anh yêu đương lãng nhăng ở ngoài thế nào cũng được, nhưng cấm anh được động đến Hải Vi, biết không? - Thiên Vũ xông vào nắm cổ áo Bảo Nguyên.

Ấy za, hiểu lầm rồi, Thiên Vũ đầu óc đến tối kia, sao có thể nghĩ ta và Bảo Nguyên như thế chứ.

- Không phải thế đâu Thiên Vũ - Hải Vi ngồi dậy giải thích.

- Không phải cái gì? - Bảo Nguyên nhìn Hải Vi cười nói.

Đến lúc này mà hắn còn đùa được.

- Thì không phải cái mà Thiên Vũ đang nghĩ đến ý.

- Tôi đang nghĩ cái gì?

- Hơ, thì cậu hiểu lầm Bảo Nguyên và tôi đó.

- Cậu gốc vừa vừa thôi, là Bảo Nguyên cố tình làm vậy. - Thiên Vũ vẫn chưa chịu buông cổ áo Bảo Nguyên ra.

- Làm vậy là làm cái gì? Cậu là gì của Hải Vi mà nói tôi không được động đến cô ấy? Động đây này. - Bảo Nguyên nói rồi lấy tay khẽ chạm vào người Hải Vi.

Trẻ con hết sức! Hải Vi lôi tay của Thiên Vũ ra khỏi Bảo Nguyên: “Cậu thấy đấy, Bảo Nguyên trẻ con thế kia thì giữa tôi và anh ta có chuyện gì được!”

Hai người bọn họ cứ coi Hải Vi như vô hình, cãi nhau um cù tởm. Cho tới khi có tiếng quát lớn: “Im ngay!”.

Hải Vi giật mình nép vội sau lưng Bảo Nguyên. Cả 3 nhìn ra phía cửa. Cha của Bảo Nguyên và Thiên Vũ trừng mắt nhìn hai thằng con rồi lia mắt qua Hải Vi: “Có chuyện gì mà um sùm lên vậy. Hai đứa không nhường nhau lấy 1 câu được à?”

Thiên Vũ chẳng nói chẳng rằng kéo tay Hải Vi lôi sòng sọc ra ngoài. Bỏ lại phía sau tiếng hậm hực của Bảo Nguyên: “Cậu..”

Hải Vi bị Thiên Vũ lôi ra công viên gần nhà ngồi. Lúc này có vẻ đã bình tĩnh lại, cậu ta nhẹ nhàng nói:

- Cậu không biết, trông Bảo Nguyên như thế thôi chứ anh ta thay người yêu như thay áo. Mỗi tháng lại đổi bạn gái một lần. Vì thế cậu đừng có nghe anh ta dỗ ngọt, sau này thế nào cũng chịu đau khổ đó.

- Là cậu hiểu lầm thôi. Bảo Nguyên ngoài sỉ vả tôi ra chưa bao giờ nói ngọt cả. hic

- Có thể anh ta dùng chiêu mới này chăng? Nhưng cậu nhớ là không được gần gũi anh ta đấy, con người hắn quái dị lắm, phải cẩn thận.

Tự nhiên được Thiên Vũ quan tâm lo lắng, Hải Vi thấy vui vui. Bảo Nguyên đúng là khá quái dị, nhưng tính anh ta trẻ con như thế, không phải là người xấu, chẳng có gì phải lo. Hải Vi liền đổi chủ đề.

- Quan hệ của cậu với cha không được tốt lắm thì phải, con cái phải tôn trọng và nghe lời bố mẹ chứ!

- Nếu cậu vào hoàn cảnh của tôi thì cậu sẽ xử sự thế nào? Người cha đó có con với 1 người đàn bà khác nhưng lại lấy mẹ tôi. Sau đó lại đi cặp bồ và có con với 1 người đàn bà khác. Mẹ tôi vì uất ức không chịu nổi mà đã... tự tử, bỏ lại tôi cô đơn trên cõi đời này. - Thiên Vũ đang nói bỗng nhìn Hải Vi quát lên- Nếu là cậu, cậu có ngoan ngoãn, kính trọng 1 người cha như thế được không?

Hải Vi nhìn thấy mắt Thiên Vũ đã đầy nước, chỉ trực trào ra ngoài. Cô khẽ khàng vỗ vào vai cậu an ủi: “Xin lỗi, tôi không biết chuyện này, xin lỗi đã làm cậu buồn.” Thiên Vũ bất ngờ gục đầu xuống vai Hải Vi, lại một lần nữa Hải Vi bị mất thăng bằng đổ người xuống đất.

Thiên Vũ ôm đầu nhăn nhó: “Cậu đúng là vô dụng, có làm chỗ dựa cũng chẳng xong!”. Hải Vi cười rồi ngồi lên ghế vững chãi nói: “Xin lỗi, giờ thì chắc chắn rồi, cho cậu tựa nhờ đó.”

Thiên Vũ tựa đầu lên vai Hải Vi kêu : “Vai êm thật đó, béo quá nên lắm thịt đây mà.”. Vừa nói hết câu đã bị Hải Vi đẩy ra.

“Đùa tí thôi mà, làm gì mà dữ vậy” Thiên Vũ cười rồi tiếp tục ngả đầu xuống. Nhưng sau đó cậu đã phải ngồi ngay ngắn lại tức khắc, vì nghe thấy câu nói của Hải Vi: “Phương Lan, cậu cũng ở đây à?”

TIẾP

Thiên Vũ ở lại công viên với Phương Lan, Hải Vi quay về nhà một mình. Vừa về đến cổng đã thấy Bảo Nguyên chờ sẵn ở đó.

“Chờ tôi ở đây!” Bảo Nguyên ra lệnh. Một lúc sau anh ta cùng chiếc ô tô mới cáu dừng lại trước mặt Hải Vi: “Lên xe đi!”

- Cậu chủ mới thay xe hả?... wao! Xe đẹp thật!

- Vậy hả. Tôi có mắt thẩm mỹ hơi bị cao đấy. Xe này...

- À không, tôi đang khen cái xe vừa lướt qua chúng ta đấy chứ. Xe này của anh cũng bình thường thôi. Mà Chúng ta đi đâu vậy?

- Đi biển chơi!

Hải Vi không nói gì cầm túi nhắn tin cho bọn Mai Thu và Vân Oanh. Đề phòng bất trắc cứ phải thông báo địa điểm chỗ mình sẽ tới cho chúng nó biết. Ngay tức khắc đã nhận được tin trả lời của 2 cô nàng kia:

- Nhớ mua cho tao ít mực với tôm nữa.hehe- Mai Thu háu ăn.

Trả lời : Tiền mua râu tôm còn không có nữa là, mơ đìnha.

- Cẩn thận, về trước khi trời tối biết không?- Vân Oanh từng trải.

Trả lời: Tối ngày mai hay ngày kia đây?hehe.

Bảo Nguyên thấy Hải Vi vừa nhắn tin vừa cười, liền nói:

- Đi chơi với tôi vui vậy sao?

- Tôi chưa được đi biển bao giờ nên rất thích. Anh có hay đi không?

- Tháng nào cũng đi.

- Có phải mỗi lần có bạn gái mới đều dẫn ra biển không? Thiên Vũ kể mỗi tháng anh thay bạn gái 1 lần.

Bảo Nguyên cau mày, ngay sau đó lại cười nói:

- Cứ cho là thế đi. Vậy coi như cô là bạn gái mới của tôi.

Hải Vi ngượng ngùng. Hắn đùa kiểu gì vậy? Liếc nhìn hắn một cái, thấy hắn vẫn cười. Vi định phản đối một câu nhưng sợ mình bị hờn nên lại thôi.

Bãi biển ở đây sao mà không giống như Hải Vi tưởng tượng gì cả. Trong giấc mơ của cô biển thật đẹp! Những bãi cát dài trắng xóa với những cây dừa đu đưa quả, những con sóng khẽ ru êm bờ cát, mặt nước

biển xanh giống như mây trời, xa xa thấp thoáng những cánh buồm, trên bãi biển có rất nhiều người chơi đùa vui vẻ, ồn ã tiếng cười.

Ở đây chả có cây dừa nào cả, bãi cát thì có ít người nhưng khá nhiều rác, nước biển không trong xanh còn bầu trời thì có màu xám.

Hơi thất vọng, nhưng Hải Vi vẫn thích thú. Cô sách dép đi dọc theo bờ biển, hít thở không khí lạnh lạnh do gió biển thổi vào.

- Giờ là cuối thu, thời tiết bắt đầu lạnh, nên ít người ra biển- Bảo Nguyên giải thích.

- Công nhận là ranoài này hơi lạnh, nhưng cảm giác rất thích.

Sau một hồi đi bộ, Hải Vi cùng Bảo Nguyên ngồi trên bãi cát ngắm biển từ phía xa. Trên bãi cát vẫn có vài đôi trai gái đang đùa nghịch vui vẻ, xa xa hơn nữa là chân trời màu xám đang ngả dần sang đen.

- Tôi chưa đi cùng bạn gái ra đây bao giờ, chỉ đi cùng với mẹ.- Bảo Nguyên nói.

Chưa bao giờ Hải Vi thấy Bảo Nguyên lại có vẻ trầm ngâm rầu rầu như vậy.

- Mẹ anh giờ ở đâu?

- Ở quê ngoại. Bà lấy chồng và sống ở đó.

- Anh ở với cha từ nhỏ hả?

- Không, 4 tuổi tôi mới về sống với ông ấy.

- Cũng buồn nhỉ, gia đình phải ly tán.

- Chỉ tại ông ấy nhu nhược. Ông ấy yêu mẹ nhưng lại vì ông bà nội ép buộc mà lấy người khác. Làm mẹ tôi vừa chịu tai tiếng vì mang bầu, lại đau khổ vì bị phản bội.

- Cha anh lấy mẹ Thiên Vũ vì bị ép buộc sao?

- Vì ông bà nội không chấp nhận mẹ tôi là người thấp kém, không học hành, còn mẹ Thiên Vũ lại có bằng tiến sĩ ở bên Mỹ.

- Anh vẫn giận cha mình phải không? Chuyện đã qua lâu rồi, cũng nên học cách tha thứ đi.

- Cứ nghĩ tới mẹ tôi cực khổ sinh tôi ra như thế nào, và cách ông ấy đối xử với những người khác ra sao, tôi không thể tha thứ được.

Ngày hôm nay là một ngày đặc biệt, Hải Vi được nghe hai anh em nhà họ kể chuyện gia đình. Câu chuyện của ai cũng đáng buồn hết, và cả hai đều rất giận người cha của mình. Quả thật chính Hải Vi cũng thấy một người cha như thế thì không thể chấp nhận được.

Bầu trời báo hiệu sắp có 1 cơn mưa, Hải Vi cùng Bảo Nguyên nhanh chóng ra về. Hai người mới chui được vào ô tô thì trời đổ cơn mưa lớn. Bảo Nguyên nhìn mưa rồi quay sang Hải Vi nói: “Hay ở lại đây tối nay đi, trời cũng gần tối rồi mà trời mưa thế này đường đi bẩn lắm.”

- Không được, anh phải đưa tôi về ngay.- Hải Vi cương quyết.

- Cô sợ tôi làm gì cô chắc?- Bảo Nguyên cười.

- Ở nhà tôi còn bao nhiêu quần áo chưa giặt, bát đĩa chưa rửa, bài tập chưa làm, bạn tôi ở nhà một mình nó sợ ma, không có tôi nó không ngủ được.

- Thôi được, về thôi về. Cô lắm lý do quá đấy!

Trời mưa gió lớn làm cho cây cầu trên đường về của Bảo Nguyên và Hải Vi bị sập, thành ra hai người phải đi đường vòng, xa hơn chục cây số. Khi hai người đang băng qua đoạn đường đất đó, thì xe bị sa lầy, không đi tiếp được nữa. Đội cứu hộ giao thông thì nói phải tới mai họ mới tới giúp được.

Thế là giữa đồng không mông quạnh, chỉ có Bảo Nguyên và Hải Vi đang ngồi trong chiếc ô tô bất động.

- Chết rồi, làm sao bây giờ?

- Tại cô cả đấy, nghe lời tôi ở lại thì có phải đã không bị thế này rồi không?
- Biết trước đã giàu. Thế giờ phải ở đây chờ trời sáng sao?
- Chờ chứ biết làm gì, đoạn đường này có thấy ma nào đâu.

Nhắc đến ma, Hải Vi nổi da gà, ngồi gần Bảo Nguyên thêm 1 chút. Vừa lúc có điện thoại vang lên, Hải Vi giật nảy mình.

- Chị ở đâu vậy? Không đi học võ sao? - Hàn Duy bên kia đầu dây nói.
- Không đi được rồi. Chị đang bị mắc kẹt đây này. Đi cùng bạn, giờ ô tô bị sa lầy ở đoạn đường vắng phải đợi đến mai mới về được.
- Chị đi với những ai, trai hay gái?
- Đi với 1 anh nữa. Khó quá, giờ chỉ ước được nằm trên giường ở nhà thôi. huhu!
- Chị bị sa lầy ở đoạn nào.

Hải Vi vừa trả lời xong Hàn Duy đã cúp máy. Cô nhìn sang Bảo Nguyên thấy anh ta đang loay hoay cái gì đó trong xe. Hải Vi bỗng nhiên cảnh giác. Đêm hôm thế này lại chỉ có 2 người, không biết hẳn có nảy sinh ý đồ gì xấu không?

Ghế xe của Hải Vi bất ngờ bị hạ thấp xuống như giường nằm. Bảo Nguyên nhìn cô nói: “Tối nay cô phải chịu vất vả tí rồi, cố gắng nha!”

Nói thế là có ý gì không đây? Thấy Bảo Nguyên tiến lại gần mình, cô sợ hãi lấy tay đẩy hẳn ra.

“Trời đất, cô nghĩ tôi định làm gì hả? chỉ muốn lấy cái chăn để dưới gầm ghế của cô thôi, vậy cô lấy đi” - Bảo Nguyên có vẻ tức giận.

Thế mà mình cứ tưởng hi. Hải Vi thở phào 1 cái. Lấy chăn ra đưa cho Bảo Nguyên. Hẳn chẳng nói gì đắp chăn lên người Vi, còn hẳn thịnằm không. Vi thấy áy náy chia cho hẳn nửa chăn, hai người đắp chung.

Bảo Nguyên nói cái gì đó, nhỏ quá Vi nghe không rõ. Trời mưa to như thế này còn bày đặt thì thầm, ai mà nghe tiếng chứ. Cô nói lớn:

- Anh nói to lên.
- Nói chuyện cứ gào lên thế này mất hết cả lãng mạn. - Bảo Nguyên nói rồi ghé lại gần Hải Vi.

Hải Vi ngượng ngùng, ấp úng : “Nói gì ...thì nói nhanh lên”

- Mỗi tháng tôi thay bạn gái một lần, thay nội thất của phòng nữa, chỉ bởi vì, tôi muốn chon người cha của mình thấy, tôi giống như ông ấy, xem ông ấy có cảm giác thế nào?
- Ủ, rồi sao?
- Ông ấy khó chịu và tôi thấy vui.
- Anh cũng giống như ông ấy, vậy thì cậu có quyền gì mà trách cứ chứ!
- Tôi chỉ giả vờ giống thôi.
- Thì cũng như nhau cả thôi.
- Như nhau thế nào được?
- Tôi không phải loại người lăng nhăng hay thay đổi.
- Có lẽ anh không biết, nhưng anh đang thể hiện mình chính là loại người đó đấy.
- Cô...

Bảo Nguyên nằm lại chỗ cũ, có vẻ bức mình. Hải Vi mặc kệ, cô nói đúng chứ có sai gì đâu, tại anh ta không hiểu ra vấn đề thôi.

Bên ngoài mưa vẫn rơi nặng hạt, rào rào lên vỏ xe. Bên trong hai người đều im lặng. Hải Vi bắt đầu chìm dần vào giấc ngủ. Chưa kịp ngủ đã bị Bảo Nguyên đánh thức: “Tôi đã nghỉ kỹ rồi, từ giờ tôi sẽ thay đổi, cô thấy thế nào?”

- Ủ- Hải Vi trả lời.

Im lặng tầm 3 phút Bảo Nguyên lại nói tiếp:

- Tôi sẽ sống với bản chất thật của mình.

- Ủ.

Vài phút sau, Bảo Nguyên lại lên tiếng:

- Tôi sẽ tập trung vào âm nhạc, để trở thành một nghệ sĩ giỏi.

- Ủ

Lại im lặng một lúc, rồi ghé lại gần Vi nói:

- Tôi sẽ chỉ yêu một người và chung thủy với người đó.

Hải Vi bỗng nổi đóa lên:

- Anh còn muốn nói gì thì nói một mạch đi! Cứ sắp ngủ lại bị đánh thức, bực mình!

- Trời đất, từ nãy đến giờ cô ngủ không nghe tôi nói gì à?

- Tôi có bị điếc đâu, to mồm như thế ai mà ngủ được chứ!

- Hơ! tưởng cô còn thức chứ bộ. Thôi ngủ đi. Giữ như bà chằn ấy.- Bảo Nguyên cười khùng khục.

Hải Vi yên chí ngủ, thế mà vừa ngủ lại có tiếng “cộc!cộc!” vang lên. Bực bội hết sức! Cô mở mắt ra có một bóng đen đang ở bên ngoài đang đập vào cửa kính ô tô. Hải Vi hét sợ hãi hét lên: “A!!!!”

CHAP8

Hải Vi sợ hãi bấu lấy Bảo Nguyên. Bỗng có ánh sáng chiếu vào xe làm cho cả hai lóa mắt. “Hải Vi!” tiếng gọi quen thuộc vang lên.

Hải Vi nhìn thấy một người con trai mặc bộ quần áo mưa với chiếc đèn pin trên tay, đang đứng trong màn mưa tầm tã gọi tên mình. Dù tiếng mưa đập vào cửa kính rất to, nhưng Vi vẫn nghe được tiếng của người ấy. Cảm giác ngạc nhiên vui mừng xen lẫn xúc động! Vi vội mở cửa ô tô bước ra ngoài:

- Hàn Duy, em tới đây làm gì?

- Trời đất, chị ướt hết bây giờ chui vào ô tô đi, để em đi lấy áo mưa- Hàn Duy nói.

Bảo Nguyên cũng ra khỏi xe từ bao giờ, đẩy Hải Vi vào xe, ngạc nhiên hỏi : “Cô cũng biết Hàn Duy sao?”

Bảo Nguyên cầm tay lái chở Hải Vi và Hàn Duy đi trên con đường trơn trượt. Có đoạn khó đi cả 3 lại xuống dắt xe đi bộ. Chiếc xe máy mà Hàn Duy mượn dính bê bết bùn đất. Cuộc hành trình trên con đường đất khá là gian nan, nhưng đến cuối cùng mọi người đều về tới nhà an toàn.

Hải Vi nằm trong chăn ấm mà vẫn không sao ngủ được. Cứ nghĩ tới việc Hàn Duy không quản đường xá xa xôi, mưa gió bão bùng tới đón mình mà cảm động đến ứa nước mắt.

Không biết kiếp trước mình làm được việc gì tốt mà kiếp này lại gặp được một người như vậy!

Mùa đông đã về thật rồi, thời tiết bắt đầu trở lạnh. May mà mới nhận lương nên Hải Vi có tiền mua áo khoác để mặc. Ngày đầu tiên diện áo mới đi học cứ thấy ngại ngại. Con nhà quê ít có quần áo mới nên nó khổ thế đấy.

Vừa tới cửa lớp đã bị Thiên Vũ trêu: “Áo mới à nha, trông ngố ngố, hợp với cậu đó”.

- Áo này lâu rồi, mới gì nữa.

- Ngày nào mà tôi chả gặp cậu, cậu có mấy cái áo mặc đi mặc lại ai mà chả biết.

Hải Vi xấu hổ dithăng vào giảng đường không nói câu nào. Thiên Vũ đi theo, tới ngồi cạnh HảiVi.

- Chỗ này có người ngồi rồi. Hai bạn của tôi đi gửi xe vào ngay bây giờ đó.

- Hòngồi 1 bên, tôi ngồi 1 bên, cạnh cậu.

- Khôngtôi ngồi giữa hai người đó cơ.

- Tòicứ ngồi cạnh cậu đấy làm gì được- Thiên Vũ cười thách thức.

Ngồi gần hần thếnào cũng bị thầy giáo soi. Hần không ngủ gật thì lại chọc phá người khác. Thòikệ vậy.

- Hôm nọ cậu vớiBảo Nguyên làm gì vậy?

- Hơ, làm gì là thếnào?

- Từ hôm đó tới giờhần nghiêm chỉnh hơn hẳn. Không thấy đi chơi khuya qua đêm nữa. Thấy cô giúpviệc bảo vậy chứ tôi chả quan tâm.

- Thật sao, vậy làtốt rồi. Tôi chỉ rọi ánh sáng công lý vào cái đầu tằm tói của anh ta thôi. Hehe-Hải Vi đắc chí- Còn cậu nữa. Bạn gái xinh đẹp học giỏi thế kia mà không chịuphấn đấu, cứ chơi bời đánh nhau hoài.

- Nói thế có phải ỷcậu là, cậu là bạn gái của Bảo Nguyên rồi không?- Thiên Vũ bỗng nhiên nói lớnlàm cả lớp quay lại nhìn, Hải Vi phải nhanh chóng cúi đầu xuống.

Đầu óc kiểu gì mà lại suy luận như thế không biết.

Lớp học bỗngnhiên xôn xao, thì ra là Phương Lan vừa bước vào lớp. Cô ấy tiến tới chỗ Hải V và Thiên Vũ nở một nụ cười đẹp như thiên thần. Đến Hải Vi còn bị choáng ngợpbởi nụ cười đó, hướng chỉ là bọn con trai vốn đã háo sắc. Phương Lan ghé tainói với Thiên Vũ điều gì đó, cậu ta liền đứng dậy theo Phương Lan ra ngoài.Nhìn họ bất chợt Hải Vi nghĩ đến Hàn Duy, lòng tự nhiên lại cảm thấy buồn.

Tiết học hôm naycứ thế lương kiểu gì ấy. Cả lớp ai cũng buồn rầu ủ rũ như đũa đám, đến cả giáo sư dạy bộ môn cũng vậy.Thi thoảng còn thấy ông khẽ lấy khăn lau nước mắt. HảiVi lấy làm khó hiểu hỏi Mai Thu-kênh thông tin của lớp: “Sao trông ai cũng buồnthế nhỉ?”

Mai Thu thì thầm: “Hiệutrưởng trường ta vừa qua đời, mà không biết sao?”

- Ra vậy, không ngờthầy ấy lại được sinh viên trong trường và các giáo viên yêu quý như vậy.

- À, thật ra là vì- Mai Thu chỉ ra bên ngoài cửa sổ- Có người đang quay phim ngoài kia. Lúc nàymày không ở trong lớp thầy giáo có dặn mọi người phải thể hiện tình cảm nhưvậy.

Hic. Người ta chết rồi cónhìn thấy được đâu mà phải đóng kịch như thế chứ. Thời buổi bây giờ, cái gì cũng giả tạo hết.

Khôngkhí đang im lìm là thế bỗng nhiên nghe tiếng cười khanh khách của Thiên Vũ. Chảlà cậu ta vừa chơi thắng game trong điện thoại.

Thầy giáo phản xạ rất nhanh. Ông đang lau nước mắt thì bỗng nhiên cầm viên phấn lia thẳng vào đầuThiên Vũ, nhưng rất không may Hải Vi mới là người lãnh viên phấn đó. Ngay lậptức cô được đưa xuống phòng y tế vì một bên mắt bị dính đầy phấn.

Biết ngay là ngòigần hần sẽ gặp phiền phức mà. Huhu.

Sau khi mắt đã cóthể nhìn thấy bình thường, Hải Vi định quay về lớp tiếp tục học, nhưng đã bịThiên Vũ lôi lên tầng thượng.

- Cậu bị đuổi ranoài thích đi đâu thì đi còn tôi phải đi học đây.

- Sắp hết giờ rồi,vào làm gì, ngồi đây với tôi 1 tí.

Hải Vi nhìn khung cảnh từtrên cao xuống cảm thấy thích thú nên đồng ý ở lại.

- Xin lỗi vì chuyệnvừa rồi, mặc dù lỗi là do ông thầy đó “phi công” kém.

Trời đã về chiều, mặt trời đang từ màu vàng chuyển sang màu đỏ, những tia nắng yếu ớt dần, chỉ đủ sức để rọi sáng chân trời phía xa.

Hải Vi và Thiên Vũ ngồi im ngắm khung cảnh rất đẹp ấy. Hải Vi tự hỏi có phải bây giờ ở quê nhà cũng nhìn thấy mặt trời đỏ như ở đây không?

Thiên Vũ lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của cô:

- Tôi hỏi cậu chuyện này nhé.
- Ừ, hỏi đi.
- Nếu...người mà cậu yêu... muốn cậu giả vờ làm người yêu của người ấy, chỉ để chọc tức người mà người ấy thực sự yêu, thì cậu có làm không?

Hải Vi mất 1 phút để phân tích câu hỏi lằng nhằng này.

- Vậy thì tôi sẽ không làm. Vì như vậy sẽ có cảm giác mình là thứ đồ chơi, sẽ bị tổn thương và đau khổ.
- Vậy nếu cậu yêu một người, mà người đó cứ thờ ơ với cậu. Cậu có dùng cách trên để làm hắn ghen không?
- Không. Vì tôi không biết đóng kịch. Nhưng mà nếu có nhờ ai làm người mình yêu ghen đi nữa, thì nhất quyết tôi cũng không nhờ người đang yêu mình. Vì như thế là nhẫn tâm với người đó.

Thiên Vũ im lặng, có vẻ đang suy tư lắm, rồi nở 1 nụ cười cay đắng.

Tại sao cậu ta lại như vậy nhỉ? Rõ ràng đang rất hạnh phúc với Phương Lan cơ mà.

- Về thôi!- Thiên Vũ nói rồi đứng dậy.
- Ừ- Hải Vi cũng đứng dậy lèo đèo theo sau.

7. Chương 7

Ngồi sau xe Hàn Duy, Hải Vi phân vân mãi. Có nên đưa quà cho cậu ta bây giờ không? Đây là quà cảm ơn việc hôm nọ Hàn Duy đã giúp cô và Bảo Nguyên về nhà. Chẳng có gì to tát nhưng nó cũng là tấm lòng của Hải Vi.

- Sao hôm đó em lại mạo hiểm mà tới đón chị vậy? Thực sự chị...rất cảm động!
- Chị đừng áy náy, hôm đó em đi chơi nhà bạn, lúc về phải đi qua đoạn đường đó, tình cờ nhìn thấy xe bị sa lầy, đoán là của bạn chị, nên dừng lại xem sao. Ai ngờ đúng là chị thật. Chỉ là chúng ta có duyên thôi.
- vậy sao em biết chị không đi học võ mà gọi điện hỏi thăm chứ?
- Vì lúc đó em nghĩ mình không về kịp để đi học, nên mới gọi điện trêu chị. Hóa ra là chị đã có ý định nghỉ học từ trước để đi chơi với bạn trai.

Hải Vi biết Hàn Duy nói dối. Rõ ràng cậu ta đã lo lắng cho mình nên mới tới tận con đường lầy lội ấy, vậy mà lại không nhận. Không hiểu là vì sao nữa. Vì cũng giả vờ tin lý do của Hàn Duy cho cậu vui lòng.

- Bạn trai gì, đó là cậu chủ của chị đấy, chị là osin cho nhà anh ta mà.
- Không thể nào!- Hàn Duy thốt lên đầy ngạc nhiên.
- Vì sao lại không thể?
- À...Thì thấy ha người thân mật như thế, chắc quan hệ không đơn thuần là như vậy.
- Những công tử nhà giàu như thế chị đâu có với tới. Với lại chị cũng chẳng thích bọn con nhà giàu. Mình nghèo không hợp với họ.

- Vậy chị thích kiểu người như thế nào?

- Như em ấy, tốt bụng, ngoan ngoãn.

Hải Vi nói xong tự nhiên thấy ngượng ngùng, cảm giác mặt nóng ran.

Sao mình lại nói vậy không biết? Hàn Duy mà hiểu lầm ý mình thì chết!

Hàn Duy cùng Hải Vi vào tới sân tập thì đã thấy Phương Lan và Thiên Vũ ở đó. Trông bọn họ hôm nay rầu rầu, không vui vẻ như mọi khi.

Phương Lan tiến tới cạnh Hàn Duy và nói: “Trời lạnh vậy mà chẳng chịu quàng khăn gì cả.”- Nói rồi bất ngờ lấy trong túi ra một chiếc khăn, quàng lên cổ Hàn Duy.

Hải Vi bị đơ người ra. Không phải cô tủi thân vì mình cũng không có khăn mà không được Phương Lan quan tâm, chỉ tại món quà trong túi của cô cũng là một chiếc khăn quàng cổ.

Chiếc khăn của Phương Lan vừa đẹp, lại đắt tiền nữa. Khăn của mình chỉ bằng thứ len thường, mình đan không đẹp mấy, làm sao sánh được.

Trong buổi học hôm nay, Thiên Vũ và Phương Lan rất ít trò chuyện. Nhìn mặt Thiên Vũ cứ u ám kiểu gì ấy. Chắc là hai anh chị đang giận nhau.

Hải Vi rất ghét kiểu của Phương Lan. Cô ấy giận hờn với bạn trai của mình lại quay sang gần gũi với Hàn Duy. Hàn Duy là gì của cô ấy chứ? Cứ thân mật như người yêu của nhau vậy. Rõ ràng đã có bạn trai rồi, Phương Lan làm vậy thì khi nào Hàn Duy mới quên được cô ấy đây.

- Sao lại thản nhiên ra như vậy? - Thiên Vũ hỏi Hải Vi.

- Cậu và Phương Lan giận nhau hả? - Vi ghé tai Vũ thì thầm.

- Muốn biết thì lát nữa về cùng tôi.

Tưởng Thiên Vũ nói đùa thế thôi, ai ngờ lúc về hắn nói:

- Hàn Duy chở Phương Lan về đi. Tôi có hẹn với Hải Vi rồi.

Sáu con mắt ngạc nhiên nhìn Thiên Vũ, nhưng cậu ta đã nhanh chóng đi lấy xe, không thèm đáp lại.

Hải Vi muốn về cùng Hàn Duy, nhưng có lẽ cậu ấy lại đang mong được chở Phương Lan về. Nghĩ thế nên Vi liền nói: “Hai người về cùng nhau đi nhé!”, xong cô đuổi theo Thiên Vũ.

Ngồi trong quán cà phê nhạc ru êm đềm, Hải Vi khoan khoái uống ly sinh tố. Thiên Vũ chỉ khẽ nhấp một ngụm cà phê, rồi trầm ngâm nhìn qua cửa kính xuống đường phố. Cậu ta đứng là kỳ lạ. Tự ý nói có hẹn với Vi, rồi lại tự ý dẫn cô tới đây, chẳng hỏi cô lấy một câu là có muốn đi hay không?

Xem ra vị trí của mình dù ở đâu đi nữa, thì đối với Thiên Vũ vẫn chỉ là cô osin mà thôi.

- Cậu có chuyện gì muốn nói với tôi à? - Hải Vi rụt rè hỏi.

- Không phải cậu muốn biết chuyện của tôi với Phương Lan sao? - Thiên Vũ vẫn nhìn ra ngoài cửa kính.

- À... chuyện đó... cậu thấy tiện thì kể, còn không thì thôi, tôi...

- Tôi và Phương Lan chỉ là bạn.

Giọng Thiên Vũ nghe thật buồn!

- Cậu có biết tình cảm tôi dành cho cô ấy như thế nào không?

- Cậu nhờ tôi giúp cậu tỏ tình với cô ấy còn gì.

- Ừ... Từ khi tôi biết thích, cô ấy là người đầu tiên và cũng là duy nhất mà tôi thích. Rồi tôi biết mình yêu cô ấy, từ rất lâu rồi và đến giờ vẫn vậy!

- Không ngờ cậu là người chung thủy như thế.

- Nhưng cô ấy đối với tôi lúc nào cũng chỉ là tình bạn.

- Không phải haingười đang yêu đương sao?

Thiên Vũ uống một hơi hết sạch cốc cà phê nóng. Sau đó gọi một chai rượu. Hải Vi ngạc nhiên vì cô không nghĩ quán cà phê có bán cả rượu. Thiên Vũ đang buồn, cậu ta muốn mượn rượu giải sầu. Hải Vi chẳng dám ngăn mà cô biết có ngăn cũng chẳng được.

Rót một cốc đầy rượu, Thiên Vũ uống một hơi hết nửa cốc. Xong cậu lại kể tiếp:

- Phương Lan chỉ muốn tôi giả vờ thân thiết để làm Hàn Duy ghen thôi. Người mà cô ấy yêu chính là cậu ta.

CHAP 9

- Không thể nào! Sao lại như thế? Hàn Duy yêu đơn Phương cô ấy cơ mà- Hải Vi thốt lên đầy ngạc nhiên.

- Hàn Duy nói với cậu như thế sao?

- Cậu ấy không nói, nhưng tôi biết. Hôm sinh nhật Phương Lan, cậu và cô ấy ăn ở trong nhà hàng, Hàn Duy đứng ngoài nhìn vào có vẻ rất buồn.

- Thì ra là cậu tacó tới. Vậy mà lại gọi cho tôi nói có việc đột suất không đến được, nhờ tôi đi ăn tối với Phương Lan.

Hải Vi không hiểu, tại sao Hàn Duy lại làm vậy?

Thiên Vũ lại uống nốt nửa cốc rượu, rồi nói tiếp:

- Tôi không hiểu tại sao, cô ấy lại yêu thằng nhóc đó. Từ trước tới giờ thấy bọn họ thân thiết như thế cứ nghĩ là tình bạn thôi. Cô ấy hơn cậu ta 2 tuổi cơ mà. Trong khi tôi đây, đẹp trai không kém, địa vị không kém, lại cùng tuổi, cũng lớn lên bên cô ấy từ nhỏ mà cô ấy không màng tới.

Thiên Vũ nói rất đúng. Nhưng Hàn Duy là một người đặc biệt, không thể trách Phương Lan được. Tự nhiên Hải Vi cảm thấy rất khó chịu.

Phương Lan yêu Hàn Duy, vậy thì thằng nhóc đó hạnh phúc rồi, sao mình lại thấy không vui, không vui tẹo nào! Có phải vì mình đang thương hại cho Thiên Vũ không?

- Cậu đừng buồn! Người ta còn thất tình đến 3,4 lần ấy chứ, cậu có 1 lần ăn nhầm gì.- Hải Vi chẳng suy nghĩ được gì để an ủi Thiên Vũ cả.

- Giờ này chắc họ đang vui vẻ bên nhau.- Thiên Vũ lại rót một cốc rượu và lần này uống một hơi hết sạch.

- Đừng uống nữa. Say đâu có giải quyết được vấn đề- Hải Vi cầm lấy chai rượu để về phía mình.

- Vậy làm sao để giải quyết chuyện của mình đây? Làm sao để mình quên cô ấy, làm sao để không cảm thấy đau khổ nữa. Cậu có biết cảm giác ấy như thế nào không?

Thiên Vũ nhìn Hải Vi, trong mắt cậu ta hình như có nước. Hải Vi làm sao có thể trả lời câu hỏi ấy. Nếu có cách giải quyết thì biết bao nhân tài trên quả đất này sớm đã tìm ra câu trả lời rồi, đâu đợi đến Hải Vi ngu dốt chưa từng biết yêu này.

Chẳng biết đau khổ vì thất tình là thế nào, nhưng giờ lòng Vi cũng cảm thấy khó chịu lắm, nhìn Thiên Vũ như vậy cô cũng phần nào cảm nhận được nỗi đau ấy.

- Mình biết cậu buồn lắm. Nhưng rượu cũng đâu giúp được cậu. Uống nhiều chỉ làm hại bản thân thôi.

Thiên Vũ không nói gì, uống nốt số rượu còn lại. Mặc cho Hải Vi ngăn cản cậu ta lại gọi thêm một chia rượu nữa và uống hết sạch. Xong, Thiên Vũ nằm lăn ra bàn ngủ.

Hải Vi thấy Thiên Vũ thật đáng thương! Cậu ta đã thiếu thốn tình cảm gia đình giờ lại thiếu thốn tình yêu đôi lứa. Đúng là con nhà giàu mà vẫn khổ.

Gọi mà mà Thiên Vũ không tỉnh dậy, Hải Vi đành ngồi nhăm nháp cốc sinh tố, để cho cậu ta nghỉ ngơi một chút.

Bỗng phía bàn bên kia, khuất sau một chậu cây cảnh lớn, có tiếng nói quen thuộc vang lên:

- Trời lạnh thế này uống cà phê mới ngon!
- Ủ, cậu hay tới quán này sao?
- Thi thoảng thôi, hay tới cùng Thiên Vũ.

Hải Vi biết bàn bên đó, không ai khác chính là Phương Lan và Hàn Duy.

Thiếu gì quán cà phê mà họ lại chui vào đây không biết! Lát Thiên Vũ mà tỉnh dậy nhìn thấy họ sẽ càng đau khổ thêm. Vì cũng gục xuống bàn như Thiên Vũ, mắt nhắm lại nhưng tai thì vẫn lắng nghe câu chuyện của hai người bàn bên.

- Tớ muốn nói với cậu chuyện này.-Phương Lan nhẹ nhàng.
- Ủ, Cậu cứ nói đi.- Hàn Duy cũng nhẹ nhàng đáp.
- Tớ với Thiên Vũ chỉ là bạn...Thực ra, tớ đã nhờ cậu ấy giải vờ thân mật với tớ...để xem phản ứng của cậu thế nào?

Tiếng sắc nước của Hàn Duy vang lên.

Tim Hải Vi đập thình thịch, cô có cảm giác tò mò hồi hộp, và lo lắng. Rất muốn biết Hàn Duy đang nghĩ gì. Chắc ku cậu đang bắt ngờ lắm. Cứ tưởng mình yêu đơn phương mà giờ lại được người ta thổ lộ là yêu thầm mình, chắc hạnh phúc lắm đây!

Phương Lan im lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Cậu cũng biết tình cảm tớ dành cho cậu mà...
 - Cậu cũng biết Thiên Vũ yêu cậu, tại sao lại nhờ anh ấy làm việc đó?- Hàn Duy cắt ngang lời Phương Lan.
- Câu chuyện của họ xoay chuyển theo chiều hướng mà Hải Vi không ngờ tới. Hàn Duy không những không vui mà còn có vẻ tức giận, vậy là sao nhỉ? Người Hải Vi nóng bừng lên, cô càng tò mò hơn về câu chuyện của bọn họ.
- Người tớ yêu là cậu, tớ không phải đã thể hiện rất rõ tình cảm của mình sao, xin cậu đừng gán ghép tớ và Thiên Vũ nữa.

Hàn Duy im lặng, Phương Lan lại tiếp:

- Tớ biết cậu luôn cảm thấy rằng cậu nợ Thiên Vũ. Nhưng lỗi đâu phải ở cậu, chẳng lẽ cậu muốn dùng tớ để bù đắp cho cậu ấy sao?
- Cậu hiểu lầm rồi.Lý do tớ muốn cậu đến với Thiên Vũ là vì, anh ấy mới là người thật lòng yêu cậu.
- Vậy còn cậu thì sao?...Chẳng lẽ không có tí tình cảm nào với tớ à? Cậu nói đi!
- Cậu là một người bạn tốt của tớ, và mãi mãi là như thế.
- Tớ không tin! Cậu nói dối. Vì Thiên Vũ mà cậu dối tớ. Vì cậu sợ Thiên Vũ đau khổ, nên không dám đến với tớ đúng không?
- Phương Lan à, cậu thực sự xinh đẹp, thực sự tài giỏi, nhưng...tớ không thích cậu.
- Tại sao?Cậu không thích tớ ở điểm gì, tớ sẽ sửa.

Nghe tiếng Phương Lan như kiểu cô ấy sắp khóc vậy.

- Tớ xin lỗi, mọi điểm của cậu đều tốt, chỉ có điều tớ... không có cảm giác đó với cậu... Cậu đừng buồn cũng đừng giận tớ.
- Chắc là tại cậu chỉ lo học hành, nên không biết đến tình cảm nam nữ đó thôi. Tớ sẽ chờ đến lúc cậu cảm nhận được.
- Cậu đừng chờ,vì..trái tim tớ... đã biết rung động trước một người khác rồi.
- Ai vậy? Cậu lại định nói dối tớ nữa sao. Tớ biết từ trước tới giờ, cậu chưa từng để ý tới cô gái nào.

Hải Vi cảm thấy rất lo lắng. Phương Lan xinh đẹp tài giỏi mà Hàn Duy không thích, cậu ta cũng chưa từng để ý tới người con gái nào, đừng nói là... cậu ta lại đi thích... con trai đó nha.

- Người đó là Hải Vi- Hàn Duy nói.

Hải Vi nghe tới đây liền ngồi bật dậy, ngạc nhiên hết mức, cảm xúc trong người lẫn lộn khó tả. Càng ngạc nhiên hơn khi thấy Thiên Vũ đã tỉnh dậy từ lúc nào, cũng đang ngồi nghe cuộc trò chuyện của Hàn Duy và Phương Lan.

CHAP 10

Bỗng nhiên Thiên Vũ rời khỏi chỗ ngồi, tiến tới chỗ của Hàn Duy và Phương Lan, kéo Phương Lan đi.

- Khoan đã, tớ có chuyện phải nói với Hàn Duy- Phương Lan cố gỡ tay Thiên Vũ ra nhưng vô ích. Cậu ta không nói câu nào, cứ lôi tay của cô đi ra khỏi quán.

Hàn Duy lại chở Hải Vi về trên con đường quen thuộc giống như mọi khi. Chỉ khác hôm nay cả hai đều im lặng, không khí có vẻ ngưng ngệ khác thường. Đi được một đoạn khá dài, Hàn Duy mới lên tiếng:

- Chị vừa nghe hết chuyện em và Phương Lan nói rồi à?

Hải Vi rất muốn trả lời là “không” nhưng chuyện đã rõ ràng như thế, cô làm sao nói dối được.

- Chị hiểu mà. Em nói vậy chỉ là để Phương Lan bỏ cuộc thôi.

- Không! Em nói thật đó.

“Thật đó” là cái gì thật? Là việc cậu không yêu Phương Lan hay là việc cậu... rung động trước... tôi?

Tim Hải Vi đột nhiên đập nhanh, hồi hộp chờ Hàn Duy nói tiếp, giải đáp thắc mắc trong lòng cô.

Đợi 5 giây, 5 phút... gần tiếng đồng hồ hán vẫn không nói câu nào, làm Hải Vi đến là hụt hẫng.

Hai người đều im lặng cho tới khi về đến cổng nhà Hải Vi, Hàn Duy mới cất lời:

- Khăn len của em đâu?

- Khăn nào?

- Chị Mai Thu nói chị có quà tặng em mà.

Cái con Mai Thu lanh chanh này, chưa gì đã cầm đèn chạy trước ô tô.

Hải Vi còn đang chần chừ, thì Hàn Duy tự ý mở túi của Vi, lấy hộp quà trong đó ra.

- Của em phải không?

Vi gạt đầu một cái. Hàn Duy bóc luôn hộp quà, lấy chiếc khăn ra nhìn Vi cười. Đoạn cậu bỏ chiếc khăn của Phương Lan còn ở trên cổ ra, quàng chiếc khăn len của Hải Vi thế vào đó, nói:

- Cảm ơn chị nha. Vừa đẹp vừa ấm. Em rất thích.

- Không có gì.

- Chị vào đi, em về đây!

Nói rồi Hàn Duy leo lên xe đạp biến đi. Hải Vi thần thờ một lúc.

Sao nó không nói điều gì về chuyện vừa rồi nhỉ? Mà rốt cuộc mình chờ đợi điều gì? Có gì để mong chờ chứ? Có thể đó chỉ là những lời nói đùa.

Mới sáng sớm, Hải Vi đã mang tâm trạng nặng trĩu bởi vì hàng ngàn dấu hỏi bị nhốt ở trong đầu mà không thể thoát ra. Vừa bước vào nhà đã nghe tiếng Bảo Nguyên sai khiến.

- Lấy cho tôi bộ quần áo để trong tủ. Bộ vest màu đen ấy.

Hắn có vẻ đang vội thì phải, tay trái thì dùng lược cố gỡ mái tóc xù, tay phải đang gấp lấy gấp để thức ăn để trên bàn. Bộ dạng đó khiến Hải Vi bật cười. Hắn bỗng quay lại ngườm cô một cái, Hải Vi liền tức tốc chạy lên lầu.

Tủ quần áo của Bảo Nguyên thật to. Con trai gì mà mua lắm quần áo thế không biết, trong này phải có đến trăm bộ chứ chả ít. Bộ nào cũng đẹp và mới cả. Hải Vi nghĩ tới cái tủ vải để quần áo ở nhà mà tủ thân.

Vi nhìn thấy bộ vest màu đen ngay ở bên ngoài, liền nhanh chóng lấy nó ra. Cô chợt phát hiện, treo cùng bộ vest đó là một chiếc mặt nạ hóa trang.

Hải Vi lặng người, người hôm đó trong buổi dạ hội cũng đeo chiếc mặt nạ giống thế này. Những nét quen thuộc, tâm thức cũng có vẻ giống, chẳng lẽ đó chính là Bảo Nguyên?

- Sao dần người ra vậy? Quần áo của tôi đẹp quá à? Quên không nói với cô tôi có tới 10 bộ vest màu đen, bộ tôi cần không phải cái này. - Bảo Nguyên lấy bộ vest trong tay Vi cất vào tủ, và lấy ra một bộ khác.

- Có phải... người đeo mặt nạ tôi gặp trong lễ hội hóa trang lần trước... là anh không?

Bảo Nguyên nhìn Vi cười tinh quái: “Giờ cô mới biết sao?”

Hải Vi nhìn hắn nghi ngờ, không thể nào!

- Thôi ra ngoài đi, tôi cần thay đồ. - Bảo Nguyên nói rồi đẩy Hải Vi ra ngoài.

Vi thần thờ đi xuống tầng dưới.

Sao có thể là Bảo Nguyên được? Rõ ràng hôm đó hắn còn giận hờn vì mình không trả lời điện thoại của hắn mà. Lúc hắn đến và mời mình nhảy, sao không nói luôn “tôi là Bảo Nguyên đây”, còn bày đặt bí hiểm. Mà ánh mắt hắn nhìn mình lúc đó, không phải có chút kỳ lạ sao? Sao lại vậy nhỉ? Ôi điên cái đầu mất!

- Cậu mệt à? - Thiên Vũ đứng ở chân cầu thang hỏi.

- Không. Cậu dậy rồi à?

- Chỉ hỏi tớ như vậy sao?

- Sao?

- Ban ngày làm gì có sao. Chứng tỏ cậu chẳng quan tâm gì tớ cả.

- Sao phải quan tâm tới cậu? Cậu là cái quái gì đâu!

Hải Vi có ăn gan hùm cũng không dám nói như thế, cậu vừa rồi là của Bảo Nguyên đó. Hắn cười nhìn Hải Vi nói tiếp: “Bà xã anh đi đây!”, rồi nhảy mắt với cô một cái.

Thằng cha này hôm nay bị làm sao vậy, không phải ăn nhiều quá nên bị say thức ăn đấy chứ? Lý do này không hợp lý lắm, vậy thì tại sao nhỉ?

Thiên Vũ nhìn Hải Vi nghi hoặc.

- Bảo Nguyên đùa thôi, bọn tớ không có gì đâu nhé! - Hải Vi phải nhanh chóng giải thích.

- Vậy thì tốt, có thể nhờ cậu việc này rồi.

- Việc gì?

- Tớ gặp tớ sen nói.

- Nói luôn bây giờ đi, tớ làm sao gặp được...

Thiên Vũ bỏ đi không thèm nghe Hải Vi nói. Hắn ra ngoài lấy xe rồi phóng đi luôn.

Nhờ vả kiểu gì thế không biết. Tớ nay ta bận rồi.

Điện thoại của Hải Vi bỗng rung lên, cuộc gọi tới là của Hàn Duy. Vi hồi hộp nhấc máy:

- Alô!

- Chị đang làm gì vậy?
- Đang đi làm thêm.
- À...Chiều thứ 7 tuần này chị rảnh không?
- Rảnh, có việc gì không?
- Em có trận đấu bóng rổ, nếu chị không bận gì...thì tới cổ vũ cho em nhé!
- Ừ. Tắc nhiên là tới rồi.

Cậu ta vẫn không nhắc gì tới chuyện hôm qua. Là cậu ta cố ý phớt lờ chuyện mình nghe thấy cậu ta nói rung động trước mình, hay bởi vì cậu ta chẳng hề có ý gì. Trái tim nào đập mà chẳng phải “rung” với “động” chứ. Chỉ là mình quá để ý đến những lời vô nghĩa ấy thôi.

Hải Vi và Mai Thu vừa đi dự sinh nhật bạn về. Đang dắt xe vào cổng chợt Hải Vi nghe thấy tiếng quát lớn: “Này! Đứng lại!”. Cô giật bắn mình, còn Mai Thu vắt cả túi bánh vừa mua xuống đất mà chạy.

- Cái đồ nhát gan-Hải Vi cười nói với theo.

Nhưng khi quay lại nhìn đằng sau thì Hải Vi còn sợ tới mức vắt cả xe đạp mà chạy.

- Hải Vi!

Tiếng gọi quen thuộc làm Hải Vi dừng bước, quay lại nhìn một lần nữa. Xong cô vẫn quyết định chạy. Vào tới nhà, then cửa an toàn rồi Hải Vi mới nhìn Mai Thu và run run nói:

- Ngoài kia...có 1 tên cầm súng...nó còn gọi tên tao.
- Trời đất!- Mai Thu phát hoảng lên, mặt tái mét- Mà y gây thù chuốc oán với ai không mà lại ran ông nổi này.
- Không!..Người tên đó dính...máu. Loang lổ khắp cái áo trắng.
- Ôi trời, chết rồi. Chắc hẳn vừa thực hiện xong một phi vụ, giờ tới lượt mày.

Cả hai rú ầm lên sợ hãi khi nghe có tiếng đập cửa.

- Hải Vi. Cậu ra đây cho tôi.

Tuy sợ hãi nhưng Vi cũng nhận ra tiếng người đang nói. Cô liền nói với ra ngoài, vẫn không dám mở cửa:

- Thiên Vũ hả, có việc gì vậy?
- Tôi ăn thịt cậu hay sao mà không dám ra đây thế hả?
- Nhưng mà, sao cậu...lại mang súng?
- Trời đất! Cậu không ra tôi lấy súng bắn vào đầu tự tử đấy. Một!..Hai!..

“Cạch!” Tiếng cửa mở. Hải Vi bước ra ngoài. Đúng là Thiên Vũ đang kê súng ngang tai thật. Hải Vi sợ hãi: “Đừng đại dốt Thiên Vũ, Cuộc đời còn có nhiều điều đáng để sống lắm!”

- Ví dụ xem nào!- Thiên Vũ cười nhạt.
- Cậu còn phải sống vì người thân yêu của mình nữa.
- Tôi làm gì có người thân yêu. Cậu biết mà.
- Mọi người đều yêu quý cậu mà họ không nói ra thôi.
- Cậu cũng yêu quý tôi chứ?
- Có, tắc nhiên rồi.

Thiên Vũ cười, hạ súng xuống rồi đột nhiên chìa vào người Vi, bóp cò

“Pằng!”. Hải Vi ngã xuống.

May mà có Mai Thu đỡ, nếu không Hải Vi đã bị ngã xuống đất rồi. Mắt nhìn Mai Thu vẻ biết ơn, nước mắt đọng đọng chảy ra, cô nói: “Thu ơi, sao tao chẳng cảm thấy đau gì cả, có phải tao sắp chết không?”

Thiên Vũ cùng Mai Thu cứ thế cười phá lên, mãi không dừng được.

Bọn họ cười cái gì chứ? Hải Vi không hiểu.

- Đây là bột lửa không phải súng đâu cô bạn ạ.- Thiên Vũ nói xong lại cười ha ha.

- Sao có tiếng “pằng ” được.

- Thì cậu ta vừa kêu “pằng” chứ có phải tiếng súng đâu.-Mai Thu cũng không kìm được cười lấy cười để.

Đến lượt Hải Vi cười phá lên, cười mãi không thôi. Mình vẫn an toàn không sao cả. ha ha!

- Áo cậu sao thế kia?- Hải Vi nén cười hỏi.

- À, vừa đánh đổ cốc rượu vào đó mà. Trông như máu ấy nhỉ? Mà tôi đã hẹn cậu tối nay gặp có chuyện cần nói rồi mà. Sao cậu lại thất hẹn. Để tôi đợi từ tối tới giờ.

- Ai hẹn cậu. Tôi chưa kịp bảo gì thì cậu đã phóng xe đi rồi.

- Điện thoại sa lại tắt máy?

- Hết pin. Thế có chuyện gì?

Thiên Vũ bỗng nhiên đổi giọng:

- Cũng chẳng có gì, cậu vừa bảo cậu yêu quý tớ. Cậu là người duy nhất trên trái đất này yêu quý tớ. Vì thế tớ giao bản thân mình cho cậu đấy.

- Thế là sao?

- Là nhờ cậu ở bên giúp mình vượt qua thời gian khó khăn này. Tớ về đây!

- Tớ không hiểu?-Hải Vi hỏi.

Thiên Vũ không nói gì, lên xe rồi phóng mất hút.

Đúng là không hiểu nổi. Thằng cha này chắc say rượu rồi.

Sáng sớm, Hải Vi vừa nhét bánh mì vào mồm vừa chạy vội ra bến xe bus.

Có chiếc xe máy chạy chậm chậm sát bên cô, là Thiên Vũ.

Hắn bảo Vi lên xe rồi chở một mạch ra công viên.

- Tớ phải đi làm mà.

- Không sao, tớ vừa bảo cô giúp việc là có việc nhờ cậu ở bên ngoài rồi.

- Việc gì?

- Đã nói từ hôm qua rồi mà.

Thiên Vũ nói rồi kéo Hải Vi đi chơi những trò chơi trong công viên.

Lần đầu tiên được chơi những trò đất tiền này, nên Hải Vi rất thích, thôi không thắc mắc tại sao Thiên Vũ lại làm vậy nữa.

Sau khi đã khá mệt, hai người liền kiếm một ghế đá ngồi nghỉ. Thiên Vũ lên tiếng:

- Tớ đã quyết định sẽ quên Phương Lan, vì thế muốn cậu giúp đỡ để quên cô ấy.

- Giúp thế nào đây?

- Cậu có thể ở bên cạnh, để tớ đỡ cảm thấy cô đơn và trống trải, để quên đi nỗi đau thất tình. Có được không vậy?

- Được thôi. Khi nào buồn cứ nói với tớ, tớ sẽ luôn luôn lắng nghe, nhưng lâu lâu mới hiểu đấy nhá.-Hải Vi cười.

8. Chương 8

Đâu đó trong công viên bỗng vang lên tiếng hát rất hay. Hình như có tổ chức ca nhạc ngoài trời gần đây thôi phải. Hai người ngồi tại chỗ, im lặng lắng nghe. Tiếng hát da diết vắng vắng bên tai họ nghe thật buồn!

Bài hát kể về một người cô đơn, anh ta đã từng yêu, cũng từng được yêu, nhưng trải qua bao nhiêu cuộc tình vẫn không có hạnh phúc. Dù buồn bã nhưng anh ta vẫn tin một ngày nào đó hạnh phúc sẽ đến với mình.

Hải Vi nhìn ra phía xa xa nói bằng quá: “Một ngày nào đó, hạnh phúc sẽ tới thôi. Hãy lạc quan lên!”

Thiên Vũ không nói gì cũng nhìn ra xa xăm.

Hải Vi đang nhìn vu vơ thế thôi, vậy mà tự nhiên thấy ở phía xa có người đang vẫy tay với mình. Nhìn kỹ thì nhận ra đó là Bảo Nguyên. Anh ta đang rẽ đám đông để chạy tới chỗ Hải Vi và Thiên Vũ.

- Chắc Bảo Nguyên vừa biểu diễn trên sân khấu đấy!-Hải Vi nói với Thiên Vũ.

Không nói không rằng, bỗng nhiên Thiên Vũ nắm tay Hải Vi, kéo cô đứng dậy và lôi cô chạy. Hải Vi không hiểu vì sao, cô quay lại nhìn vẫn thấy Bảo Nguyên đang chạy tới chỗ mình, ánh mắt anh lộ vẻ ngạc nhiên.

Khi đã chắc rằng Bảo Nguyên không đuổi kịp nữa, Thiên Vũ mới dừng lại, bỏ tay Hải Vi ra, nở một nụ cười đắc thắng.

- Chỉ tại tớ không muốn nhìn thấy anh ta lúc này.-Thiên Vũ không đợi Hải Vi hỏi mà tự trả lời.

Chịu với anh em nhà này. A cũng khó hiểu như ai.

Chiều thứ 7, Hải Vi cùng Mai Thu tới trường học để cổ vũ cho Hàn Duy.

Khi hai người tới nơi đã thấy Phương Lan có mặt sẵn ở đó. Hải Vi và Phương Lan ngại ngần chào nhau.

- Vì công hai chị tới đây nên có cái này tặng hai người nè.

Hàn Duy nói rồi lấy trong ba lô ra hai đôi găng tay len đưa cho Mai Thu và Hải Vi.

- Thế còn mình thì sao?-Phương Lan hỏi.

- Xin lỗi tại tớ không biết cậu sẽ đến nên chưa chuẩn bị. Với lại cậu cũng đâu có thiếu thứ gì.

- Ừ, Minh không cần quà, nhưng lát thi đấu xong đãi mình mực nướng được không?

Chẳng hiểu Phương Lan làm sao nữa. Biết Hàn Duy không có tiền mà còn đòi hỏi cao. Yêu người ta mà chẳng biết nghĩ cho người ta gì cả. Cứ nghĩ ai cũng sẵn tiền như cô ấy vậy. Hải Vi thấy bực mình.

- Ừ. Vậy lát xong, tất cả chúng ta sẽ đi ăn mực nướng nhé. Hai chị đồng ý chứ?

Khỏi phải nói Mai Thu nó mừng thế nào, nước dãi chảy ra không kịp ngăn rơi hết xuống đất. Đúng là mất mặt!

- Thôi, bọn chị bận rồi, để khi khác. -Hải Vi nói.

- Bọn mình có bận gì đâu mà?

Mai Thu hám ăn không biết trời đất gì hết. Hải Vi ghé tai nó nói: “Không thích đi ăn, lát mình về”.

Mai Thu hét ầm lên: “Mực nướng mà không thích, mà hôm nay bị làm sao thế?”

- Ừ. Tao hơi mệt.-Hải Vi bực mình nói.

- Chị mệt sao vậy? Thế thì về nhà nghỉ đi, không cần...

- Không sao, đùa tí thôi mà- Hải Vi cười nhăn nhó.

- Chuyện ăn uống quan trọng vậy mà cũng đùa được. Đúng là- Mai Thu nói.

Hải Vi chỉ muốn nhét ngay cục giẻ vào mồm Mai Thu cho nó đỡ phát biểu linh tinh. Đúng là chúa tham ăn!

Hai đội bóng cùng các kháng giả đã có mặt ở sân đông đủ. Mọi ánh nhìn đều đổ dồn vào người đẹp Phương Lan. Cô ấy luôn nổi bật trước đám đông, chỉ có Hải Vi là chìm ngấm mà thôi.

Việc Hàn Duy không thích Phương Lan thật đáng nghi ngờ, chẳng lẽ cậu ta là ngoại lệ, không thích gái xinh. Vô lý! Trên đời này chả thằng đàn ông nào mà không thích gái xinh cả.

- Mày bỏ cái ánh mắt hình sự đó đi. Đến đây để cổ vũ chứ có phải điều tra tội phạm đâu.- Mai Thu huých vai Vi một cái nói.

- Mày cũng lo cổ vũ đi không phải theo dõi tao.- Hải Vi cười

- Tao mà thèm nhìn mày làm cái gì. Chỉ tại tao thích nhìn Hàn Duy đẹp trai, mà cậu ta lại cứ nhìn mày, nên tao phải kiểm tra xem mày bị làm sao.

Hải Vi nóng mặt, liếc về phía Hàn Duy một cái, quả thực thấy cậu ta đang nhìn mình. Liếc lên cái nữa, thấy cậu cười với mình. Nụ cười ấy sao mà đẹp thế!

Hải Vi nhận ra không chỉ lúc cười Hàn Duy mới đẹp trai. Dáng đi, dáng chạy, dáng ném bóng của cậu ấy cũng đẹp. Và dù ở tư thế nào khuôn mặt của cậu cũng thật đáng yêu.

*****CHAP11

Trận đấu kết thúc, đội của Hàn Duy chiến thắng. Tất cả các thành viên của đội đều tụ tập để đi ăn mừng. Vì thế mà cuộc hẹn ăn mực nướng được chuyển sang một hôm khác.

Hàn Duy cùng đội bóng đi trước. Hải Vi, Mai Thu và Phương Lan ra về sau. Cả 3 đi cạnh nhau mà không nói với ai câu nào. Mỗi người đều theo đuổi những ý nghĩ riêng. (Không nói cũng biết Mai Thu đang buồn vì không được ăn mực rồi).

Bỗng có tiếng nói vang lên ngay sau lưng 3 cô nàng:

- Phương Lan. Đứng lại, nói chuyện một chút!

Giọng nói đó là của con gái, nhưng mà sao nghe có chút du côn.

Trước mặt Hải Vi, Phương Lan, Mai Thu lúc này là một toán con gái choai choai. Đứa nào cũng có khuôn mặt khá sáng sủa nhưng đậm đậm sát khí. Đứa con gái cầm đầu có nước da trắng, tóc nâu đỏ, cuốn lọn trông rất xinh xắn và sành điệu. Nó nhìn Phương Lan trừng mắt hỏi:

- Chị với Hàn Duy là quan hệ gì?

- Bạn bè, có chuyện gì không?- Phương Lan nói

- Nói để chị biết. Hàn Duy là của tôi rồi. Cấm ai được đụng đến cậu ấy. Không thì chết với tôi- Con nhỏ dí mặt nó sát mặt Phương Lan ngiên răng nói.

Trông xinh xắn dễ thương là thế mà ăn nói thì quá sắc sảo.

Nó lấy tay vuốt vuốt mái tóc dài mượt của Phương Lan, tiếp tục nói: “Trông chị cũng xinh đấy. Nhưng chị hơn Hàn Duy hai tuổi cơ mà, không có cơ hội đâu. Tôi cảnh cáo chị! Không được bám theo cậu ấy nữa, hiểu không?”

Nói rồi tát đánh “bét” một cái vào mặt của Phương Lan.

Khuôn mặt của cô ấy đỏ tấy lên. Tức thì Phương Lan giơ tay ra đánh trả. Bị bất ngờ nên con bé kia cũng ăn một cái tát khá đau. Thế là tất cả đồng bọn của nó nhảy bổ vào đánh Phương Lan.

Sự việc xảy ra nhanh quá, Hải Vi theo phản xạ liền chạy vào đỡ cho Phương Lan.

Trong lòng thầm nghĩ: “Haidứa học võ cả tháng trời cuối cùng cũng có tác dụng.”

Thế mà, 3 phút sau đã ...bịđánh tơi bời. Cho tới khi có bảo vệ đến can ra thì hai người mới được giảithoát. May mà Mai Thu thoát khỏi vòng vây đi gọi bảo vệ, không thì hai đứa chếtchắc.

Phương Lan không bị đau mấy, nhìnbờ môi sưng trều của Hải Vi áy náy nói:

- Cảm ơn cậu ! Vitor mà cậu ...

- Tớ có giúp đượcgì đâu.- Hải Vi ngại ngừng nói.

- Cậu không phảicảm ơn con này đâu. Lẽ ra người bị đánh phải là nó mới đúng. Người Hàn Duy để ýtới là Hải Vi mà- Mai Thu hồn nhiên nói.

- Vớ vẩn. Mày mớilà người nên bị đánh- Hải Vi đánh Mai Thu 1 cái.

Không khí bỗng nhiên im lặng.Một lúc sau, Phương Lan mới nói:

- Hôm đó cậu cũngđã nghe hết chuyện tớ và Hàn Duy nói rồi phải không?

Hải Vi không biết nói saodành gật đầu.

- Tớ thực sự khôngtin là Hàn Duy dành tình cảm cho Vi đâu, cậu ấy giả bộ như vậy là có lý do.-Phương Lan nói tiếp.

- Ủ. Tớ cũng biếtvậy mà. Hàn Duy coi tớ như 1 người chị thôi.

- Cậu ấy không chấpnhận tớ là vì Thiên Vũ. Hàn Duy luôn nghĩ rằng cậu ấy nợ Thiên Vũ.

- Tại sao?

- Vì mẹ của Hàn Duymà mẹ của Thiên Vũ đã tự tử.

- Sao cơ?

- Cha Thiên Vũ lấymẹ Thiên Vũ nhưng không hề yêu bà ấy. Sau này ông ấy gặp và yêu mẹ của Hàn Duy.Ông ấy muốn li dị mẹ Thiên Vũ, nhưng bà ấy nhất định không chịu. Cho tới khiHàn Duy ra đời thì mẹ Thiên Vũ đã không chịu đựng được và tự tử.

Hải Vi đơ người mất một lúc. Vậyhóa ra Hàn Duy là em cùng cha khác mẹ với Thiên Vũ và cả Bảo Nguyên nữa. Tậisao nó không nói cho mình biết điều này nhỉ? Hóa ra lại gặp con nhà giàu rồi!Vậy mà cứ tưởng...

- Vì thế mà cậu ấymuốn nhường tớ cho Thiên Vũ, coi như bù đắp. Việc này là không thể được đúngkhông? Tình yêu đâu có phải là đồ vật mà muốn cho ai thì cho chứ!

Hải Vi gật đầu vô thức. Thừa là vậy. Vì muốn nhường Phương Lan cho Thiên Vũ mà giả bộ thích mình trướcmặt cô ấy. Cậu ta nở lòng nào đối xử với mình như vậy. Coi mình là cái gì đây?

6h tối Hàn Duy đã đứng trước cổngnhà Hải Vi để đợi chờ cô đi học võ.

Vi nghe tiếng Hàn Duy gọimình, rất muốn ra gặp mặt,nhưng lại thấy chán nản nhấn 1 tin cho cậu:

- Em đi học đi. Hômnay chị mệt nên nghỉ.

1 phút sau có tiếng gõ cửa:“Chị Vi, em nè, mở cửa cho em đi.”

Mai Thu nhanh nhẩu đi mở cửa.Hải Vi lấy chăn chum kín đầu. Hàn Duy bước vào vội vàng hỏi Mai Thu.

- Chị Vi bị ốm rồiạ?

- À, nó chỉ bịthương ngoài da thôi, không sao đâu em ạ!

- Sao lại bị thươngvậy?

- Có sao đâu. Chịhơi mệt nên không muốn đi học thôi.- Hải Vi vẫn không lộ mặt ra, nói.

Bỗng nhiên thấy tấm chăn đượclật ra, Hàn Duy nhìn Vi lo lắng:

- Môi chị bị saothế kia?

- Bị fan của em đánh đó.

Mai Thu bắt đầu công việc phát thanh viên của mình. Tường thuật lại sự việc cho Hàn Duy nghe. Được thể nó kể nốt cả chuyện Phương Lan đã nói hồi chiều.

Hải Vi lại úm chần kín đầu, trong lòng cảm thấy bức tức với Hàn Duy.

Chiếc chăn lại được lật ra. Hàn Duy ngồi trên giường áy náy nhìn Vi.

- Chị đau lắm ko?

- Không sao. Em đi học đi không muộn- Hải Vi quay mặt vào tường nói.

- Giận em à?

- Không, giận gì đâu, chị hơi mệt nên không muốn đi. Em đi đi. -Hải Vi vẫn không nhìn Hàn Duy nói.

Có tiếng bước chân đi ra cửa, nhưng đó là của Mai Thu. Hàn Duy nhẹ nhàng nói: “Em xin lỗi! Chị đừng giận em nha. Mấy đứa con gái đó em đâu có để ý tới, cũng không chơi với bao giờ, chẳng hiểu sao chúng nó lại hành động du côn như vậy”

- Chuyện này thì em phải đi giải thích với Phương Lan mới đúng. Người bị đánh là cô ấy.- Hải Vi nói, vẫn quay mặt vào tường.

- Em xin lỗi, vì đã không nói cho chị biết, về mối quan hệ giữa em Thiên Vũ và Bảo Nguyên.

- Vì sao vậy?

- Tại vì... Cũng muốn nói nhưng chưa có cơ hội thích hợp.

- Ra thế.

- Nhưng mà em nghĩ chuyện đó cũng không quan trọng. Chị đừng giận em nữa nha.

Hải Vi đâu có muốn giận nó. Nghe giọng nói nhẹ nhàng ấy cũng thấy nguôi nguôi. Nhưng cứ nghĩ tới chuyện Phương Lan và nó lại thấy tức. Suy nghĩ một lát liền ngồi bật dậy. Nhìn mặt Hàn Duy nói:

- Em vì Thiên Vũ mà từ bỏ tình yêu với Phương Lan hả?

- Làm gì có chuyện đó! Chị đừng hiểu lầm nha.

- Tình yêu đâu phải hường là được. Phương Lan... yêu em mà.

- Nhưng em không có tình cảm với cô ấy.

- Chuyện mẹ Thiên Vũ, đâu phải lỗi của em. Em không thể vì thế mà dùng Phương Lan để trả nợ.

- Thật sự không phải như thế mà.

- Em làm vậy, không chỉ em, Phương Lan mà cả Thiên Vũ đều đau khổ.

Hàn Duy bức mình nói lớn: “Từ mấy giờ em nói tiếng nước ngoài hay sao mà chị không hiểu vậy. Đã nói là em không thích Phương Lan. Làm gì có chuyện nhường nhịn gì ở đây!”

Hải Vi nhìn vào mặt Hàn Duy nghi ngờ:

- Vô lý! Người như Phương Lan ai mà chẳng thích.

- Người như em không thích người như cô ấy đâu, chỉ thích người như chị thôi. Thì sao nào?

Hơ! “Thì sao nào?”. tim Hải Vi đập thình thịch không dám nhìn Hàn Duy nữa. Nó... nó... đang đùa mình chắc?

Bỗng có tiếng vang lên ngoài cửa, Thiên Vũ lù lù xuất hiện:

- May quá hai người còn ở đây. Tôi tới đón Hải Vi đi học. Từ nay cậu không phải tới đón cô ấy nữa.- Thiên Vũ nhìn Hàn Duy với ánh mắt không thiện cảm.

- Sao lại thế?- Cả Hàn Duy và Hải Vi đồng thanh hỏi.
- Tôi thích thế. Hải Vi chuẩn bị đi thôi. Tớ đợi cậu ngoài cổng nhé!
- Không đi đâu. Hôm nay tớ mệt không muốn đi học.
- Vậy thì đi chơi nhé- Thiên Vũ vẫn đứng ngoài cửa nói.

Cậu ta nghĩ mệt không đi học được, nhưng vẫn đi chơi được chắc?

- Chị đã uống thuốc chưa để em đi mua nhé!- Hàn Duy nói.
- Để tớ đi mua thuốc cho cậu.

Thiên Vũ nói rồi nhanh nhảu biến mất. Cậu ta sợ Hàn Duy tranh đi mất hay sao ý.

Hàn Duy quay trở lại đề tài:

- Em nói thật đó...Chị không ghét em chứ?
- Không. Ghét về điều gì?
- Vậy thì tốt rồi!
- Cái gì tốt rồi? Lần nào cũng nói nửa chừng à. Ai mà hiểu được.- Hải Vi bực mình.
- Thì...
- Người khôn ăn nói nửa chừng, để cho kẻ dại nửa mừng nửa lo.- Mai Thu xuất hiện bất thành lình ở cửa cười nói, xong lại chạy biến đi.

Hàn Duy lại nói tiếp:

- Chỉ cần chị không ghét em là em có cơ hội rồi.
- Cơ hội gì?
- Cơ hội...
- Có cơ hội là phải biết nắm bắt lấy.- Mai Thu lại bất ngờ xuất hiện, nó chạy vào nhà lấy chiếc di động của nó giơ lên giải thích: “Về lấy cái điện thoại, đi ngay đây!”, nói rồi lại lon ton chạy đi.

Hàn Duy cười: “Chị Thu nói đúng. Em sẽ trân trọng cơ hội của mình”

Vẫn là kiểu nói nửa vờ. Hải Vi thở dài ngao ngán. Giá mà biết được đầu Hàn Duy đang suy nghĩ gì thì tốt.

- Cậu là người cơ hội mà. Lúc nào chẳng trân trọng cơ hội chứ!- Thiên Vũ lại xuất hiện ở cửa nói- Quên không hỏi Hải Vi bị mệt thế nào, để còn biết đường mua thuốc.
- Không cần đâu. Cậu cứ về đi.
- À há! Đuổi tôi về để hai người làm gì? Đùng hòng, tôi cứ ở đây đây.- Thiên Vũ nói rồi đi vào nhà, ngồi phịch xuống ghế. Lúc này mới nhìn thấy vết thương ở môi Hải Vi, liền hỏi:
- Cậu bị làm sao mà miệng lại thế kia?
- Phương Lan còn bị đau hơn tớ đây. Cậu về xem cô ấy sao đi.- Hải Vi thật lòng nói.
- Tại sao lại như vậy?

Hải Vi chưa kịp nói gì thì Mai Thu đột nhiên xuất hiện, trả lời thay:

- Hai người họ bị fan của Hàn Duy đánh ghen ở trường chiều nay đó. Bọn mất dạy ấy mới tí tuổi đầu mà đã còn đồ.

Thiên Vũ liền tiến tới túm cổ Hàn Duy, bực tức quát: “Cậu ở đâu mà để bọn chết tiệt ấy đánh người hả?”

Hải Vi vội vàng đứng dậy gỡ Thiên Vũ ra: “Cậu làm gì thế, lỗi đâu phải tại Hàn Duy. Cậu ấy không có ở đó mà”

- Đúng đó. Đẹp traidâu phải cái tội. Con gái đánh nhau vì tôi nhiều vô kể, Hàn Duy mới có 1 vụ, ănnhằm gì.

Bảo Nguyên lò dò từ cửa vừađi vào vừa nói.

Hải Vi giật mình. Hôm nay làngày gì mà ai cũng xuất hiện bất thành linh vậy trời. Phải mua thuốc trợ timmới được.

Bảo Nguyên nhìn Hải Vi, nhắnmặt, nhẹ nhàng hỏi: “Em có bị thương ở đâu nữa không?”

Suýt nữa thì Hải Vi té xuốngđất. Hấn xưng hô kiểu gì lạ vậy! Xưa nay toàn là “osin”, “cô” . Thế mà vừa này...Nhờmồm nói nhầm rồi.

Hải Vi thiếu chút nữa là phálên cười. May mà kìm được chỉ cười mỉm. Những người còn lại mỗi người hai con mắt tròn xoe nhìn Bảo Nguyên.

- Lạ lắm sao? Bạgái tôi bị thương tôi phải quan tâm chứ! Đúng không em?- Bảo Nguyên thắnnhiềnnói rồi cười với Vi.

Lần này Hải Vi sốc thật sự.Là hấn cố tình chọc mình cười hay sao đây. “em” nghe đến là hài hước. Hải Vibỗng nhiên cười phá lên, cười sặc sụa mãi không thôi.

Mai Thu thấy vậy cũng cườinắc nẻ. Thiên Vũ cũng cười hòa theo. Hàn Duy thắc mắc: “Có gì mà mọi người cườidữ vậy?”

Một lúc sau ba người kia mớinín được cười. Hải Vi lúc này ngượng ngùng:

- Tự dưng thấy buồncười thôi. Chắc tại con kiến nó bò vào cổ.

- Trông thấy conkiến bò vào cổ Hải Vi nên tớ buồn cười.- Mai Thu cũng nói dối.

- Tôi nghe thấy conkiến nó gọi Hải Vi là “em” nên mới buồn cười đó- Thiên Vũ nhìn Bảo Nguyên rồilại cười thêm một tràng nữa.

Bảo Nguyên đỏ mặt lên, có vẻbực mình nói: “Dù sao mọi người cũng phải quen với cách xưng hô này đi.Hải Vilà bạn gái của tôi mà.”

Hải Vi lên tiếng phản đối:

- Ai là bạn gái củaaanh. Đừng có đùa như thế!

- Hôm đi biển khôngphải đã nói rồi sao?

- Tôi đồng ý làmbạn gái anh hồi nào?

- Im lặng là coinhư đồng ý còn gì.

Hải Vi đang định cãi lại thìThiên Vũ đã lên tiếng:

- Là anh đơn phươngngười ta thôi. Đúng không Hải Vi.

Vi gật đầu rồi lắc đầu, chưakịp biện minh thì lại bị Thiên Vũ cướp lời:

- Người như anhkhông có tư cách làm bạn trai cô ấy đâu!

- Cậu...Chẳng lẽ cậucó tư cách?- Bảo Nguyên nổi giận thực sự.

- Tắc nhiên. Hải Viyêu quý tôi mà, đúng không?- Chuyển sang nhìn Hải Vi.

Chưa kịp nói gì thì Hàn Duy đã lên tiếng, rấtnghiêm túc cậu nói:

- Anh Thiên Vũ vàanh Bảo Nguyên. Cả hai người đều khôngđược tán tỉnh chị Hải Vi. Một người thì đa tình thay người yêu theo tháng, mộtnhưng người lại quá chung thủy chỉ yêu mỗi Phương Lan. Nếu Hải Vi yêu một trong hai,không phải sẽ bị tổn thương sao?

- Ý cậu là Hải Vinên yêu cậu chứ gì.-Thiên Vũ cười nhạt.

Hải Vi không hiểu câu chuyện đang đi theo chiều hướng nào nữa. Cả 3 anh em nhà họ, đã ai nói lời nào tán tỉnh với mình bao giờ đâu. Giờ lại làm như đang tranh giành mình với nhau vậy. Rốt cuộc cũng chỉ tại tính hiếu chiến mà thôi. Bực cả mình!

- Em không có ý như thế...

- Hàn Duy cũng thích Hải Vi sao? - Bảo Nguyên ngắt lời.

Hồi hộp! Hồi hộp! Hồi hộp! Hồi hộp! 3 chữ đầu là tâm trạng của Hải Vi, chữ cuối là tâm trạng của cả nhóm người trong phòng. Tất cả đều nín lặng chờ đợi câu trả lời của Hàn Duy.

- Không phải vì thế mà em phản đối hai anh đâu!...

Nghe Hàn Duy trả lời mà Hải Vi thất vọng. Cậu có hiểu câu hỏi không mà lại trả lời như thế hả?

Bảo Nguyên ngắt lời:

- Thế nào! Ngay khi nghe Hải Vi kể lý do mà hai người quen nhau tôi đã thấy nghi ngờ rồi. Chuyện nhất được tiền là quá khôi hài. Vì sao cậu lại bịa ra chuyện ấy vậy?

Hải Vi nhìn Hàn Duy nghi hoặc. Thật ra con người cậu ta là như thế nào? Mình hiểu được cậu ta mấy phần?

9. Chương 9

Hàn Duy có vẻ bối rối thực sự. Cậu lảng tránh vấn đề:

- Chuyện quan trọng giờ là sức khỏe của chị Hải Vi. Em nghĩ tất cả chúng ta nên ra về, để chị ấy nghỉ ngơi. Hải Vi đang mệt mà.

Trong lòng Hải Vi cũng rất muốn biết chuyện Hàn Duy quen mình là như thế nào, nhưng cô lại nói:

- Đúng đó. Tôi mệt rồi. Mọi người thông cảm về giùm cái.

Mọi người có vẻ không bằng lòng, nhưng đều nghe lời Vi ra về. Hàn Duy cố nán lại định nói gì đó với Vi, thì bị Thiên Vũ lôi đi: “Cậu bảo tất cả phải về cơ mà, đi thôi.”

Hải Vi lại đắp chăn trùm kín người với bao suy nghĩ miên man trong đầu, mặc Mai Thu đang luyên thuyên cái gì đó.

Một lúc sau, có tin nhắn của Hàn Duy gửi tới: “Em có mua ít thuốc treo ngoài cổng. Chị ra lấy vào nhé!”

Hải Vi chạy vội ra cổng xóm trọ, cánh cửa sắt vẫn đóng, một túi nhỏ màu trắng còn khê đung đưa trên đó. Vừa mở cổng chạy ra ngoài thì không thấy bóng dáng Hàn Duy đâu nữa cả.

Rút cuộc, vẫn là cậu ấy thật lòng quan tâm đến mình. Trong lòng ngập tràn niềm vui, Vi nhắn tin: “Cảm ơn em. Về cẩn thận nha!”. Tin nhắn đáp lại: “Em sẽ trả lời thắc mắc của chị sau, chĩnh nghỉ ngơi đi nhé!”

Buổi sáng Hải Vi rón rén bước vào nhà sau khi cô giúp việc mở cổng. Cô rất sợ đập mặt Bảo Nguyên và Thiên Vũ giờ này. May mắn làm sao cô giúp việc nói, hai người đó hôm nay đều đi vắng. Nhưng buồn thay, hôm nay là chủ nhật mà Hàn Duy lại phải tới trường vì hoạt động gì đó.

Hải Vi lên tầng 2 dọn phòng. Cô mở cửa bước vào căn phòng của cậu ba. Trước giờ đâu hề biết đây là phòng của Hàn Duy.

Vẫn là những thứ quen thuộc: Chiếc giường mềm mại với tấm đệm và những chiếc gối kẻ ca rô xanh, bức tranh phong cảnh treo trên tường, Bộ bàn ghế ở gần cửa sổ, chiếc tủ quần áo lớn... Nhưng sao hôm nay mọi vật đều trở nên thật dễ thương. Hải Vi tưởng tượng ra cảnh Hàn Duy đã hiện diện ở nơi này và cảm thấy rất vui.

Lau dọn thật kỹ lưỡng căn phòng của Hàn Duy xong đầu đấy, Hải Vi đành chuyển sang phòng Bảo Nguyên. Khimở ngăn bàn ra, cô thấy trong đó có 1 bông hoa hồng, cùng một tấm thiệp. Hải Vi tò mò gỡ tấm thiệp ra, trong đó có viết: “Hoa hồng này dành tặng em đó. Mong rằng mỗi sáng đều được nhìn thấy nụ cười của em, Hải Vi à!”

Lần đầu tiên trong đời được người con trai tặng hoa kèm theo những lời nói ngọt ngào, Hải Vi thực sự cảm thấy vui. Cô cầm nụ hồng lên, khẽ hít một hơi thật sâu hương thơm của nó.

Bảo Nguyên thực sự có ý với mình sao? Giá mà nụ hồng này là của Hàn Duy thì tốt biết mấy!

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Hải Vi. Mai Thu ở đầu dây bên kia nhanh nhảu nói:

- Vi ơi. Mày đã được trả thù rồi?

- Sao cơ?

- Thiên Vũ vừa bắt tao đi cùng, tới trường của Hàn Duy để nhận mặt bọn đã đánh mày với Phương Lan hôm qua. Sau đó đàn em của Thiên Vũ đã dạy cho bọn kia một bài học rồi. Nhìn con bé đó xanh mặt mà tao hả hê quá!

- Trời đất. Lại đánh nhau à. Oan Oan tương báo khi nào mới dứt đây. Sao mày không nói tao biết sớm.

- Thiên Vũ không cho tao nói. Mày đã đòi được công bằng rồi, không phải ầm ỨC nữa nhé. Con nhỏ đó nói không dám động tới tụi mình nữa đâu. hehe.

Hải Vi chẳng thấy vui tí nào, đành rằng bọn kia đáng bị trừng phạt, nhưng đánh nhau đâu phải là biện pháp tốt. Bọn chúng cay cú, lại trút tội lên đầu Hàn Duy thì chết. Nhưng con nhỏ đó thích Hàn Duy mà, chắc nó không nỡ động tới cậu ấy đâu. Hy vọng là vậy.

Thiên Vũ trở về nhà, vừa nhìn thấy Hải Vi đã sốt sắng hỏi: “Cậu vẫn khỏe đấy chứ?”

Hải Vi nhìn Thiên Vũ một cái rồi nói: “Tớ khỏe! Vừa mới nghe Mai Thu kể chuyện cậu tới trường Hàn Duy...”

- Định cảm ơn tớ hả? Không cần đâu-Thiên Vũ cười.

Hải Vi nói:

- Tớ chẳng thích giải quyết mọi chuyện bằng bạo lực. Nhưng dù sao cậu cũng có ý tốt, vì Phương Lan...

- Vì cả cậu nữa đấy. Tớ biết cậu không thích đánh nhau, nhưng trường hợp này là đặc biệt, không tính. Từ giờ trở đi, tớ sẽ không đánh nhau nữa đâu. Cậu yên tâm!

Thiên Vũ nói rồi đi thẳng lên lầu, Hải Vi chỉ biết nhìn theo không nói câu gì.

Cậu ta sẽ thực hiện được những điều mình vừa nói chứ? Làm được như thế thì tốt.

Có lẽ cậu vì Phương Lan nên mới trả thù bọn họ, nhưng dù sao vẫn cảm ơn cậu. Xưa nay tôi chưa được người ngoài bên vực bao giờ.

Tan giờ làm, Hải Vi thong thả bước trên con đường quen thuộc, mắt nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Lúc này trong lòng Vi có chút thất vọng. Bởi vì cô mong được gặp Hàn Duy mà cậu ta vẫn chưa đi học về.

Trong vườn nhà ai đó có 1 loài hoa rất đẹp. Một nhành hoa lách qua hàng rào sắt vươn ra vỉa hè rung rinh theo gió. Hải Vi lại gần, khẽ hít một hơi thật sâu hương thơm của nó. Loài hoa gì mà thơm vậy không biết. Chợt nhớ ra bông hồng Bảo Nguyên tặng mình vẫn còn nằm trong ngăn bàn như cũ. Tại lúc cô đang định cất nó vào túi mang về thì Thiên Vũ lại bước vào, nên cô quên bồng đi mất. Không biết anh ta sẽ nghĩ thế nào nhỉ? Vi vừa đi vừa nghĩ thì bỗng nhiên:

- Này, sao dám bẻ hoa nhà tôi. Đứng lại ngay.

Hải Vi giật mình vì tiếng nói ấy, quay lại thì nhìn thấy Hàn Duy với nhành hoa trên tay, miệng thúc giục: “Chị lên xe mau lên!”, rồi đưa nhành hoa cho Vi nói: “Tặng chị đó!”

Hải Vi cầm hoa, nhảy lên xe. Hàn Duy ra sức đạp, phóng nhanh ra đường cái lớn, thoát khỏi sự truy đuổi của ông chủ nhà trồng hoa.

Xong, Hàn Duy thở phào, cười nói: “Hú hồn!”

Hải Vi cũng cười: “Lần đầu làm ăn chộm, sợ thật đấy!”

- Đây đâu phải ăn chộm, là ăn cướp đó!

- Em lưu manh thật!

- Chị cũng là tông phạm mà.

Tim Hải Vi vẫn lồi nhịp từ lúc nhìn thấy Hàn Duy tới giờ. Cô nhìn nhanh hoa rồi đưa lên mũi ngửi hương thơm đặc biệt của nó. Một lúc sau, Vi mới nhớ ra chuyện cũ:

- Chuyện chúng ta quen nhau là thế nào nhỉ? Em không giấu chị điều gì nữa chứ? - Hải Vi rụt rè hỏi.

Rõ ràng điều mình hỏi là chính đáng, mà sao lại rụt rè thế chứ, phải mạnh mẽ lên!

- À... Để sau em kể được không?

- Tại sao? - Hải Vi bắt ngờ nói lớn. Lòng áy náy tự hỏi, có phải mình đã mạnh mẽ quá rồi không?

- Tối nay chị bận gì không? - Hàn Duy nhẹ nhàng.

- Không.

- Vậy tối gặp chị, em sẽ giải thích sau nhé!

- Ừ. Thế cũng được. - Hải Vi nói xong lại tự trách mình sao quá dễ dãi. Nhưng mà nghe giọng nói đó, quả thực khó lòng từ chối điều gì được.

Vừa ăn cơm tối xong, Vi đã vội vàng soi gương, chải lại đầu tóc cho gọn gàng. Mai Thu chọc Hải Vi: “Còn sớm mà, Hàn Duy chưa tới giờ này đâu mà lo làm đom”

Vi ngượng ngùng, cười nói: “Đầu rối, ta chỉ chải lại thôi chứ có phải vì ai đâu.”

Vừa nói xong thì có tiếng gõ cửa. Không ngờ Hàn Duy tới sớm vậy, Hải Vi hồi hộp mở cửa. Nụ cười trên môi chợt tắt vì người đứng đối diện cô không phải Hàn Duy mà là Bảo Nguyên.

- Ra ngoài này nói chuyện một chút! - Bảo Nguyên chẳng đợi Vi trả lời liền kéo tay cô ra ngoài.

Hải Vi bất chợt sợ hãi, hình như anh ta đang giận dữ thì phải.

- Chuyện gì vậy? - Vi hỏi

- Thật ra em ghét anh tới vậy sao?

- Đâu có!

- Vậy tại sao lại đập nát nệm hồng đó? - Bảo Nguyên quát lớn.

- Nệm hồng trong ngăn bàn của anh hả?... Không phải, là tôi quên không mang nó về thôi... Cảm ơn anh nha! Mai tôi sẽ tới lấy.

- Nó bị nát rồi! - Bảo Nguyên hạ giọng.

- Tại sao?

- Khi anh vào phòng đã thấy cánh hoa lá tả khắp nơi, bông hoa đã bị đập nát nằm dưới đất. Không phải em đã làm thế đấy chứ?

- Không đâu! Sao lại thế được. Lúc tôi để lại nó trong ngăn bàn, nó vẫn còn nguyên vẹn mà.

- Vậy mà anh cứ lo rằng người đập nát nó là em. - Bảo Nguyên lúc này đã bình thường trở lại. - Chắc là Thiên Vũ làm chuyện đó rồi.

Bống có hai người qua đường gần đó, họ cười rúc rích và nhại lại cách xưng hô của Hải Vi và Bảo Nguyên. Bảo Nguyên lại có vẻ bực mình kéo Hải Vi lên xe ô tô.

- Đi đâu thế? Tôi có việc bận rồi- Hải Vi đòi ra khỏi xe.

- Vậy thì, xin em vài phút thôi. Anh muốn nói chuyện nghiêm túc với em- Bảo Nguyên nói.

Hai người bọn họ không đi đâu cả mà ngồi trong xe nói chuyện. Bảo Nguyên bỗng nhiên cầm lấy tay Hải Vi. Vihốt hoảng rút ra nhưng không được, hấn nắm tay cô rất chặt, rồi nói:

- Đúng là từ trước tới giờ anh đã từng có rất nhiều bạn gái, nhưng anh biết đó không phải là tình yêu. Cho tới khi gặp em. Anh cảm nhận được ý nghĩa của cuộc sống. Anh tìm được định hướng cho cuộc đời mình. Tất cả những điều đó đều do em mang lại...

- Không phải đâu. Tại anh đã trưởng thành hơn thôi. Là do thời gian làm con người ta thay đổi ý mà- Lần này Hải Vi đã rút được tay mình ra.

- Vì em đó. Anh thật sự đã vì em mà thay đổi. Và anh nhận ra, em là một người rất quan trọng đối với anh.

Hải Vi im lặng. Hấn đang tỏ tình với mình chắc? Không biết bao nhiêu cô gái đã được nghe những lời này của hấn rồi?

Vi chưa nghĩ ra gì để nói thì bỗng nhiên Bảo Nguyên vươn tay tới, ôm cô vào lòng thì thầm: “Làm bạn gái anh được không?”

Hải Vi bị bất ngờ, đơ người mất 3 giây, rồi mới tỉnh ngộ đẩy Bảo Nguyên ra. Nhưng hấn lại càng ôm cô chặt hơn. Vi cố thoát khỏi vòng tay hấn nhưng vô ích, cô run run nói:

- Không được đâu! Không được!

Lúc này Bảo Nguyên mới chịu buông cô ra, nhìn Vi với vẻ mặt thất vọng: “Tại sao?”

- Tại vì... tại vì... tôi thích người khác rồi.

Bảo Nguyên im lặng, nhìn chằm chằm vào mắt Hải Vi như không tin điều cô vừa nói. Vi không biết phải làm sao, đành nhìn đi hướng khác.

Không có tình cảm thì từ chối thôi, sao mình cứ có cảm giác mang tội thế này.

- Xin lỗi!- Hải Vi nói rồi mở cửa ô tô chui ra khỏi xe.

Bảo Nguyên bất ngờ nắm lấy tay cô lần nữa. Hấn nhìn vào mắt Vi hỏi:

- Em đã thích người khác thật à?

- Ủ- Vi khẽ gật đầu.

- Vậy thì... anh sẽ không từ bỏ đâu. Em chỉ mới thích người đó, nhưng anh sẽ làm cho... em yêu anh!

- Tôi không xứng với anh đâu- Vi giật vội tay mình rồi bước ra khỏi ô tô, xong chạy một mạch vào nhà, bên tai còn nghe tiếng của Bảo Nguyên:

- Anh nhất định không bỏ cuộc đâu.

Hải Vi chạy vào tới nhà rồi đóng cửa lại. Trái tim vẫn còn đập dồn dập! Lần đầu tiên trong đời được 1 người con trai tỏ tình có cảm giác thật lạ.

Đúng là mình không thích Bảo Nguyên nhưng sao vẫn có cảm giác vui vui. Có lẽ tại đây là lần đầu tiên có một người muốn làm bạn trai của mình. Điều mà mình đã từng tin rằng chẳng người con trai nào muốn. Làm cho mình cảm thấy, bản thân cũng có chút giá trị.

Mai Thu đập đập vai Hải Vi mấy cái: “Mày ơi. Có chuyện gì mà mày dờ dẩn vậy?”

Chưa kịp trả lời thì lại có tiếng gõ cửa. Lần này Vi không dám ra mở cửa nữa, liền nhảy lên giường ôm lấy chăn. Mai Thu nhìn Vi khó hiểu rồi đi mở cửa. Người xuất hiện lúc này là Thiên Vũ.

Hắn đứng ở cửa rồi nói với Mai Thu: “Bảo Hải Vi đi đằng này với tớ có chút chuyện! Tớ đợi ngoài cổng”, nói rồi đi luôn không thèm nhìn vào trong phòng

Mắt cậu có bị làm sao không vậy, cách nhau có 4m mà cậu không nói luôn với tôi lại chuyển lời qua Mai Thu.

- Nói với cậu ta lát nữa rồi-Vi cũng ngồi giường nói với ra cửa.

Mai Thu chạy theo nói với Thiên Vũ, rồi quay vào hỏi Hải Vi: “Thiên Vũ hỏi cậu bạn gì?”

- Có... việc bạn. Cậu ấy biết thế là được rồi.

Mai Thu chạy ra, lát nữa thì ở cửa nói:

- Thiên Vũ hỏi cậu khi nào hết bạn? Cậu ấy sẽ chờ cậu xong việc.

- Bạn cả buổi tối rồi. Nói cậu ấy có chuyện gì thì để hôm khác.

Mai Thu ra vào làm nhiệm vụ truyền tin thêm mấy bạn nữa, xong cô bực mình nói: “Hai anh chị có quà cứt gấu, tự đi mà nói chuyện với nhau, làm người ta chạy đi chạy lại, mệt hết cả người!”

Hải Vi cười hì hì: “Tại thấy mày thích làm người đưa tin nên cho mày cơ hội thực hành đấy chứ!”

Đang nói thì có chuông điện thoại vang lên. Hàn Duy gọi tới, Hải Vi hồi hộp nhấc máy:

- Allo!

- Chị Vi ơi. Em xin lỗi, hôm nay em có việc nên không tới được.

- Ừ. Bạn thì thôi, hôm khác cũng được- Hải Vi rất muốn hỏi cậu ta bạn việc gì, nhưng không dám.

- Vậy mai gặp chị sau nha.

- Ừ. Thế nhé!

- Bye chị!

Vi thất vọng tắt máy. Bỗng giật mình vì thấy Thiên Vũ đã đứng cạnh mình từ lúc nào? Hắn hỏi:

- Không bạn nữa rồi phải không?

- Sao cậu biết?

- Đoán thôi. Đi cùng tớ nhé, tớ đang buồn.

Nhìn vẻ mặt buồn rầu của Thiên Vũ, Hải Vi không nỡ từ chối cậu ta, đành nhận lời.

Mùa đông rét mướt, vậy mà đường phố không hề bớt tấp nập. Bên đường vẫn có những người bán rong với những bắp ngô luộc, khoai nướng bốc hơi nghi ngút. Hải Vi cảm thấy ấm áp hơn khi nhìn thấy những bếp than hồng của họ. Trong số những người dừng chân mua ngô khoai ấy, có một hình dáng thật quen thuộc.

Từ xa Vi đã nhìn thấy người con trai ấy đang bóc khoai nướng và đưa cho người con gái bên cạnh ăn, rồi họ cùng cười nói thật là vui vẻ. Hải Vi thần thờ, cảm giác giận hờn thì ít, buồn bã thì nhiều.

Hàn Duy nói có việc bạn, thừa là bạn như vậy.

Quán cà phê này khá là ấm cúng. Vi ngấy cốc trà nóng theo điệu nhạc chậm chậm mà quán đang mở. Thiên Vũ nhìn Vi nói:

- Tớ đã thấy buồn, vậy mà xem ra cậu còn buồn hơn tớ.

- Cậu vẫn buồn vì chuyện Phương Lan hả?- Hải Vi hỏi, cố quên hình ảnh vừa nhìn thấy.

- Đâu dễ gì quên được. Vì thế cần nhờ cậu ở bên cạnh một thời gian dài đó.

- Ừ. Chắc là cậu mệt mỏi lắm nhỉ. Lúc nào buồn cứ gọi cho tớ, tớ sẽ lắng nghe cậu nói, tới khi cậu chán thì thôi.

- Hôm nay sao có vết tốt bụng vậy.

Xưa nay Hải Vi đâu biết thất tình có cảm giác như thế nào. Nhưng vừa rồi, nhìn thấy Hàn Duy bên người con gái khác thật sự cảm thấy rất buồn, rất khó chịu trong lòng. Giờ thì cô đã hiểu được phần nào về cảm giác bị thất tình.

Tôi chỉ mới thích người ta mà đã buồn như vậy, cậu yêu Phương Lan bấy nhiêu năm thì không biết còn đau khổ đến nhường nào. Giá mà ai cũng tìm được một người mình yêu và yêu mình, vậy thì tốt biết mấy!

- Xin lỗi cậu!- Thiên Vũ nhẹ nhàng nói.

- Tại sao lại xin lỗi, cậu có lỗi gì với tớ đâu.- Hải Vi ngạc nhiên hỏi.

- Có đó... Lần trước khi nghe Hàn Duy nói thích cậu. Tớ rất bức mình. Tớ đã có suy nghĩ rằng, phải tát đổ Hải Vi để trả thù Hàn Duy. Giờ tớ biết như vậy là sai. Cậu là một người bạn tốt của tớ, tớ không nên làm vậy với cậu. Bỏ qua cho tớ nhé!

Vậy mà cứ tưởng cậu ta định xin lỗi chuyện đập nát nụ hoa hồng của Bảo Nguyên chứ.

Con người Thiên Vũ xưa nay nói khó nghe, vậy mà hôm nay sao lại nhẹ nhàng tình cảm thế? Có thật, cậu ta coi mình là người bạn tốt không?

Hải Vi cười: “Tớ cũng đã đoán được ý đồ của cậu. Giờ cậu nói ra rồi thì coi như chưa từng có chuyện đó. Cậu thật sự coi tớ là bạn chứ?”

- Tất nhiên rồi. Còn cậu có muốn làm bạn với tớ không?

- Nếu cậu không ngại tớ là con nhà nghèo thì chúng ta sẽ là bạn.

- Vợ vẫn, giàu nghèo gì chứ. Tớ là người nghèo nhất thế gian. Không có tình yêu của gia đình, bạn gái cũng không. Bạn bè của tớ từ trước tới giờ chỉ tụ tập chơi bời, đánh nhau, cũng chẳng gọi là bạn bè được. Cậu là người bạn thật sự và duy nhất của tớ đó.

- Thật sao? Vinh dự quá ha.

- Thật mà. Vì thế từ giờ trở đi, tụi mình có gì hãy chia sẻ với nhau một cách thành thật nhé.

- Được thôi.

Lần đầu tiên trong đời Hải Vi có một người bạn là con trai. Điều này làm cho cô cảm thấy vui vui. Vì thành thật hỏi:

- Có phải hôm nay cậu đã đập nát nụ hồng trong phòng Bảo Nguyên không?

- Tôi không có đập nát nó à nha..mà là làm rơi nó xuống đất sau đó vô tình dẫm phải.- Thiên Vũ cười nham nhở: “Sorry nha. Tại thấy câu viết trong thiệp sến quá, buồn cười không chịu được nên lỡ tay.

- Ủ. Bảo Nguyên giận lắm đó, anh ấy cũng đoán là cậu làm nát hoa.

- Hơ, “anh ấy” tình cảm thế nhỉ? Tôi thì sợ gì hắn. Chỉ có tên Hàn Duy đáng ghét kia mới sợ hắn thôi. Lúc nào cũng nịnh bợ mọi người. Nghĩ đến lại thấy ghét!

- Hàn Duy không phải người như thế đâu.

- Cậu hiểu nó được mấy phần, tớ sống cùng nó từ nhỏ mà còn chưa hiểu hết nữa là. Lúc nào nó cũng giả bộ quan tâm tới người khác, nhưng thực ra chỉ là giả dối mà thôi.

- Không đâu, Hàn Duy thực sự tốt mà, là cậu hiểu lầm thôi.

- Nó tốt mà sau khi cậu và Phương Lan bị đánh vì nó, mà nó còn có thể đi uống nước với con nhỏ đó được sao. Cái con đã đánh các cậu ấy. Khi biết tớ đánh con nhỏ đó, Hàn Duy còn giảo huấn tớ 1 bài nữa đấy.

- Tại cậu ấy không muốn cậu đánh nhau nên mới thế.

- Thôi thôi không nói nữa, dần dần rồi cậu sẽ hiểu bản chất của nó thôi. Chuyện chủ đề.

Hải Vi chợt nhớ ra, cô gái đi cùng Hàn Duy vừa nãy, chính là con nhỏ đã đánh cô và Phương Lan hôm nọ. Tại sao Hàn Duy lại thân mật với cô ta như vậy? Không phải cậu ta từng tỏ ý là thích mình sao? Hàn Duy! dốt cuộc cậu đang làm cái gì đây?

Mai Thu dạo này rất vui. Vì có một anh chàng mới quen đang tán nó. Suốt ngày hai người bọn họ nhắn tin và gọi điện cho nhau. Lúc này cũng vậy, Mai Thu đang bận điện thoại với hắn ta. Câu chuyện của hai người có vẻ rất vui, với thi thoảng Mai Thu lại cười phá lên.

Hải Vi nằm trong chăn một mình, tay cầm chiếc điện thoại không rời, chẳng để làm gì cả, chỉ vì cô đang chờ tin nhắn của một người.

Hàn Duy giờ này đang làm gì nhỉ? Tại sao cậu ta không nhắn tin cho mình, chỉ một tin nhắn chúc ngủ ngon thôi cũng được. Thích một người thì muốn gặp và nói chuyện với người đó chứ! Tại sao cậu ta nói thích mình mà 1 tin nhắn cũng không có. Nhưng mà... tại sao mình lại mong chờ ở cậu ta nhiều như vậy? Tại sao cảm thấy buồn nhiều như thế này? Chẳng lẽ tình cảm mình dành cho Hàn Duy cũng nhiều đến vậy sao? Còn cậu ta lại chẳng hề quan tâm đến mình. Như vậy là mình đang bị thất tình rồi. Huhu.

Hải Vi mang tâm trạng nặng trĩu tới nơi làm thêm. Cô vừa bước vào nhà, thì thấy Bảo Nguyên vừa từ tầng 2 đi xuống cầu thang. Nhanh như cắt, Hải Vi chạy vào phòng ăn, tránh mặt hắn ta. Cô núp vội sau cánh cửa, lấy tay ôm ngực, tim đập thình thịch.

Sao giờ này hắn còn chưa đi làm không biết?

Tiếng Bảo Nguyên đòi bữa ăn sáng với cô giúp việc, rồi tiếng bước chân người đang đi vào phòng ăn. Hải Vi sợ đó là Bảo Nguyên nên vội vàng chui xuống bàn ăn ẩn náu. Nhờ chiếc khăn trải bàn phủ kín, nên chỗ ẩn nấp của cô khá an toàn.

Một người, hai người, rồi ba người ngồi xuống bàn ăn.

Tim Hải Vi càng đập nhanh hơn nữa. Giờ này sao còn nhiều người ở nhà vậy không biết? Mình làm sao bây giờ?

Tiếng cô giúp việc vang lên: “Mời các cậu dùng bữa sáng!”

Sau đó là âm thanh bát đĩa vang lên. Cả ba người ngồi ăn không ai nói với ai câu nào.

Hải Vi ngồi dưới bàn ăn thận trọng nuốt nước bọt. Từ sáng cô chưa có cái gì vào bụng mà.

Giọng của Thiên Vũ bất chợt vang lên:

- Tối qua cậu cùng Hà Linh hẹn hò sao?

Tiếng nói quen thuộc trả lời:

- Sao anh biết vậy?

Hải Vi thần thờ. Vậy là cậu đã hẹn hò người ta thật. Thế mà tôi cứ hy vọng đó chỉ là hiểu lầm.

- Thấy cậu bóc khoai cho cô ta ăn mà. Thân mật quá nhỉ? Thật không hiểu nổi.

- Không phải đâu, chúng em chỉ là bạn!

- Bạn à. Người ngoài nhìn vào chắc chả ai tin đâu. Không ngờ cậu cũng đa tình như thế! Hẹn hò 1 người, lại nói thích 1 người khác. Không biết Hải Vi có nhìn thấy cảnh đó không? Vì lúc đó chúng tôi đi cùng nhau.

- Chị Hải Vi đi đâu với anh thế?

Thiên Vũ nói giọng giễu cợt:

- Hẹn hò. Là cậu đã cho tôi cơ hội. Lúc đầu không phải có ý hẹn với cậu sao. Cuối cùng thì cậu lại chọn Hà Linh.

- Không phải vậy...

- Hai đứa thật sự cũng có ý với Hải Vi sao?... Anh cũng thật sự thích cô ấy, rất thích. Vì thế anh nghĩ 2 người nên bỏ cuộc đi. Hải Vi sau này sẽ là chị dâu của các cậu đó.- Tiếng Bảo Nguyên vang lên.

- Tôi chỉ coi Hải Vi là bạn. Tình yêu đối với hai người chẳng có ý nghĩa gì, nhưng với cô ấy thì rất quan trọng. Hải Vi chưa từng có bạn trai bao giờ. Các người cứ giả bộ thích cô ấy sẽ làm cô ấy tưởng thật rồi hy vọng đó. Đùa bỡn như vậy là nhẫn tâm!

Hải Vi cảm thấy nhùng nhục. Thiên Vũ đang bênh vực mình mà sao thấy bực với hắn vậy trời!

- Không phải đùa bỡn! Hàn Duy cùng Bảo Nguyên đồng thanh nói to.

- Là em thật lòng với chị ấy!

- Anh cũng thật lòng!

May mà được hai câu này kéo lại, Hải Vi thấy vui vui.

- Kể cả hai người có thật lòng cũng vậy thôi. Hai người đều không xứng đáng!

Thiên Vũ đang nói bỗng cậu ta đã làm rơi chiếc đĩa xuống gầm bàn ăn. Hải Vi sợ bị phát hiện liền nhanh chóng ngồi lùi xa chiếc đĩa. Thiên Vũ nhặt đĩa lên rồi đứng dậy khỏi bàn ăn luôn.

Còn lại 2 người, Bảo Nguyên buông đĩa nói : “Hải Vi đối với anh cũng rất quan trọng. Vậy thì để không ảnh hưởng tới tình anh em, mình cạnh tranh công bằng. Hải Vi chọn ai thì chọn.

- Vâng! Em cũng nghĩ vậy!- Hàn Duy nhẹ nhàng.

Bảo Nguyên nghe xong câu nói của Hàn Duy thì đứng dậy, đi ra khỏi phòng ăn.

Hải Vi hồi hộp, mong sao Hàn Duy cũng đi nốt để cô chui ra. Vài phút sau Hàn Duy cũng buông đĩa, đứng dậy. Nhưng cậu ta không rời khỏi phòng mà ngồi xuống... lật... tấm khăn trải bàn lên.

Hai người bốn mắt tròn xoe nhìn nhau. Hải Vi ngại ngùng, ngồi im không biết nói gì.

Hàn Duy cười: “Chị mau ra khỏi đó đi. Muốn không bị phát hiện thì đừng giẫm vào chân em chứ!

Hải Vi từ gầm bàn chui ra, mặt nóng phừng phừng vì xấu hổ. Hàn Duy vẫn cười. Hải Vi lại càng xấu hổ hơn, mãi mới nghĩ ra câu để nói : “Chị vừa chui vào đó tìm con mèo, thôi chị đi làm đây!”

Hải Vi đi ra, Hàn Duy cũng đi theo. Hải Vi liền quay vào thu bát đĩa trên bàn, Hàn Duy cũng vào theo. Cậu vừa thu bát cùng Vi vừa cười.

Hải Vi thắc mắc: “Sao em cứ cười mãi vậy?”

- Tại được gặp chị em vui thôi.

- Nói dối!- Hải Vi buột miệng nói.

- Thật mà.

- Hôm nay sao em không đi học- Vi thắc mắc.

- Trường em được nghỉ học hôm nay.

Nhớ tới hình ảnh tối qua đã bắt gặp, Hải Vi bỗng thấy bực mình.

Hàn Duy định cho tay vào rửa bát cùng Vi thì bị cô đẩy ra.

- Em đi ra ngoài đi.

- Em muốn làm cùng chị.

- Không cần đâu.

Mặc Hải Vi nói, Hàn Duy vẫn nhúng tay vào nước. Vi bỗng bực mình nói:

- Cậu chủ à. Tôi được thuê để làm công việc này. Cậu tránh ra để tôi làm việc.

Hàn Duy có vẻ ngạc nhiên trước thái độ của Hải Vi. Cậu nhìn Vi hỏi:

- Hình như chị đang giận em thì phải.

- Không đâu!

Câu “không đâu!” nghe nặng trịch trịch như thế, ai chẳng biết là Hải Vi đang giận.

- Chị giận vì tối qua em hẹn mà không đến hả?

- Không!- Vẫn là câu nói nặng trịch.

- Tối qua chị nhìn thấy em đi cùng Hà Linh à? Chị đừng hiểu lầm nha.

- Hiểu lầm gì đây?- Vì nhìn Hàn Duy với ánh mắt tức giận.

Vì cậu mà tôi và Phương Lan bị đánh, cậu không bênh vực lại còn trách Thiên Vũ vì đã bênh vực chúng tôi. Rồi lại còn đi chơi với kẻ côn đồ đó nữa. Nếu có chúng tôi là bạn bè thì đâu có thể xử sự như vậy. Điều đó chứng tỏ trong lòng cậu, cô ta có vị trí rất quan trọng.

- Em sẽ giải thích. Đợi em một chút!

Hàn Duy nói rồi bỏ đi. Hải Vi không hiểu nổi cậu ta nữa. Con người cậu ta càng ngày càng không giống những gì mà cô biết.

Đợi! Đợi! Đợi! Lúc nào cũng bắt tôi phải đợi, rút cục cậu muốn làm gì đây?

Bỗng có tiếng nói bên tai làm Vi giật mình. Cô chợt nhận ra, mấy anh em nhà này rất có tài dọa người khác. Lúc nào cũng bắt thành linh xuất hiện.

Bảo Nguyên nói:

- Trốn dưới gầm bàn đã nghe hết những lời của anh rồi chứ?

Uả! Hắn cũng biết mình trốn ở đó sao?

Hải Vi ấp úng:

- Đâu có. Ai trốn...

- Em vừa bước vào nhà anh đã nhìn thấy rồi, em vào phòng tắm, rồi chui xuống bàn ăn anh cũng nhìn thấy cả. Chỉ là không nói ra vì có bệnh ở đó thôi.

- À...Tại..

- Dù là vì anh hay cái gì đi nữa, thì lần sau em cũng đừng làm vậy. Ngốc nghếch lắm biết không?

Hải Vi không nói được câu nào, Bảo Nguyên im lặng 1 lúc rồi nói: “Anh đi làm đây, gặp em sau nhé!

Bảo Nguyên đi rồi, Thiên Vũ lại xuất hiện.

- Tại sao cậu lại trốn dưới bàn ăn vậy? Không phải đang ăn vụng gì dưới đó đấy chứ?

Hic. Cả Thiên Vũ cũng biết mình trốn ở đó à. Mất mặt hết chỗ nói!

- Sao cậu biết vậy?

- Lúc nhặt đũa nhìn thấy giấy của cậu, nhưng không nói ra đấy thôi. Vì sao trốn vậy?

- À...- Vì chẳng nghĩ ra lý do gì cả.

Bỗng nhiên Hàn Duy trở xuống. Nói giọng gấp gáp: “Chị Vi có việc gấp cần chị giúp. Rửa tay đi theo em mau lên!”

- Việc gì?- Cả Thiên Vũ và Hải Vi đồng thanh hỏi.

- Mau lên. Em sẽ nói sau.

10. Chương 10

Hàn Duy chở Hải Vi trên chiếc xe đạp quen thuộc. Cậu đạp xe ngoặt trái ngoặt phải hết ngõ này đến ngõ khác, làm Hải Vi chóng hết cả mặt. Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại tại 1 công viên.

Hàn Duy kéo Vi ngồi xuống một chỗ yên tĩnh.

- Chuyện em nói gặp là gì thế?

- Không có gì, em nói thế để Thiên Vũ đỡ đi theo chúng ta thôi. Vậy mà anh ấy vẫn đi theo. May mà em đã cắt đuôi được.

Có thật không đó? Thiên Vũ đi xe máy, cậu đi xe đạp cơ mà.

Hải Vi vẫn còn giận Hàn Duy, cô ngồi im lặng không nói gì. Hàn Duy lúc này lại nhẹ nhàng: “Chị đừng giận em nữa nha. Em sẽ nói rõ tất cả mọi chuyện với chị”

Hải Vi nhìn Hàn Duy chờ đợi. Cậu ta bắt đầu kể:

- Thực ra em đã bị lừa chuyện nhặt được tờ 200 ngàn để làm quen với chị. Lý do là vì...em muốn trả ơn việc chị đã giúp em.

- Chị có giúp em gì đâu?

- Có mà. Tối hôm đó khi bị bọn đầu gấu săn đuổi, em đã nhờ chị mà thoát thân. Lúc đó có hơi vô lễ với chị, nhưng vì hoàn cảnh bắt buộc nên em mới đành làm vậy. Hôm sau bất ngờ gặp chị trên đường, nên mới định trả nợ cho chị bằng tờ 200 ngàn đó.

Hic. Cậu làm tôi như gái ba không bằng.

- Nhưng chị lại là người không tham lam, nên em muốn kết bạn với chị. Chuyện là như thế đó. Chị đừng giận em nha.

Hải Vi chưa kịp nói, thì đã nghe tiếng của Thiên Vũ ngay bên cạnh.

- Tình cờ quá ha! Lại gặp hai người ở đây!

- Em tưởng cắt đuôi được anh ở đoạn ngã tư rồi cơ mà.- Hàn Duy nhăn mặt nói.

- Cậu làm rồi, tôi muốn đi dạo nên tới đây đó chứ!- Thiên Vũ hơi bối rối nói.

- Sao đi xa thế. Gần nhà cậu cũng có công viên cơ mà.- Hải Vi cũng thấy nghi nghi, hỏi.

- Cậu đúng là bạn tốt! Lo tớ đi xa hại sức khỏe đúng không? Công nhận là đi xa mệt thật!

Thiên Vũ ngồi xen vào giữa Hàn Duy và Hải Vi. Xong hấn gục đầu lên vai Hải Vi: “Cho dựa nhờ cái, lần trước dựa nhờ vai cậu thấy thoải mái lắm”. Hải Vi lấy tay đẩy đầu hấn ra: “Dựa vào em trai cậu kia kìa!”

- Anh có biết là anh trẻ con lắm không!

Câu nói của Hàn Duy làm Thiên Vũ phải bật dậy ngay tức khắc vì ngạc nhiên. Lần đầu tiên Hải Vi thấy Hàn Duy nói với giọng gay gắt như vậy.

- Trẻ con là sao? Tôi hơn cậu 2 tuổi đấy!- Thiên Vũ cười giễu cợt.

Hàn Duy cũng nói: Rõ ràng anh yêu Phương Lan, vậy tại sao lại cản trở em và chị Hải Vi?

- Cản trở hồi nào, hai người cứ nói chuyện thoải mái đi, tôi ngồi im không lên tiếng là được chứ gì.

- Vậy anh ngồi đây làm gì?

- O...kệ tôi. Hải Vi là bạn thân của tôi. Chuyện gì cô ấy cũng kể tôi nghe hết, thế nên cậu cứ nói đi, đừng ngại!

Đúng là hết thuốc chữa với Thiên Vũ. Hải Vi cũng muốn đuổi hấn đi mà không biết nói gì.

- Vậy cũng được. Chuyện này cũng chẳng có gì phải dấu diếm cả... Chị Hải Vi không giận em về chuyện vừa nói chứ? - Hàn Duy tiếp tục câu chuyện lúc trước.

- Không đâu!

- Chuyện vừa nói là chuyện gì thế? - Thiên Vũ hỏi

Hải Vi bực mình gõ cho hắn 1 cái: “Cậu ngồi im cho tôi nhờ.” Hàn Duy tiếp tục câu chuyện: “Còn chuyện này nữa. Người đã đánh chị và Phương Lan hôm trước tên là Hà Linh. Trước kia em không chơi với cô ấy, nhưng sau này thì có. Bởi vì...”

- Cô ấy, cô ấy, nghe thân mật quá nhỉ. Cậu đang về phe nào vậy? - Thiên Vũ lên tiếng.

Hàn Duy không thèm trả lời Thiên Vũ nói tiếp: “Mẹ của Hà Linh đã tới gặp em. Bác ấy nhờ em làm bạn với con gái của bác, giúp nó trở thành người tốt, vì Hà Linh chơi bởi với toàn lũ hư hỏng, chẳng nghe lời gia đình gì cả.”

- Chuyện lạ đó nha. Vì sao mẹ cô ta lại nghĩ cậu có thể thay đổi được cô ta? - Thiên Vũ lạnh lùng cướp lời Hải Vi.

- Bởi vì... Hà Linh không hiểu sao có rất nhiều ảnh của em. Cô ấy dán chúng khắp phòng, và nói rằng em là thần tượng của cô ấy.

- Hic. Khoa trương quá đấy! - Thiên Vũ cười khẩy.

- Em cũng không biết có phải thật thế không. Mẹ Hà Linh nói sao thì em tin vậy thôi. Bác ấy bảo lúc đầu tưởng em là diễn viên Hàn Quốc nào cơ đấy, chắc tại vì em đẹp trai quá!

Hàn Duy cười nháy mắt với Hải Vi một cái. Hải Vi cũng cười nói: “Hàn Quốc cũng có diễn viên xấu mà, chứ chắc đâu!”

- Nhưng qua vụ đánh nhau vừa rồi, bác ấy mới biết em là bạn cùng trường với Hà Linh. Thế là bác ấy liền tới tìm em nhờ giúp đỡ. Thật sự, thấy 1 người mẹ vì con mình mà phải rơi nước mắt, xin xỏ 1 thằng nhóc như em. Em thấy rất tội nghiệp. Rất muốn gặp Hà Linh để chửi cho cô ta 1 trận.

- Và thế là cậu gặp Hà Linh rồi hai người cười cười nói nói với nhau. Hay thật! - Thiên Vũ lại giễu cợt.

- Em đã nhận lời giúp nên phải làm. Hôm qua là sinh nhật của Hà Linh. Mẹ cô ấy nhờ em đi chơi cùng, vì bà ấy sợ cô ấy sẽ theo bạn xấu đi chơi thâu đêm. Sợ có chuyện gì không hay xảy ra.

- Thế là từ giờ cậu đã trở thành bạn trai của Hà Linh rồi chứ gì? - Thiên Vũ hỏi.

- Không đâu. Em chỉ làm bạn để khuyên bảo cô ấy đừng chơi bởi hư hỏng, làm người tốt thôi. Chị Hải Vi, thông cảm cho em chứ?

Tất nhiên là Hải Vi thông cảm. Cô hiểu được tình yêu của những người mẹ dành cho con mình, cũng hiểu được nỗi đau của những người mẹ sinh ra những đứa con ngỗ nghịch mà không dạy bảo được. Nhờ cha mẹ mà ta có mặt trên cõi đời này, họ dùng tất cả sức lực và tình yêu để nuôi ta lớn khôn. Vậy mà lại có những đứa con hết sức vô ơn, coi cha mẹ không ra gì. Hải Vi không hiểu, tại sao người ta có thể đối xử tàn tệ với những người mà họ chịu ơn suốt đời không trả hết như vậy? Tại sao có thể nhẫn tâm làm cha mẹ phải khóc vì phần uất, đau lòng như vậy?

- Em làm vậy là đúng. Nhưng mà, liệu tình bạn của em có thể giúp một người như Hà Linh trở thành người tốt được không? - Hải Vi dăm chiêu nói.

- Em sẽ cố gắng, nếu chị ủng hộ em.

- Tất nhiên là ủng hộ rồi. Chị muốn mẹ của Hà Linh không phải khóc vì cô ấy nữa. Vì thế em hãy cố gắng nhé.

- Hai người này đúng là ngây thơ quá rồi. Đâu thể thay đổi bản chất của 1 con người dễ dàng thế được. Nếu Hàn Duy dùng tình yêu để cảm hóa thì còn có cơ hội, chứ tình bạn đơn thuần thì đừng có mơ.

- Không chừng HànDuy lại bị cảm hóa rồi yêu luôn Hà Linh ấy chứ- Hải Vi cười nói, nhưng thực ra đó là điều mà lòng cô đang lo lắng.

- Không có chuyện đó đâu. Em đã bị chị Hải Vi cảm hóa rồi mà.

Hải Vi vờ như không để ý tới lời Hàn Duy , nói: “Về thôi, muộn rồi”, nói rồi đi trước bỏ hai người kia lại sau lưng. Thiên Vũ lảng vảng chạy theo cô. Hải Vi quay đầu lại phía sau, nhìn thấy Hàn Duy khoan thai bước đi, rồi nở một nụ cười với cô. Hải Vi cố giữ cho bước chân đều đặn, nhưng khuôn mặt không giấu nổi niềm vui.

Noel đã tới. Bài hát chúc mừng giáng sinh vang lên khắp nơi. Trên đường phố, những nhà hàng, khách sạn, shop thời trang đều trang trí những cây thông Noel rất đẹp. Chỉ có điều đó không phải là những cây thông thật, thường thì chúng bằng nhựa. Và tuyết trang trí thì được làm bằng xốp.

Hải Vi rất mong một ngày nào đó sẽ được cùng người ấy bước đi trong mưa tuyết, được cảm nhận hơi ấm từ bàn tay của người ấy và hơi lạnh từ những hạt tuyết thật sự. Như thế lãng mạn biết bao!

Mai Thu đang trong giai đoạn fall in love, nên nó rất vui. Có lúc thì hát ầm ĩ, khi lại ngồi im lặng và khẽ mỉm cười. Lúc này, nó lại đang ngồi suy tư. Hải Vi khẽ vỗ vai nó 1 cái, nói:

- Đang suy nghĩ xem có nên nhận lời yêu không hả?

- Không, tao đang nghĩ xem có nên thử hán không?

- Thử như thế nào?- Vi hỏi.

- Tối nay hán đủ tao đi xem phim, tao đang định hẹn gặp hán lúc 7h30 ở rạp chiếu phim, chứ không cần hán đến đón. Sau đó cho hán chờ 1 hay 2 tiếng gì đó, tao mới đến. Xem hán có kiên nhẫn chờ hay không?

- Vậy hán gọi điện thì mày nói sao?

- Tao sẽ tắt máy.

- Nhớ hán không chờ thì sao?

- Thì coi như hán không thật lòng. Và tao sẽ từ chối. Mày có muốn thử Hàn Duy như thế không, tao sẽ bán bản quyền sáng chế này cho mày.

- Tao chẳng dám đâu. Từ trước tới giờ tao chờ đợi quen rồi. Nếu có tình cảm, thời gian sẽ là phép thử chính xác nhất.

- Ôi trời! con trai giờ đều lắm đấy. Mày cứ ngồi đó mà chờ đi.

Hải Vi đúng là vẫn đang chờ thật. Từ sáng tới giờ, Hàn Duy có liên lạc với cô lần nào đâu. Có muốn thử như Mai Thu cũng chẳng có cơ hội.

Đúng 7h tối, Mai Thu liền ăn mặc kín mít ra khỏi nhà. Nó phải ngụy trang để tới chỗ hẹn theo dõi chàng trai của nó. Còn mỗi Hải Vi ở nhà, buồn thui thui vì không thấy Hàn Duy hẹn đi chơi.

Đang nằm đắp chăn kín đầu thì nghe một bản tình ca rất hay từ bên ngoài vọng vào. Hải Vi liền vực dậy, mở cửa ra nghe ngóng.

Bất thành linh một bó hoa tươi chìa ra trước mặt cô, cùng một giọng nói vang lên: “Chúc mừng giáng sinh!”

Bảo Nguyên lịch lãm đứng trước cửa với nụ cười tươi: “Tặng em!”

Hải Vi nhận bó hoa từ tay Bảo Nguyên hỏi vu vơ: “Vừa mới nghe thấy tiếng hát ở gần đây cơ mà?”

Bảo Nguyên chỉ tay lên cửa, trên đó có tờ giấy ghi dòng chữ: “Hãy gõ cửa bằng một bản tình ca”. Hải Vi nhận ra nét chữ khá tròn trịa và rõ ràng của Mai Thu. Con bé này bày trò gì đây?

- Tại anh chỉ biết chơi đàn, chứ hát không hay lắm, nên đành bật ca nhạc trong điện thoại lên.- Bảo Nguyên cười giải thích.

- À.. Anh vào nhà chơi đi!- Hải Vi hơi ngại ngùng.

- Đợi em ngoài cổngnhá, chúng ta đi hóng gió một chút!
- Lạnh lắm không điđâu.
- Anh sẽ chờ tớilúc em ra.- Bảo Nguyên nói rồi đi ra cổng.
- Đã bảo không đimà lại.

Hải Vi nói với theo nhưng BảoNguyên vờ như không nghe thấy, tiếp tục đi ra phía cổng. Hải Vi định chạy theo từ chối thì có điện thoại gọi tới.

- Chị có nhà không?
- Có.
- Vậy chị em mìnhđi chơi nhé! Đợi em...
- À! Giờ chị bận đi chơi với bạn rồi. Tại em không nói sớm.
- Bạn trai hay gái vậy?
- Bảo Nguyên.

Im lặng 1 lát:

- À... vậy thì 2 người đi chơi vui vẻ!

Hàn Duy cúp máy rồi, Hải Vi lại thấy tiếc nuối. Lẽ ra đã được đi chơi cùng Hàn Duy rồi. Chỉ tại thấy bực mình vì giờ này cậu ta mới gọi cho mình, làm như lúc nào mình cũng rảnh đồngđôi chờ cậu ta vậy.

Hải Vi buồn dẫu, bước vào nhà đóng cửa. Cô ngồi suy nghĩ xem phải làm gì với Bảo Nguyên bây giờ. Từ chối đi chơi cùng anh ta thì cảm thấy áy náy mà đi chơi thì lại sợ hấn hiếu lắm.

Bỗng nhiên một bản operangang phè phè vang lên, làm cho lũ chó nhà hàng xóm sủa liên hồi. Hải Vi cười sặc sụa ra mở cửa. Chiêu “Hãy gõ cửa bằng một bản tình ca” của Mai Thu khá là hay đấy.

Thiên Vũ ôm 1 con gấu bông tocười toe toét: “Nuôi hộ chú gấu này cái. Thấy nó bị người ta bỏ rơi bên lề đường nên tớ nhặt về đây!”

Hải Vi ôm con gấu thích thú: “mềm quá à! Cho tớ thật hả?”

- Nếu cậu không thích thì vứt đi cũng được. Nhưng sợ ra ngoài trời nó sẽ bị lạnh chết mất-Thiên Vũ giả vờ nghiêm túc.
- Vậy thì mình sẽ nuôi nó. Cảm ơn cậu!
- Thấy Bảo Nguyên ngoài cổng kia kìa, sao hấn không vào nhà vậy?
- Còn cậu hôm nay không đi chơi đâu à?
- Thì tới chơi với cậu đấy thôi!

Hải Vi chợt nảy ra sáng kiến.

Vì chẳng cần đủ tới câu thứ 2, Thiên Vũ đã đồng ý đi chơi cùng cô và Bảo Nguyên.

Bảo Nguyên không biết nói sao trước đề nghị của Hải Vi, đành phải cho cả Thiên Vũ đi cùng. Ba người lại có 1 chuyến đi chơi chung giống như lần trước. Bảo Nguyên bực mình, cà khịa với Thiên Vũ:

- Đạo này cậu rảnhđổi nhĩ? Không bám theo Phương Lan nữa sao?
- Cũng rảnh như anh thôi.
- Tôi đâu có rảnh, đạo này ban nhạc của tôi nhận rất nhiều hợp đồng, chạy xô đến là mệt. Lẽ ra tối nay tôi cũng phải đi biểu diễn, nhưng vì Hải Vi nên tôi đã bỏ đấy.

Hải Vi lại cảm thấy áy náy. Sao anh phải làm thế chứ, không thay đổi được gì đâu!

- Thì tôi cũng phải bỏ rơi bao nhiêu đứa bạn để đến chơi với Hải Vi nè. Không thể để những kẻ khôngгра gì làm hại bạn tôi được.

- Cậu nói thế là có ý gì hả? - Bảo Nguyên phanh gấp xe lại, quát lên.

- Có ý gì đâu, anh chạy tiếp đi. - Thiên Vũ hạ giọng.

Thế rồi cứ đi được 1 đoạn, Bảo Nguyên lại phanh xe lại, cãi nhau chí chóe với Thiên Vũ 1 hồi rồi mới cho xe chạy tiếp. Hải Vi lúc đầu còn khuyên giải hai anh em nhà họ nhưng sau thì chỉ ngồi im. Đến lúc không chịu nổi nữa, Vi bắt Bảo Nguyên dừng xe cho cô xuống. Hải Vi ngồi bệt trên vỉa hè mệt mỏi. Chỉ tại hai thằng cha lảm nhảm này mà cô bị say xe ô tô.

Bảo Nguyên và Thiên Vũ lúc này mới thôi cãi nhau, họ tự ra 1 quy định: “Người nào mà nói chuyện với người còn lại trước thì sẽ bị Hải Vi vả cho 1 cái.”

Hải Vi chẳng để tâm tới 2 người bạn họ vì cô đang mải mê ngắm cảnh. Nơi mà họ có mặt lúc này chính là bờ hồ - một địa điểm du lịch khá là nổi tiếng. Đêm nay là Noel nên rất có nhiều bạn trẻ ra đây đi dạo và ngắm cảnh. Những ngọn đèn với ánh sáng muôn màu đang dịu dàng soi sáng mặt nước lấp lánh.

Nhìn khung cảnh này, Hải Vi lại nhớ tới đêm hội hóa trang ở trường. Nhớ tới giây phút cô và Bảo Nguyên say mê nhảy trong tiếng nhạc. Trong lòng có chút nuối tiếc, Vi nhìn sang Bảo Nguyên thấy hắn lúc này cũng rất đẹp trai. Trái tim bất chợt có chút rung động.

Khinh hẩy với Bảo Nguyên, mình nghĩ anh ta là hoàng tử trong mơ của mình. Cũng từng hy vọng sẽ được gặp và kết đôi với anh ta. Nhưng giờ đây khi Bảo Nguyên đến bên mình, mình lại không thích. Vậy ông trời sắp đặt cuộc gặp gỡ ấy làm gì, những giây phút bên nhau đó chẳng có ý nghĩa gì sao?

Thật sự đáng tiếc! Đáng tiếc người mà tôi mong muốn lại không phải là anh!

Tiếng người cười nói gần đó làm Hải Vi trở về với thực tại. Cô nhìn thấy 1 toán con trai đang tiến lại gần. Tên cầm đầu vừa cười vừa nói:

- Oan gia ngõ hẹp. Tìm mày mãi không được, cuối cùng lại gặp ở đây!

Giọng nói và bộ mặt của hắn rất quen thuộc, nhưng Vi chưa nhận ra hắn là ai.

Bảo Nguyên tiến lại gần tên cầm đầu nói:

- Có nhầm người không vậy. Tôi đâu có quen các người.

- Không nhầm đâu. Họ tìm tôi. Anh và Hải Vi đi trước đi.

Thiên Vũ nói rồi đẩy Bảo Nguyên quay lại. Lúc này Hải Vi đã nhận ra bọn đầu gấu này chính là bọn đã đánh Hàn Duy lần trước. Lần đó nghe chúng nói người muốn tìm là anh trai của Hàn Duy, vậy đúng là bọn họ tìm Thiên Vũ thật rồi. Hôm nọ may mắn thoát thân, nhưng hôm nay khó mà thoát được.

Để tránh trường hợp đông dăm hỏng chuyện như lần trước, lần này tên đầu gấu đi luôn vào đề: “Hôm nay mày chết chắc rồi. Chúng mày đánh nó cho tao!”

Tức thì cả lũ người xông vào đánh Thiên Vũ. Bảo Nguyên nhìn Vi hất hàm ra hiệu cho cô chạy đi, rồi anh quay lại, tham gia trận đánh nhau bảo vệ em trai mình.

Hải Vi đứng đó hoảng hốt không biết phải làm gì. Cô rút điện thoại ra, định gọi cho cảnh sát thì bỗng nhiên một tên đầu gấu tiến tới, giật điện thoại của cô văng thật mạnh xuống đất. Chiếc điện thoại bung ra từng mảnh, lăn lóc trên nền đất. Xong hắn giơ tay tát Vi 1 cái, nhưng cô nhanh chóng tránh được. Hải Vi tức tối đâm cho hắn 1 quả vào bụng, nhưng lại bị hắn tóm lấy tay. Một cái tát như trời giáng chuẩn bị giáng xuống mặt Hải Vi thì bỗng nhiên bị ngăn lại.

Hàn Duy xuất hiện kịp thời, cậu đã nắm được bàn tay của tên đầu gấu trước khi nó chạm mặt Hải Vi. Chỉ với vài chiêu karate cơ bản, Hàn Duy đã hạ gục tên đầu gấu. Cậu nhìn Vi với vẻ vui mừng hỏi: “Chị có bị sao không?”

Vi lắc đầu. Chỉ đợi có thế, Hàn Duy nhảy vào giúp đỡ các anh em mình.

Hải Vi lo lắng nhìn 3 anh em họ tham gia trận chiến. Bất chợt có một bàn tay nắm lấy tay Hải Vi, làm cô giật mình. Giọng con gái run run thì thầm bên tai Vi: “Mình sợ quá! Cậu ổn chứ?”

- Mình không sao, chỉ lo cho bọn họ. Mà sao Phương Lan lại ở đây vậy? - Hải Vi ngạc nhiên hỏi.
- Tớ với Hàn Duy đang đi chơi thì nhìn thấy mọi người ở đây. Làm sao bây giờ đây hả Vi? - Phương Lan vẫn run run nói.
- Cậu biết lái ô tô đúng không?
- Ừ.
- Vậy thì cậu sẽ lái ô tô của Bảo Nguyên ra phía trước, sau đó tất cả chúng ta sẽ lên xe và chạy đi.
- Có được không đây, tớ run quá. Mà chìa khóa ô tô đâu?
- Tớ sẽ đi lấy.

Hải Vi nói rồi liền mạng chạy vào đám đông hỗn loạn. Phíasau có tiếng Phương Lan can ngăn: “Đừng vào đó. Nguy hiểm lắm Vi ơi!

Hải Vi đã tiến gần đến Bảo Nguyên thì bất ngờ bị một tên đầu gấu đập vào người, cô ngã lăn đùng ra đất. Bảo Nguyên tiến lại chỗ Vi đánh tên đầu gấu kia. Vi vẫn gắng gượng đứng dậy thì thảo với Bảo Nguyên vài câu, sau đó nhanh chóng lấy được chìa khóa từ tay anh. Xong Vi vội vàng chạy rang ngoài. Khi gần tới chỗ Phương Lan thì cô bị 1 tên chặn đường. Hải Vi nhanh chóng ném chiếc chìa khóa cho Phương Lan và chạy đi 1 hướng khác hòa vào đám đông đang đứng xem đánh nhau. Tên đầu gấu vì thế mà không đuổi theo nữa.

Như kế hoạch, Phương Lan lái xe đâm vào giữa đám đánh nhau để đón Bảo Nguyên, Hàn Duy và Thiên Vũ. Khi Thiên Vũ tiến lại gần đến ô tô thì bị 1 tên đầu gấu vung gậy đánh từ phía sau. Nhưng cậu ta không bị làm sao cả, vì Hàn Duy đã thay cậu nhận cú đòn đó. Cuối cùng cả 3 cũng leo được lên xe, Phương Lan nhanh chóng lái xe phóng đi, thoát khỏi sự truy đuổi của bọn đầu gấu.

Hải Vi chứng kiến xong cuộc tẩu thoát của mấy người bọn họ, mới yên tâm tìm đường về cho mình. May mà trong túi vẫn có ít tiền, Hải Vi chạy thực mạng ra bến xe bus gần nhất để về. Ở lâu sợ bọn đầu gấu kia phát hiện lại đuổi theo thì chết.

Khi đã lên xe, Hải Vi mới mượn điện thoại của một người ngồi cùng, nhắn tin cho Hàn Duy. Bởi vì điện thoại của cô đã bị đập nát và trong số 4 người bọn họ, cô chỉ nhớ số của Hàn Duy.

Ngay lập tức cậu ta gọi lại:

- Chị đang ở đâu vậy, tụi em tới đón chị ngay!
- Chị bắt xe bus về rồi. Mọi người an toàn cả chứ?
- Tất cả đều khỏe!
- Vừa nãy em bị đánh, có bị làm sao không?
- Không sao!
- Ừ. Thế thôi nhé, chị về đây.

Hải Vi trả lại điện thoại cho người bên cạnh, lòng đầy lo lắng.

Hàn Duy bị vụt vào lưng như thế chắc là đau lắm, không biết có bị gãy xương không?

Về được tới nhà, Vi thấy rất vui mừng. Cô mệt mỗi lần ra giường nằm nghỉ. Vừa nãy bị tên kia đá 1 cái giờ vẫn còn đau ê ẩm cả mình đấy. Nhìn đồng hồ đã 9h, mà Mai Thu vẫn chưa về, Hải Vi đoán rằng công cuộc thử thách tình yêu của nó đang có dấu hiệu tốt.

Chẳng bù cho mình gì cả. Vất vả cả buổi tối chỉ để nhìn thấy Hàn Duy và Phương Lan bên nhau. Sao lần nào cậu ta tỏ ý thích mình là y như rằng lại đi hẹn hò với người con gái khác như vậy? Thật ra mình chẳng có ý nghĩa gì đối với cậu ta cả. Vậy mà cứ ảo tưởng thật nhiều.

Từ giờ mình phải kiên định hơn mới được. Không được mềm lòng trước Hàn Duy nữa. Hải Vilảy tay lau những giọt nước mắt còn nóng hổi trên bờ mi.

“Cốc!cốc!” tiếng gõ cửa vang lên. Mai Thu về sớm thế này thì chắc là có chuyện khônghay rồi. Hải Vi mở cửa đang định lên tiếng hỏi thì bất ngờ phát hiện Hàn Duy mới là người vừa gõ cửa.

- Em vào đượckhông?- Hàn Duy nhìn Vi hỏi.

- Vào đi.- Tim Vilại đập dồn dập, nhưng cô đang dùng lý trí để kìm hãm nó lại.

HànDuy bước vào nhà với 1 gói quà trên tay.

- Chúc mừng giángsinh!

Đưaquà cho Hải Vi xong Hàn Duy lo lắng hỏi: “Chị có bị thương ở đâu không?”

- Chị thì khôngsao? Còn em bị đánh mạnh như vậy, xương cốt có làm sao không?

- Chỉ hơi đau 1chút thôi, chứ xương em vẫn chắc lắm không sao!

- Vậy thì may rồi!- Hải Vi nói.

Cả hai bất chợt im lặng, không ai nói với ai câu nào. Một lúc Hàn Duy mới lên tiếng:“Sao Thiên Vũ lại đi cùng chị và Bảo Nguyên vậy?”

- À...Thì đủ thêm câuấy đi cùng cho vui.

- Nếu vậy sao khôngđủ em?

- Không phải em bạnđi với Phương Lan sao. Lúc trước gọi điện cho chị rủ đi chơi chỉ là trêu đùathôi đúng không?- Hải Vi cố cười nhìn Hàn Duy hỏi.

- Chị thấy em giốngđùa lắm sao?- Duy nhìn Vi với ánh mắt buồn.

- Tại vì chị chờ cảngày mà đâu thấy em rủ đi chơi. Tối đến mới gọi điện. Và khi chị nói bạn thì emliền đi chơi với Phương Lan. Nếu là thật lòng muốn đi cùng chị thì đâu như vậy,đúng không?- Hải Vi giận hờn nói.

- Thực ra...Em đã cố định rủ chị đi chơi từ mấy hôm trước. Nhưng chị Mai Thu lại góp ý với em lànên tạo sự bất ngờ cho chị. 7h30 phút chị Thu sẽ ra khỏi nhà, khi đó em sẽ tớiđưa chị đi chơi.

- Thật sao?- Hải Vingạc nhiên thốt lên.

- Khi tới cổng,thấy xe của anh Bảo Nguyên em đã rất lo lắng. Sau đó, em đã gọi điện để xem ýchị thế nào... Cuối cùng chị đã chọn anh Bảo Nguyên.

- Không phải vậyđâu. Chị đâu muốn đi chơi cùng anh ta. Chỉ vì...- Hải Vi ngập ngừng.

- Vì sao?

- Nhưng mà ngay saudo em lại đi chơi cùng Phương Lan đấy thôi.

- Không phải em hẹngặp mà là tình cờ gặp ở đó thôi. Tại sao chị không thích đi chơi cùng BảoNguyên vậy?

- Vì chị khôngthích anh ta.

- Thật chứ?

Hải Vigật đầu. Lúc này Hàn Duy mới nở nụ cười vui vẻ như mọi khi : “Vậy mà em cứ sợ...”

- Sợ gì?

- Sợ rằng chị thíchmột người khác, không phải em. Mặc dù chị Mai Thu khẳng định là chị chỉ thíchem thôi. Chị Thu nói có thật không vậy?

Hải Viđỏ hết cả mặt vì xấu hổ. Cái con Mai Thu trời đánh này, tối nay về khác biếttay ta. Sao dám đem chuyện này nói với Hàn Duy cơ chứ! Tức quá đi mất!

Hải Vichi biết cúi gầm mặt xuống, không dám phản đối cũng chẳng dám thừa nhận. Bỗng nhiên Hàn Duy nắm lấy tay của Hải Vi, cậu nhìn cô nói:

- Dù chị có thích em đi nữa, em cũng vẫn là người bị thiệt thòi đó. Bởi vì... em không thích chị...

Hải Vichi óng váng với câu nói của Hàn Duy. Nhưng bất ngờ hơn nữa, khi cậu đột nhiên ôm cô vào lòng, với giọng điệu hết sức nhẹ nhàng Hàn Duy nói: “Em không thích chị mà là... em đã yêu chị rồi!”

Hải Vi không biết là mình đã yêu hay chưa? Nhưng cô cảm thấy rất hạnh phúc khi nghe Hàn Duy tỏ tình với mình. Rõ ràng không hề mong chờ lời yêu từ cậu, vậy mà khi nghe cậu nói lời đó, cô lại có cảm giác như mình đã chờ từ lâu lắm rồi.

Có phải kiếp trước, kiếp trước nữa, trước cửa trước nữa..., tôi đã chờ đợi cậu?

11. Chương 11

Tình yêu thật lạ! Nó tạo nên sức mạnh khiến con người ta thay đổi, có thể theo chiều hướng tốt hơn, cũng có thể là xấu đi.

Hải Vi và Mai Thu cũng bị tình yêu làm thay đổi, hai đứa lúc nào cũng ngẩn ngơ, rồi lại cười một mình như bị điên. Vậy là tốt hơn hay xấu đi nhỉ?

Mới sáng ra nhận được 1 tin nhắn từ Hàn Duy: “Hỡi nàng công chúa ngủ trên giường, nàng dậy đi nếu không hoàng tử ta sẽ tới bây giờ đó!”

- Tới làm gì, đi học đi chứ!- Vi trả lời.

- Thì trong chuyện, khi nàng công chúa không tỉnh dậy, chàng hoàng tử phải đến và kiss còn gì. hihi.

- Sến quá! Hoàng tử với chả công chúa. Hehe- Mai Thu bất ngờ phá lên cười.

Hải Vi xấu hổ đỏ cả mặt, không biết Mai Thu đứng sau mình từ lúc nào.

- Còn hơn ai đó “chàng”, “thiếp”. Nghe nổi cả da gà.- Vi trợn lại Mai Thu.

- Hơ. Dễ thương chứ bộ. Không bằng con Vân Oanh, nó gọi người yêu nó là “ông lão”, tự xưng là “bà lão”

- Thế còn dễ thương hơn “chàng thiếp” của mày.

Hai con đang cãi nhau chích ché thì có tiếng gõ cửa. Vi chạy ra mở cửa.

Ai mà gọi lúc sáng sớm vậy ta?

- Tặng công chúa!- Hàn Duy cười tươi đưa bông hồng hồng nhung cho Hải Vi.

- Cảm ơn nha! – Vi ngượng ngùng, tim vẫn đập thình thịch.

- Còn đây là đồ ăn sáng cho cả hai công chúa- Duy nhìn Mai Thu cười.

- Cảm ơn em!- Mai Thu hớn hở chạy ra cầm đồ ăn vào.

Nhân lúc Mai Thu đang hí hoáy với túi đồ ăn, Hàn Duy ra hiệu cho Vi ghé tai lại nói nhỏ. Khi cô vừa nghiêng đầu lại gần phía cậu thì bỗng nhiên...

Hàn Duy khẽ hôn lên má cô một cái thật nhanh.

Cả hai đều ngượng ngùng. Hàn Duy cười nói “gặp lại sau nhé!” , nói rồi đi thẳng. Hải Vi nhìn theo, tim vẫn đập rộn ràng. “Tạm biệt!”

Buổi sáng hôm nay thời tiết rất đẹp! Trời xanh mây trắng, gió hiu hiu thổi, nắng buông nhẹ nhàng. Hải Vi tâm trạng đang cực kỳ vui vẻ nhưng vừa nhìn thấy Bảo Nguyên thì trở nên ỉu sìu. Không hẳn buồn, không hẳn lo lắng, chỉ là cảm giác ngại ngùng, sợ làm ai đó buồn.

Bảo Nguyên ăn mặc chỉnh tề, ngồi ở ghế như đang chờ đợi, thấy Vi anh nói:

- Hôm nay em không phải làm, ra ngoài với anh có việc nhé!
- Việc gì vậy?
- Ra ngoài đợi, anh đi lấy xe.

Hải Vi ngoan ngoãn đi theo Bảo Nguyên. Lòng cảm thấy lo lắng.

Phải nhanh chóng nói cho anh ta biết, mình đang hẹn hò với Hàn Duy mới được.

Bảo Nguyên vẫn không nói là đi đâu, chỉ chăm chú vào lái xe, có vẻ anh đang bận suy nghĩ điều gì. Hải Vi không hỏi, cô cũng đang bận suy nghĩ xem nói với anh thế nào về việc cô đã chọn Hàn Duy, và anh với cô chỉ có thể là bạn.

Suy nghĩ một lúc, Vi bị lạc đề, lại chỉ nghĩ tới Hàn Duy. Miệng bỗng nở nụ cười lúc nào không hay. Cho tới khi Bảo Nguyên lên tiếng cô mới tỉnh ngộ:

- Em cười gì vậy?
- À, thời tiết hôm nay đẹp quá! Mà chúng ta đang đi đâu vậy?
- Tới nơi rồi khác biệt!
- Muốn nói với anh chuyện này...
- Em nói đi- Bảo Nguyên nhìn Vi một cái dò xét.
- Chuyện là...em...

Lần đầu tiên Hải Vi xưng em với Bảo Nguyên, cảm thấy có chút ngượng ngùng.

- Em với Hàn Duy..
- Anh biết rồi- Bảo Nguyên ngắt lời- Hàn Duy đã nói chuyện đó tới qua.
- Vậy à.

Cả hai lại im lặng. Không khí trong xe có vẻ rất gượng gạo. Một lúc Bảo Nguyên mới lên tiếng:

- Em ...thích Hàn Duy ở điểm gì?

Hỏi vậy biết trả lời thế nào đây?

- Cậu ấy đẹp trai, lại thông minh và tốt bụng
- Những điểm này anh cũng có mà.- Bảo Nguyên nhìn Vi với ánh mắt như trách cứ.
- Hàn Duy khiêm tốn nhã nhặn- Vi bối rối nói.

Điểm này chắc chắn anh ta không có rồi.

Bảo Nguyên không nhìn Vi nữa, khẽ cười buồn. Cả hai lại im lặng.

Xe dừng trước một câu lạc bộ nhỏ. Bảo Nguyên kéo Hải Vi vào trong. Căn phòng khá rộng, nội thất trang trí rất đẹp và sang trọng. Có khá nhiều khách đang ngồi thưởng thức đồ uống và trò chuyện xung quanh những bàn nhỏ. Hải Vi thấy họ toàn là những người còn trẻ, ăn mặc rất sành điệu. Phía trên là 1 bậc sân khấu chỉ cao gần 1m, ở đó có vài chàng trai đang chỉnh sửa các loại nhạc cụ.

Bảo Nguyên để Hải Vi ngồi ở bàn gần sân khấu nhất, rồi anh bước lên trên đó và đến bên chiếc piano. Bảo Nguyên gài mic vào áo rồi giới thiệu bài hát mà ban nhạc anh sắp biểu diễn. Sau đó anh nhìn Vi nói: “Bài hát này là dành cho em!”

Bảo Nguyên vừa chơi đàn vừa hát. Anh là giọng ca duy nhất của ban nhạc. Hải Vi thấy bất ngờ vì giọng hát của Bảo Nguyên rất hay.

Rõ ràng lần trước anh ta nói là hát không hay lắm cơ mà. Mà với tính cách “khiêm tốn” của anh ta thì lẽ ra anh ta phải hát rất dở mới đúng. Đằng này...

Giọng hát lúc trầm lắng, lúc lại ngân cao, rất truyền cảm, làm cho người nghe xúc động :

“ ...Nếu em cho anh thêm thời gian...Nếu em không vội vàng đến bên người khác...Em sẽ hiểu anh là người như thế nào...và biết đâu người em yêu lúc đó lại là anh? Anh đã nghĩ như thế.

Liệu em có thể cho anh thêm thời gian không? Hãy cho anh thời gian, để chứng tỏ tình yêu anh dành cho em.

Hãy cho anh thời gian, để em có thể cảm nhận được trái tim này.

Xin đừng vội vàng lựa chọn khi con tim em chưa chắc chắn.

Vì biết đâu anh mới chính là người mà số phận sắp đặt cho em.

Cho anh thêm thời gian em nhé! Vì chỉ có thời gian mới có thể chứng minh tình yêu là vĩnh cửu. Anh sẽ mãi yêu em!...”

Hải Vi nhìn Bảo Nguyên, lòng buồn man mác.

Giọng hát nghẹn ngào ấy, vẻ mặt buồn đau ấy của anh ta có phải là thật? Lẽ nào anh ta lại yêu mình thật lòng?

Để quên biết và hiểu 1 người đúng là cần nhiều thời gian, nhưng chỉ cần 1 khoảnh khắc cũng đủ cho người tanhận ra tình yêu của mình là dành cho ai đó. Trong khoảnh khắc này, Hải Vi bỗng cảm nhận rõ ràng rằng, trái tim mình đã thuộc về 1 người...

CHAP12

Xong màn biểu diễn, Bảo Nguyên lại chở Hải Vi về. Hải Vi giả bộ vui vẻ nói:

- Anh hát rất hay! Sao lần trước lại nói là hát không hay?

- Em có thể cho anh thêm thời gian chứ?

Bảo Nguyên trả lời bằng một câu hỏi, anh chăm chú nhìn Vi, chờ đợi câu trả lời.

- Thời gian để làm gì? - Vi ái ngại.

- Để em có thể hiểu anh hơn và để anh chứng tỏ tình yêu của mình dành cho em.

Hải Vi đã có chuẩn bị trước, với giọng điệu hết sức nhẹ nhàng, cô nói:

- Nếu thời gian chúng ta quen nhau không đủ để em hiểu và dành tình cảm cho anh, thì anh cũng đâu thể hiểu em, làm sao có thể yêu em được, đúng không?

- Em không hiểu anh vì em không thêm để ý tới anh. Còn anh lúc nào cũng quan tâm tới em, thì làm sao không hiểu em được.

Hải Vi im lặng. Anh ta quan tâm tới mình từ lúc nào nhỉ? Không phải là, việc gì cũng sai mình làm, béc lột sức lao động của mình chính là quan tâm đấy chứ?

- Ngay từ lần đầu gặp, anh đã quan tâm tới em rồi. Chắc em không nhớ đâu.

- À. Em vẫn nhớ. Lần đó anh đã quát em còn gì. Thế gọi là quan tâm à?

- Không phải lần đó. Lần đầu anh gặp em là tại cổng trường của em. Hôm đó anh tới đón Phương Lan. Biết anh chú ý tới em vì điểm gì không?

Hải Vi lắc đầu. Rồi như chợt nhớ ra cô nói:

- Anh chính là người ngồi trong cái ô tô mui trần vàng đó hả?

- Đúng rồi. Khi đó em đang mãi mê đếm ô tô, thì có 1 con sâu đu dây từ trên cây xuống tóc của em. Nhìn nó dạo chơi trên đầu em mà anh phát khiếp.

- Vậy hả. Em đâu biết- Vi khẽ rùng mình.
 - Sau đó con sâu bò xuống đuôi tóc của em, chuẩn bị bò vào cổ...thì có 1 người va phải em. Khiến con sâu bị văng xuống đất. Rồi em vô tình dẫm chết nó. Đến lúc đó anh mới thở phào nhẹ nhõm.
 - À. Vậy là anh quan tâm tới con sâu chứ bộ.
 - Anh lo con sâu đó làm hại em mà.
 - Thế mà sao anh không bảo em lấy 1 tiếng, để em rũ con sâu đi.
 - Có mà. Anh huyết sáo, gọi, bóp còi mà em không thèm nhìn về phía anh, làm sao anh nói được. Lúc đó em vẫn bận đếm ô tô thì phải.
- Hải Vi cười xấu hổ, lúc đó cô đang đếm ô tô thật.
- Thật ra lúc ấy anh rất bức mình. Lần đầu tiên anh gọi 1 cô gái mà cô ta không thèm đáp lời. Sau đó nhìn về mặt ngây ngô của em, thấy buồn cười, không tức nữa. Không ngờ sau này gặp lại thấy em rất dễ thương.
- Bảo Nguyên đưa tay lên vuốt mái tóc của Hải Vi. Cô ngại ngùng né tránh.
- Em đã có bạn trai rồi...Em nhận ra rằng mình... rất yêu Hàn Duy. Mong anh đừng buồn, chúng ta chỉ có thể là bạn.
 - Từ khi nào em nhận ra mình đã yêu cậu ta vậy?
 - Vừa nãy, khi nghe anh hát.
- Bảo Nguyên cười buồn: “Bài hát hay cảm động như vậy, không khiến em rung động trước anh mà lại nhận ra là yêu thằng nhóc đó. Hay thật!”
- Xin lỗi anh!- Hải Vi cảm thấy rất áy náy.
 - Không cần phải xin lỗi đâu. Thật ra vừa nãy là anh hát nhép đó.
 - Thật hả?
 - Ca sĩ chính của ban nhạc không tới được. Nên anh nhép bài thu âm trước của nó. Có lẽ vì sự lừa dối đó mà kế hoạch làm em cảm động lại phản tác dụng.
- Xe đã dừng trước cổng nhà trọ, Hải Vi định xuống xe, thì bỗng nhiên Bảo Nguyên kéo cô lại, ôm thật chặt, anh thì thầm: “Cho anh ôm em lần cuối. Anh không muốn từ bỏ em, nhưng cũng không thể níu kéo em được vì Hàn Duy là em trai của anh. Đã nói cạnh tranh công bằng. Nhưng không ngờ anh chưa kịp cạnh tranh thì đã thua... Chúc em hạnh phúc!”
- Bảo Nguyên bỏ Hải Vi ra, rồi mở cửa cho cô ra ngoài. Vi nhìn anh áy náy: “Em cũng mong anh hạnh phúc!”, nói rồi bước ra khỏi xe.
- Hải Vi nhìn theo cho đến khi xe của Bảo Nguyên đi khuất, lòng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm, cô vừa trút được một gánh nặng rất lớn.
- Nụ cười vừa nở trên môi thì đột nhiên vụt tắt, vì Vi nhìn thấy một người.
- Hàn Duy đứng ở cổng nhìn Vi với ánh mắt kỳ lạ. Hải Vi sửng sốt mất một lúc.
- Chết rồi Hàn Duy vừa chứng kiến tất cả, liệu cậu ấy có hiểu lầm gì không?
- Vi ngại ngùng hỏi:
- Sao em học về sớm vậy?
- Hàn Duy cười buồn:
- Chị không muốn nhìn thấy em à?
 - Đâu có, rất vui...Bảo Nguyên vừa ở đây về...
 - Em nhìn thấy hết rồi.

- Chị đã bảo với anh ấy là chị có bạn trai rồi, chỉ coi anh ấy là bạn. Thế nên, anh ấy mới ôm lần cuối để tạm biệt.

- Vậy đây không phải là lần đầu?

Giọng nói bực mình của Hàn Duy làm Hải Vi thấy sợ.

Đúng đây không phải lần đầu Bảo Nguyên ôm cô, nhưng nói thế sợ Hàn Duy tức giận nên Hải Vi đành nói dối:

- Lần đầu mà. Tại chị thấy...

- Chia tay nhất thiết là phải như thế à? - Hàn Duy nhìn soáy vào đôi mắt Vi.

- Tại...tại...tại anh ấy chứ có phải chị đâu, em đừng giận mà.

- Không thích thì phải đẩy người ta ra chứ!

Hải Vi đang từ lo sợ bỗng nhiên lại nở một nụ cười.

Hàn Duy thường ngày điềm tĩnh, không bao giờ chấp nhặt, thế mà hôm nay lại cáu kỉnh, giận đối với mình.

- Chị cười gì vậy? - Duy nhăn mặt hỏi.

- Hihi...Hình như em đang ghen... Chị thấy vui vui.

Hàn Duy im lặng một lát rồi nói.

- Em bực mình vì chị ngốc chứ bộ.

- Chị không có tình cảm gì với Bảo Nguyên đâu. Thế nên em đừng giận nữa nha.

- Em sẽ không giận nữa với 1 điều kiện.

- Gì vậy?

- Từ nay sẽ không xưng hô chị em nữa... mà là anh em - Hàn Duy vừa đi về phía phòng Vi vừa nói, khoe miệng khẽ mỉm cười.

- Không được đâu! Xưng hô vậy kỳ kực lắm! - Vi đi theo sau, phản đối.

- Vậy mai này cưới rồi vẫn gọi là chị em sao? - Duy bất ngờ quay lại hỏi.

Hơ. Cưới ư? Vi chưa dám nghĩ tới chuyện xa xôi ấy. Mặt bỗng cảm thấy nóng bừng bừng. Không dám nhìn Duy nói:

- Đang từ chị em chuyển qua anh em, gọi thế ngượng chết đi được.

- Tập dần rồi sẽ quen thôi. - Hàn Duy cười tươi - Bắt đầu xưng tên, sau này sẽ đến đoạn kia.

Chưa đợi Vi đồng ý, cậu vịn nói tiếp:

- Trưa nay Duy ăn cơm ở đây nhé!

Vi “ừ” một tiếng, vội vàng lấy chìa khóa ra mở cửa. Cố gắng để không bị Hàn Duy phát hiện tim mình đang đập hết sức bất thường.

Một buổi chiều thật đẹp. Những tia nắng hiem hoi của mùa đông khẽ xiên nhẹ qua các kẽ lá, rọi xuống đường. Làn gió heo may lướt qua lướt lại, cố ý gieo rắc sự xao xuyến vào trái tim con người.

Hàn Duy chở Hải Vi tới trường trên chiếc xe đạp quen thuộc. Hải Vi ngồi phía sau, ngắm con đường, hàng cây lòng vui phơi phới.

- Vi à. Năm nay thi đại học, Duy sẽ thi vào trường Vi. Như thế 2 đứa mình có thể đi học cùng nhau rồi.

- Ừ. Như vậy thì vui nhỉ? - Hải Vi mơ mộng.

Nếu ngày nào cũng được cùng cậu tới trường thế này, thì học cả đời tôi cũng chịu.

- Vì thế Duy phải cố gắng chăm chỉ học đó nha!- Vì ngượng ngùng nói.

- Tắc nhiên rồi, vì bà xã, Duy nhất định cố gắng.

Hàn Duy vừa dứt lời thì có tiếng xe máy đi chậm chậm sát bên xe đạp của cậu và Hải Vi. Thiên Vũ trên chiếc xe phân khối lớn đó nói to:

- Vi, lên đây tóchở. Đi cái xe này ạch này khi nào mới tới trường?

- Không đâu. Cậu đi trước đi.

- Hai người cặp đôi thật à? Hàn Duy kém cậu 2 tuổi đó, gốc vừa thôi.

- Liên quan gì tới cậu đâu, đi trước đi.

Thiên Vũ nghe Vi nói xong, bực mình rút ga phóng xe đi. Thiên Vũ nói rất đúng, chỉ sau vài giây chiếc xe cùng hấn đã mất hút khỏi tầm nhìn, so với cái xe đó thì xe đạp này, đúng là quai ạch rồi.

Nhưng Hải Vi càng lấy đó làm vui mừng, Vì thời gian được ở bên Hàn Duy sẽ nhiều hơn.

- Quan hệ của em với Thiên Vũ dạo này đã tốt hơn chưa?

- Ai là “em” vậy?

- À quên... Duy... được chưa?

- Dạo này cả anh Nguyên và anh Vũ đều đối tốt với Duy hơn trước đây. Từ cái hôm 3 anh em đều bị đánh ấy, tình cảm có vẻ đã thân thiết hơn.

- Vi hỏi thật nha. 2 người anh của Duy đều hận cha, Duy thì không, tại sao vậy?

- Đúng là cha cũng có phần có lỗi. Nhưng ông cũng rất đáng thương! Yêu 1 người, không được lấy, lại phải lấy 1 người phụ nữ khác. Vừa đau khổ vì tình yêu bị chia cắt, lại bị lương tâm cắn rứt vì bỏ rơi người mình yêu. Cha chấp nhận như vậy bởi vì muốn làm tròn chữ hiếu. Sống cùng mẹ Thiên Vũ bao nhiêu năm nhưng vẫn không có tình yêu, ông ấy cũng đã thiệt thòi lắm chứ. Rồi mối tình thứ 2 với mẹ Duy cũng là kết cục buồn. Hai người vì cái chết của mẹ Thiên Vũ mà day dứt không thể ở bên nhau. Cha lại 1 lần nữa đau khổ và dằn vặt. Giờ cuối cùng ông cũng được sống yên ổn với 1 người vợ trẻ đẹp. Nhưng trong thâm tâm ông chắc gì đã yêu người ấy. Rốt cuộc ông vẫn là người đáng thương thôi.

- Vậy mẹ kế của Duy thì sao? Sao Duy có thể thân thiết với bà ấy được? Nói thật. Duy không nghĩ bả ấy vì tiền mà tới với bố Duy à?

- Bà ấy không yêu bố Duy thì bà ấy là 1 người phụ nữ đáng thương. Tình yêu là cái quan trọng nhất đời người. Nếu bà ấy lấy bố Duy vì tiền thì không phải đã đánh đổi quá nhiều sao? Sống như vậy có hạnh phúc không?

Sao Hải Vi thấy Hàn Duy nói gì cũng đúng vậy trời. Cậu ấy nhân hậu quá!

- Nhân hậu cái đầu cậu ý. Nói như thế thì tất cả các loại tội phạm đều đáng thương à? Không phải bọn họ cũng vì tiền mà không ngại đánh đổi bất cứ thứ gì đấy sao? - Thiên Vũ quát lên, khi nghe Hải Vi kể lại những lời Hàn Duy đã nói.

Hải Vi gật gù, Thiên Vũ nói cũng đúng. Cô gái đầu phân vân.

Mình đang định thuyết phục Thiên Vũ thông cảm cho cha và mẹ kế cơ mà, sao lại cảm thấy mình mới là người bị cậu ta thuyết phục nhỉ?

Thiên Vũ đột nhiên im lặng, nhìn Vi với ánh mắt nghiêm túc, hỏi:

- Cậu thích Hàn Duy thật à?

- Không phải! - Vitrả lời.

Thiên Vũ vui mừng ra mặt: “Vậy tại sao lại nhận lời làm bạn gái người ta?”

- Vì... vì.. tớ yêu cậu ấy.

Hải Vi mỉm cười, nhớ lại lời tỏ tình mà Hàn Duy đã nói với mình, cũng giống hệt như những gì cô vừa nói với Thiên Vũ.

12. Chương 12

Hàn Duy lại tới muộn. Hải Vi đã phải chờ đợi cậu nhiều lần nhưng vẫn không thể quen với cảm giác này, cô cảm thấy rất sốt ruột.

Mai Thu nhìn thấy Vi đi đi lại lại mãi liền nói:

- Làm ơn ngồi xuống đi. Hàn Duy mà tới thì nó khác gọi, mày đi lại mãi lún cả nền nhà rồi.
- Muộn 20 phút rồi, không biết có việc gì không? Gọi không thấy nghe máy.
- Muộn thì càng tốt! Tụi mày đi chơi hẹn hò luôn, khỏi phải đi học võ. Yêu đương gì mà chả thấy đi chơi bao giờ.
- Tại Hàn Duy học buổi sáng, tao học buổi chiều. Tối Duy phải học gia sư mấy hôm, còn lại là phải đi học võ. Bọn tao làm gì có thời gian chứ!
- Đã không có thời gian còn thích đi học võ cơ. Hay là tối đó gặp Phương Lan hai người mới thấy vui?

Hải Vi không nói gì. Nghĩ tới Phương Lan có cảm giác áy náy.

- Mày lại đang thấy có lỗi với Phương Lan à? Bỏ cái kiểu suy nghĩ ngu ngốc ấy đi. Là Hàn Duy chọn mày chứ đâu phải mày giành Hàn Duy với cô ấy.- Mai Thu dí vào đầu Hải Vi 1 cái.

Vi cười hì hì. May mà có Mai Thu hiểu và lo lắng cho cô. Đang định cảm ơn cô bạn thì nó làm cho câu: “Mày cười gì như con thần kinh vậy mày”. Thế là Hải Vi đành tỏ lòng biết ơn Mai Thu bằng vài cú đấm.

Cuối cùng Hàn Duy cũng tới. Nhìn thấy cậu, Hải Vi nhẹ hết cả người.

- Sao Duy tới muộn vậy? Gọi không thấy nghe máy.
 - Duy quên mất hôm nay phải đi học võ. Lúc nhớ ra đạp xe tít tít tới đây, chắc quên điện thoại ở nhà nên ko biết Vi gọi.
- Hải Vi thất vọng! Cả tuần được gặp Hàn Duy là nhờ mấy buổi đi học võ, cô thì mong đợi từng ngày, cậu lại quên không nhớ, vậy là sao đây?
- Giờ tụi mình mà đi học võ thì muộn quá. Hay là nghỉ đi chơi nhé?- Hàn Duy hỏi.
 - Ừ- Hải Vi mừng thầm, cô đang chờ câu nói này của cậu.

Trên phố, những ngọn đèn sáng trưng nối đuôi nhau, lúc thì chạy thẳng tắp, khi lại uốn lượn theo những con đường, trông rất đẹp. Hương thơm của hoa ngọc lan tỏa khắp mọi nơi, làm cho không khí càng thêm lãng mạn.

Hàn Duy và Hải Vi đi dạo trong công viên. Bàn tay của Hải Vi được bàn tay của Hàn Duy nắm lấy, không quá chặt cũng không quá lỏng, đủ để trái tim cô cảm thấy bình yên và hạnh phúc.

Hai người cứ nắm tay nhau đi trong yên lặng, không ai nói với ai câu nào. Trong công viên có nhiều đôi nam nữ đang tâm tình quá, nhìn mãi mà không thấy có cái ghế nào trống.

Duy nhìn Vi khẽ cười: “Mình đi dạo nhé, khi nào Vi mỏi chân, Duy sẽ công.”

Hải Vi cười, gật đầu. Cảm thấy như mình là 1 em bé đang được anh Hàn Duy dỗ dành vậy.

Rõ ràng mình lớn hơn người ta 2 tuổi vậy mà ở bên cạnh cậu ấy lại có cảm giác mình thật nhỏ bé, muốn được bao bọc và che chở.

Hai người đi bộ dọc theo bờ hồ trong công viên, vừa đi vừa nói đủ thứ chuyện trên trời dưới bể. Bỗng nhiên có tiếng xôn xao gần đó. Hải Vi và Hàn Duy tới nơi thì vừa kịp nhìn thấy một người con gái lao mình xuống hồ nước. Nhanh như cắt Hàn Duy vội vàng chạy tới, nhảy xuống hồ.

Hải Vi lo lắng. Không chỉ lo cho Hàn Duy mà còn lo cho... Phương Lan- cô gái vừa nhảy xuống hồ đó. Hình như cô ấy muốn tự tử. Và lý do khiến cô ấy không muốn sống chắc chắn có liên quan đến Hàn Duy.

Một lúc sau, Hàn Duy đã đưa được Phương Lan lên bờ. Cậu thực hiện hô hấp nhân tạo, sơ cứu cho Phương Lan. Cuối cùng cô ấy cũng tỉnh lại.

Hải Vi thầm tạ ơn trời đất, cởi áo khoác của mình khoác lên tấm thân ướt sũng của Phương Lan.

- Cô ấy ổn rồi, không sao đâu.- Hàn Duy nhìn Hải Vi nói.

Thấy đám đông túm tụm vây quanh, bàn tán xôn xao, có người còn chụp ảnh nữa, Hải Vi liền lên tiếng:

- May quá, không sao. Cô ấy ngốc thật! Đánh rơi chiếc vòng đó xuống hồ thì thôi, bơi không giỏi còn nhảy xuống lấy làm gì, nguy hiểm quá!- Rồi quay sang hỏi Duy- Công cô ấy về được chưa?

Hàn Duy gật đầu, liền dìu Phương Lan ngồi dậy, rồi công cô ấy thoát ra khỏi đám đông.

Cả đêm Hải Vi không ngủ được. Cứ trằn trọc suy nghĩ mãi, trong lòng cô khó chịu vô cùng. Cảm giác có lỗi cứ lớn vồn trong đầu không chịu đi, thêm vào đó là sự lo lắng về tình yêu của Hàn Duy và cô.

Từ nhỏ tới giờ, Phương Lan luôn bên cạnh Hàn Duy. Hai người họ quá là thân thiết. Có khi nào Hàn Duy không thực sự nhận ra Phương Lan mới là người quan trọng nhất với cậu ấy không? Trong giây phút có khả năng mất đi Phương Lan vĩnh viễn, có phải Hàn Duy mới nhận ra tình yêu của mình là dành cho cô ấy? Thế thì, đối với mình...

Tin nhắn của Hàn Duy gửi tới đã cắt ngang dòng suy nghĩ của Hải Vi.

- Công chúa đã ngủ chưa? Không suy nghĩ linh tinh gì đó chứ?

- Đang rất muốn biết cảm giác của Duy như thế nào, khi nhìn thấy Phương Lan như vậy?

- Lúc đầu thì sợ hãi. Lo có chuyện không hay xảy ra với cô ấy. Sau đó thì cảm thấy áy náy. Nhưng Vi yên tâm đi. Duy đã nói chuyện với Lan rồi. Cô ấy chỉ nhất thời say rượu nên làm ẩu thôi. Cô ấy đã hứa sẽ không bao giờ làm như vậy nữa.

- Lúc đó cô ấy say rượu thật à? Đúng là vì thất tình Duy mà cô ấy đã muốn tự tử sao?

- Phương Lan có công nhận điều đó. Nhưng mà chuyện này là do cô ấy say rượu nên nghĩ quẩn thôi, chúng ta không có lỗi gì cả. Vi đừng có mà suy nghĩ gì đó. Mọi chuyện đều ổn rồi.

- Nếu Phương Lan có sao. Duy sẽ đau lòng lắm nhỉ?

- Không chỉ đau lòng mà còn rất lo sợ nữa.

- Lo sợ gì?

- Mai Duy sẽ nói với Vi sau nhé. Giờ thì ngủ đi nha. Chúc công chúa của Duy ngủ ngon. Kiss you!

Nói vậy thì làm sao mình ngủ được đây trời. Thôi phải cố gắng ngủ vậy. Kiss you!^^

Tiếp

Sáng nay trời lạnh quá! Lạnh tới mức, Hải Vi rót 1 cốc nước sôi để trên bàn, hơi bay nghi ngút. Cô quay vào nhà vệ sinh 1 phút rồi quay ra, cốc nước đã không còn bốc hơi được nữa.

- Mai Thu kia! Uống mất cốc nước của ta mà không chịu rót bù cốc mới. Tệ thật- Hải Vi lẩm bẩm nói.

- Sợ mày uống nước lạnh bị đau bụng nên tao để mày tự rót, như thế mày sẽ được uống nước ấm.- Thucười hì hì, rót đầy vào chén ngủ tiếp.

Thế mới biết là trời lạnh như thế nào. Cốc nước sôi vừa rót ra mà đã bị Mai Thu uống cạn, chứng tỏ trời lạnh khiến cho cốc nước chỉ cần chưa đầy 1 phút đã nguội rồi. Thật là khing khủng!

Hải Vi nhanh chóng mặc quần áo ấm để tới chỗ làm thêm. Mặc dù 8h30 cô mới phải vào làm, nhưng dạo này hôm nào cô cũng đi sớm từ lúc 6h30 để được gặp Hàn Duy một lát trước lúc cậu đi học.

Mới sáng ra mà không hiểu sao xe bus đông người vậy, thành ra Hải Vi phải đợi tới chuyến thứ 2 mới bắt được xe. Vì muộn giờ mà cô không được gặp Hàn Duy nữa.

Hải Vi thong thả tản bộ trong công viên, chờ tới giờ làm. Nhìn thấy mọi người trong công viên ai cũng say sưa tập thể dục buổi sáng, cô cảm thấy rất phấn chấn. Nhưng niềm phấn chấn đã nhanh chóng bị sập xuống khi Phương Lan xuất hiện.

- Cậu làm gì ở đây vậy? - Ánh mắt của Phương Lan nhìn Hải Vi có chút kỳ lạ.

- 8h30 mới vào làm nên tớ ra đây đi dạo 1 tí - Hải Vi trả lời.

- Muộn như vậy mới phải làm, sao cậu đi sớm thế? Để gặp Hàn Duy à?

Câu hỏi bất ngờ của Phương Lan làm Vi ấp úng. Cô không dám thừa nhận cũng chẳng dám nói dối. đành cười một cái rồi hỏi:

- Cậu hôm qua về nhà ổn chứ?

- Tất nhiên rồi. Có Hàn Duy chăm sóc nên tớ không sao.

- Lần sau ...cậu đừng có làm chuyện đại dốt nữa nhé! - Hải Vi ái ngại nói.

Phương Lan nhìn Hải Vi rồi cười một cách quái lạ, cô nói:

- Cậu đừng hiểu lầm. Hôm qua không phải là tớ có ý tự tử đâu! Chỉ là... tớ muốn thử xem phản ứng của Hàn Duy thế nào thôi.

- Thử ư? - Vi ngạc nhiên hỏi

- Đúng vậy. Từ xatớ đã nhìn thấy 2 người. Đợi các cậu tới gần tớ mới nhảy xuống hồ. Dù tớ không biết bơi nhưng tớ tin rằng Hàn Duy nhất định sẽ cứu được tớ nên không hề cảm thấy sợ hãi.

- Cậu mạo hiểm như vậy để làm gì?

- Để xem tình cảm của Duy đối với tớ như thế nào...Cậu biết đấy tớ với Hàn Duy từ nhỏ lớn lên bên nhau, vô cùng thân thiết. Vì thế mà cậu ấy đã quen với việc luôn có tớ ở bên cạnh. Tớ muốn biết nếu mất tớ cậu ấy sẽ cảm thấy như thế nào... Và tớ đã có câu trả lời.

- Như thế nào?

- Cậu cũng có mặt lúc đó, chắc cậu cũng hiểu chứ!

- Hàn Duy thực sự đã rất lo lắng cho cậu.

- Tớ biết! Không chỉ lo lắng mà còn sợ hãi nữa. Thực ra lúc đó tớ vẫn tỉnh táo, nhưng lại giả vờ nhắm mắt như bất tỉnh. Tất cả những gì Hàn Duy làm cho tớ, tớ đều biết hết. Tớ cảm giác được sự sợ lo lắng sợ hãi mất đi của cậu ấy. Vì thế mà cậu ấy đã rất hấp tấp, vội vàng sơ cứu cho tớ.

- Tất nhiên rồi. Cậu là bạn tốt của Hàn Duy mà.

- Cậu không nhận ra hay là đang cố lừa dối mình vậy?

Phương Lan hỏi, nhìn xoáy vào đôi mắt của Hải Vi làm cô cảm thấy bối rối.

- Sao cơ? - Minh không hiểu ý cậu.

- Những biểu hiện của Hàn Duy lúc đó đã chứng tỏ 1 điều...Cậu ấy có tình cảm với tớ... hơn cả tình bạn bình thường.

- Không phải chứ? Tớ nghĩ ai trong trường hợp của Duy cũng đều làm như vậy - Vi nói thật suy nghĩ của mình.

- Cậu cũng xem nhiều phim tình cảm rồi nên chắc cậu biết. Nhiều khi nam chính không hề biết rằng mình đã yêu 1 người, vì người đó đã quá quen thuộc với anh ta. Nhưng rồi cuối cùng anh ta cũng sẽ nhận ra thôi. Vì thế tớ khuyên cậu không nên kỳ vọng quá nhiều vào Hàn Duy. Như thế sẽ đỡ bị đau khổ hơn đó.

Phương Lan bước đi được vài bước rồi quay đầu lại nói:

- Hôm qua Hàn Duy đã hôn tớ trước mặt bao nhiêu người mà không hề e ngại đó. Cậu ấy đã làm vậy với cậu lần nào chưa?- Nói xong cười rồi tiếp tục bước đi.

Hải Vi bực mình ngồi xuống ghế đá.

Chỉ là hô hấp nhân tạo thôi, hôn gì chứ, cô ta đúng thật là... Ôi tức chết đi được. Sao mình cảm thấy bất an vào lắng quá!

Tiếp

Hải Vi lau dọn phòng Hàn Duy như mọi khi. Bỗng nhiên phát hiện trên mặt bàn học có 1 tệp giấy nhớ màu vàng.

Hàn Duy có dùng giấy nhớ bao giờ đâu nhỉ? Chắc dạo này học nhiều nên dùng nó để ghi lại các công thức cũng nên.

Vi thu sọt rác ở gần đó, thì thấy bên trong có vài tờ giấy nhớ màu vàng đã bị vò nát. Cô tò mò giở chúng ra xem. Những dòng chữ rõ ràng của Hàn Duy đập vào mắt của Hải Vi:

“Yêu một người, ở bên một người khác thật sự rất mệt mỏi, nhưng tôi không thể làm khác được”

Vi bàng hoàng mở những tờ giấy tiếp theo: “Có lỗi với cả 2 người con gái, tôi biết làm sao bây giờ? Nếu cô ấy biết tình yêu của tôi với cô ấy là giả dối chắc sẽ ghét tôi lắm”, “Xin lỗi! Xin hãy tha thứ cho tôi, thật lòng tôi không muốn ai phải đau khổ”

Hải Vi ngồi chờ đợi trong phòng của Hàn Duy, nước mắt rơi lã chã. Bỗng nhiên cánh cửa phòng mở ra, Thiên Vũ bước vào. Cậu đã phát hiện ra đôi mắt đầm nước của Vi, liền hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Không có gì- Vilắc đầu quay mặt đi

- Hàn Duy viết thư tình làm cậu cảm động chứ gì?- Thiên Vũ nhìn mấy tờ giấy trong tay Hải Vi há hốc hỏi.

- Không có gì.

Hải Vi vừa toan đứng dậy bỏ đi thì bị Thiên Vũ giật mất mấy tờ giấy nhớ trong tay. Cậu ta cười nham nhở: “Xem thư tình hai người sến tới mức nào.haha.”

Vi không ngăn được Thiên Vũ đọc những lời của Hàn Duy, lòng cảm thấy vừa đau buồn vừa xấu hổ, cô liền chạy đi.

Vừa chạy được mấy bước đã đâm sầm vào ai đó, suýt ngã. Tiếng nói quen thuộc vang lên: “Lâu quá không gặp rồi nhỉ?”

Bảo Nguyên nhìn Hải Vi với ánh mắt lo lắng.

- Em bị làm sao vậy?

Vi chưa kịp trả lời thì Thiên Vũ chạy ra gọi lớn: “Hải Vi! Chờ tớ đã!”

Bảo Nguyên nhìn Thiên Vũ nghi hoặc: “Tự nhiên sao lại gọi người ta với giọng điệu tha thiết như vậy?”

- Không có gì-Thiên Vũ kéo Hải Vi đi- Tớ muốn nói chuyện riêng với cậu.

- Cậu lại đang bắt nạt cô ấy hả. Hải Vi không phải sợ cậu ta. Có gì cứ nói với anh!- Bảo Nguyên to tiếng

- Không có gì đâu.Em xong việc rồi. Em về đây. Chào anh! Chào cậu!- Vi nhanh nhẩu nói.

- Đợi đã- Cả Thiên Vũ và Bảo Nguyên cùng đồng thanh.

Vi quay đầu lại hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Để anh(tớ) đưa em (cậu) về” Cả hai người bọn họ lại cũng đồng thanh một lần nữa.

Vi cười: “không muốn đi chung với cả 2 giống lần trước đâu. Tôi muốn về 1 mình. Cảm ơn!”

Khi Hải Vi đã yên vị trên xebus rồi thì nhận được tin nhắn của cả hai anh chàng. Thiên Vũ: “Cậu đâu cần phải cười gượng như vậy. Đồ ngốc! Mấy dòng chữ đó chưa nói lên điều gì cả.

Bảo Nguyên: “Không gặp em thực sự là... rất nhớ!”

Hải Vi cười, không phải vui mà là cảm thấy cay đắng.

Chưa bao giờ Hàn Duy nói lời như vậy. Ngay cả ngày gặp mặt hiếm hoi cậu ấy cũng quên. Có khi nào những mẩu giấy đó viết những suy nghĩ thật của cậu ấy? Tại sao lại làm như vậy? Tại sao không yêu lại có thể nói lời yêu dễ dàng như thế? Tại sao?.....

- Hiểu lầm! Chắc là hiểu lầm thôi, mà đừng có vội, cứ hỏi cậu ấy cho rõ đã- Mai Thu vỗ vỗ vai Hải Vi nói.

- Tao cũng mong chỉ là hiểu lầm...nhưng mà...có lẽ đó là sự thật Thu ạ. Mà biết không? Bọn tao chưa từng có first kiss vậy mà trước mặt mọi người cậu ấy không ngần ngại hô hấp nhân tạo cho Phương Lan.

- Thì hô hấp nhân tạo khác với kiss mà. Mà đừng suy nghĩ linh tinh. Để tao gọi hỏi Hàn Duy ngay bây giờ nhé?

- Đừng!- Vi quát lên, rồi lại dịu giọng xuống: “Tao muốn nghỉ ngơi một chút. Rồi tao sẽ hỏi.

- Ừ thôi đừng nghĩ nhiều mà đau đầu. Tao thấy Hàn Duy là người tốt cậu ấy không thể lừa dối mày đâu, mà yên tâm đi.

Hàn Duy là người tốt. Có khi nào tốt quá, vì muốn nhường Phương Lan cho Thiên Vũ nên mới mượn mình làm bạn diễn không? Tại sao đối xử với mình như thế?... Ôi điên cái đầu mất!!!

Buổi tối Hải Vi hẹn Hàn Duy ra ngoài nói chuyện. Nhưng rồi chính cô lại là người không tới chỗ hẹn. Bởi vì...

- Mai Thu chết tiệt sao lại làm đổ nước mắm lên người ta chứ?

Chả là Hải Vi vừa vót vét những giọt nước cuối cùng để tắm xong, đang chuẩn bị ngồi vào mâm cơm thì bị tạt ngay một bát nước vào mặt. Một bát nước mắm mới khổ chứ!

- Em lạy chị, tại sàn trơn quá nên bị trượt chân.huhu.Xin lỗi nha, chị đừng giận- Mai Thu lấy giấy ăn lau từ đầu xuống mặt, xuống cổ Vi.

- Chết mất thôi. Cả xóm trọ không còn giọt nước nào, làm sao tắm lại đây? Trời.... ời!

- À. Bình nước lọc của nhà mình còn nhiều đó. Đổ ra dùng tạm vậy?

Hải Vi nhìn Mai Thu nghi hoặc: “Bữa nay sao mà có vẻ thoáng thế nhỉ? Thật là cho tao tắm nước lọc sao?”

- Đành vậy chứ biết làm sao được- Mai Thu nhìn lại bình nước lọc với ánh mắt tiếc nuối- Theo kinh nghiệm của tao phải 12h đêm mới có nước.

- Vậy thì tao không khách sáo nữa nha.

Vi ôm bình nước vào nhà tắm với sự giúp đỡ của Mai Thu. Không hiểu hai đứa loay hoay kiểu gì, cuối cùng cả người và nước đều rơi xuống sàn. Hai đứa đau đớn nhìn những giọt nước quý báu lênh láng trên nền gạch mà không làm gì được. May mà trong bình còn sót lại gần 1 ca nước, nên Vi và Thu còn rửa qua được cái mặt. Nhưng than ôi mặt mũi của hai đứa đâu còn nguyên vẹn. Những vết xước dài thay nhau vẽ đường thẳng trên má họ.

Hai đứa nhìn nhau ngán ngẩm. Lại gặp chuyện xui xẻo rồi! huhu

Tuy đau đớn về thể xác lẫn tinh thần nhưng không vì thế mà bữa cơm của hai cô bạn thiếu đi sự nhiệt tình với mọi khi. Xong bữa, hai đứa nằm lăn ra giường mệt mỏi. Mai Thu lên tiếng:

- Vậy là mày không đi gặp Hàn Duy nữa à?

- Gặp với bộ mặt được vẽ hoa văn và mùi “nước hoa mắt” à?

- Huhu. Mai làm sao đi học đây. Mặt mũi như thế này!

- Đeo khẩu trang vào vậy- Hải Vi thở dài

- Gọi cho Hàn Duy báo mày không đến được chưa?

- Không gọi. Không nhắn tin. Tao tắt máy rồi. Cho hắn đợi.

- Tại sao?

- Lần nào cũng là tao đợi hắn, lần này cho hắn biết mặt.

- Hehe. Mày ngã có đập đầu vào đâu không thế? Sao lại trở nên ghê gớm vậy!

- Thế mà ghê gớm á? Tại tao hiền lành quá, nên suốt ngày bị Hàn Duy bắt nạt. Yêu thì tự nhiên biết quan tâm tới đối phương. Đàng này lúc nào cũng lạnh lùng. Không yêu thì thôi. Không cần!

- Thế có lần nó mua đồ ăn sáng cho bà, rồi còn kiss 1 cái vào má nữa thì sao? Không phải quan tâm à?

Hải Vi đỏ mặt. Hic. Hóa ra đã bị Mai Thu nhìn thấy hết. Giọng Vi tự nhiên trùng xuống.

- Nhưng mà...nhờ đâu tại hắn thấy ân hận nên mới làm vậy.

- Ân hận gì?

- Ân hận vì lợi dụng tao...giả vờ yêu tao để qua mặt người khác

- Ấy. Mày nói cứ như kiểu Hàn Duy bị gay ấy.

“Cái gì?” Tiếng kêu thất thanh của ai đó làm cho Hải Vi và Mai Thu đang nằm trên giường giật thót mình ngồi dậy.

Vẫn là giọng nói đó: “Ha người vừa nói gì?”

Hàn Duy đứng trước cửa với vẻ mặt tức giận, đối nghịch với vẻ dịu dàng, tươi tắn của nụ hồng trên tay.

Mai Thu không dám nán lại thêm giây phút nào, chuồn ngay sang nhà hàng xóm.

Hải Vi ước gì mình cũng có thể chạy sang nhà hàng xóm, nhưng lại không thể. Hàn Duy đứng trước mặt cô hỏi: “Vi thực sự nghĩ Duy như thế sao?”

Tim Hải Vi đập thình thịch vilò sợ. Những gì cô và Mai Thu vừa nói, không biết Duy đã nghe được những gì rồi.

Đang im lặng thì đột nhiên Hàn Duy đưa tay ra, giọng đầy lo lắng: “Uả, mặt bị làm sao thế này?” Vừa nói vừa chạm nhẹ vào bên má bị xước.

Hải Vi lúc này mới lấy lại bình tĩnh. Mình mới là người đáng phải tức giận chứ không phải cậu ta. Trả lời cụt ngắn: “Ngã!”, rồi ngồi bịch xuống giường.

- Sao lại ngã?

- Trượt chân!

- Ngoài mặt ra có bị thương ở đâu nữa không?

Giả dối! cậu đang diễn phải không? Hải Vi muốn hét lên như thế, nhưng lại trả lời: “Không!”

- Đang giận Duy à?-Hàn Duy ngồi xuống giường, khẽ vuốt tóc Hải Vi.

- Giận vì Duy vô tâm hả? Xin lỗi! Duy thật sự rất quan tâm tới Vi. Chẳng lẽ Vi không cảm thấy vậy?

Hải Vi im lặng, chẳng biết phải nói thế nào. Cứ mỗi khi bức tức, thấy giọng nói nhẹ nhàng, khuôn mặt đáng yêu của cậu là lại mềm lòng. Không muốn làm con người ấy mất vui. Nhưng mà...

- Giải thích những gì trong tờ giấy này đi- Vi đưa những tờ giấy nhớ cho Duy.

Can đảm lên Vi ơi! Lần này có thể nào cũng phải hỏi cho tới cùng, làm cho ra nhẽ. Chuyện tình cảm không thêm bớt mở được.

Hàn Duy đọc xong, quay lên nhìn Vi : “Vì mấy cái này mà giận dữ à?”

Vi lạnh lùng: “Trả lời đi, mấy cái này là sao? Có ý nghĩa gì?”

Hàn Duy cười: “Vi nghĩ Duy viết cái gì? Chẳng lẽ Duy lại đi viết tâm sự của mình vào một tờ giấy nhớ? Hôm qua Phương Lan gọi điện, nhờ dịch mấy câu tiếng việt sang tiếng anh. Cô ấy đọc nên Duy chép tạm ra giấy nhớ thôi!”

Lẽ nào lại chỉ đơn giản như vậy? Vi vẫn còn nghi ngờ. Cô nhìn vào mắt Duy dò thám: “Xin hãy nói sự thật đi. Đừng lừa dối Vi nữa!”

- Duy nói thật mà. Chưa bao giờ Duy lừa dối Vi cả.

- Nếu bây giờ Duy nói... Duy chỉ mượn Vi để che mắt mọi người. Rằng người Duy yêu thực sự là Phương Lan. Thì Vi sẽ tha thứ và giấu chuyện đó giùm Duy”.

- Trời đất! Vi đang nghĩ cái gì vậy? Thật sự không có một chút niềm tin nào vào Duy hay sao? Người Duy yêu thực sự, chỉ có duy nhất một người, là Hải Vi.

Hàn Duy nắm tay Vi và nhìn sâu vào mắt cô như để chứng minh điều mình nói là sự thật.

Hải Vi, tỉnh lại! Không được tin người quá nhanh như thế. Mà phải...

Chưa kịp nghĩ tiếp mình phải làm thế nào thì mọi suy nghĩ của Hải Vi đã bị đóng băng lại. Bởi đột nhiên... đột nhiên... bờ môi của Hàn Duy chạm vào bờ môi cô.

Hậu quả là mười phút sau, Hải Vi vẫn không tỉnh táo được.

Hàn Duy hơi ngượng ngùng nhìn Vi hỏi: “Đã tin Duy chưa?”

Hải Vi lại càng ngượng ngùng hơn, không dám nhìn mặt cậu, cũng không trả lời. Lại đột nhiên lần nữa, lần nữa. Và sau mỗi lần như thế Hàn Duy lại hỏi cùng một câu hỏi: “Đã tin Duy chưa?”

Kiểu này chẳng khác nào ép cung. Thành ra cuối cùng Hải Vi đành gật đầu.

Hàn Duy vui mừng ôm Vi vào lòng: “Xin hãy luôn tin vào tình cảm của Duy. Dù có thế nào đi nữa, Duy cũng không bao giờ nói dối Vi đâu.”

Hải Vi đột nhiên đẩy Hàn Duy ra. Miệng lí nhí nói: “Người Vi có mùi nước mắm đó... Tại Mai Thu lỡ tay đổ phải, mà...”.

Hàn Duy cười, ôm lại Hải Vi vào lòng nói: “Thế nào vừa nãy có vị mặn!”

Hic. Hải Vi nóng bừng mặt vì xấu hổ, nhưng con tim lại vô cùng hạnh phúc. Bởi cô đã cảm nhận được tình yêu mà Hàn Duy dành cho mình.

Hàn Duy thất thường không hiểu nổi. Tối hôm qua tình cảm dạt dào là thế, vậy mà hôm nay lại lạnh lùng như không. Cả ngày Hải Vi đợi tin nhắn, cuộc gọi của cậu. Đợi đến mức tức điên lên, nhưng vẫn kiên quyết không liên lạc trước với cậu ta. Cuối cùng nhớ quá, đành vứt bỏ lòng tự trọng, bấm số Hàn Duy và nhấn nút gọi. Thế mà cậu ta lại không nhắc máy.

- Hải Vi!

Có tiếng gọi ngoài cổng, Vi mừng rỡ chạy ra. Thất vọng vì nhìn thấy Thiên Vũ với chiếc xe máy to đùng nh của cậu ta.

- Đi đây này với một lúc.- Thiên Vũ không xuống xe, nói.

- Đi đâu?

- Cứ đi rồi khác biết. Nhờ cậu đấy.

Nhìn ánh mắt của Thiên Vũ có chút gì đó tha thiết Vi thấy là lạ

- Nhưng mà đi đâu, có việc gì, phải nói thì tớ mới biết chứ. Nhờ cậu lừa tớ bán sang trung quốc thì sao? - Vi cười

- Muốn nhờ cậu một việc, tin tớ thì lên xe, còn không thì thôi.

Cậu ta nhờ vả người ta mà lại dùng cái giọng hờn dỗi ấy là sao. Vi lúc nào cũng phải là người nhượng bộ. “Thôi được, chờ tớ vài phút.”

Vi vừa vào tới nhà thì nhận được tin nhắn của Hàn Duy: “Tớ đang có việc bận, lát nói chuyện với cậu sau nhé.”

13. Chương 13

Khi ngồi trên xe rồi Thiên Vũ vẫn không nói gì. Vi cũng chẳng thèm hỏi thêm về chuyện đó, điều cô quan tâm là: “Cậu có thấy Hàn Duy ở nhà không?”

- Hai người hết giận nhau rồi chứ? - Thiên Vũ hỏi

- Ừ. Hết rồi - Vi cười

- Nhưng mà cậu ấy có lúc lạnh lùng lắm. Cậu có thấy cậu ấy đâu không?

- Tại nó không biết thể hiện tình cảm thôi. Chứ nó quan tâm tới cậu nhiều lắm đấy.

- Sao cậu biết? Hàn Duy nói gì à?

- Ừ.

- Nói như thế nào?

- Tớ sẽ kể sau.

Thiên Vũ lại im lặng. Những cơn gió vù vù thổi làm hai người khó nghe rõ tiếng nhau được, thế nên Hải Vi cũng im lặng. Cuối cùng thì Thiên Vũ cũng đã dừng lại. Vi nhận ra đây mình đang đứng trước cổng một bệnh viện lớn.

- Đi thăm ai thế? - Vi ngạc nhiên hỏi

- Thăm... mẹ của Hàn Duy - Thiên Vũ vừa nói vừa dắt xe vào cổng.

Vi đuổi theo ngạc nhiên: “Bác ấy bị sao vậy?”

Khi hai người đứng trước cửa phòng bệnh, Thiên Vũ mới nói với Hải Vi:

“Cậu phải bình tĩnh nhé. Bị tai nạn xe, có nguy hiểm đến tính mạng”

Vi lo lắng: “Thế mà Hàn Duy không nói cho mình biết, lại bảo là có việc bận. Hóa ra là mẹ cậu ấy có chuyện. Nguy hiểm lắm à?”

- Ừ. Cậu phải hết sức bình tĩnh, đừng quá xúc động.

- Ừ. Mình thì không sao, chỉ lo cho Hàn Duy...

Khuôn mặt Thiên Vũ xúc động tới mức nhăn nhó. Vi cảm thấy mắt cậu như có nước. Lạ thật! Sao tự nhiên cậu ấy lại tình cảm với Hàn Duy và mẹ Hàn Duy đến thế. Trả lời ánh mắt nghi hoặc của Vi, Vũ nói: “Thật ra... không phải mẹ Hàn Duy bị tai nạn.. mà chính là nó”

“Nó là ai?” Vi bỗng lạnh hết người, lo lắng hỏi lại.

Thiên Vũ khẽ rơi xuống một vài giọt nước mắt: “Là Hàn Duy!”

Hải Vi cảm thấy mọi thứ đều rất mờ ảo. Chắc chắn đây không phải là sự thật, Thiên Vũ chỉ đang đùa mình, Hàn Duyệt không sao đâu.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng nước mắt của Hải Vi cứ thế tuôn ra. Cô chạy thật nhanh vào bên trong phòng bệnh. Cuối cùng cũng đã nhìn thấy Hàn Duyệt.

Cậu ấy nằm trên giường, Hải Vi chỉ nhận ra đôi mắt đen của cậu ấy trong một không gian toàn màu trắng. Bằng hoàng nhận ra Hàn Duyệt đang nằm bất động, Vi đưa ánh mắt sang Bảo Nguyên như cầu cứu.

Hãy nói với em là Duyệt không làm sao cả, cậu ấy chỉ ngủ thôi. Cậu ấy vẫn khỏe mạnh.

Bảo Nguyên như hiểu được những gì Hải Vi đang muốn hỏi, liền trả lời:

“Bị một tên đi xe máy đâm phải. Tình trạng không được tốt cho lắm. Em hãy nói chuyện với cậu ấy đi. Tuy không mở mắt được, nhưng cậu ấy nghe được đấy”- Bảo Nguyên nói rồi bước rang ngoài, cố ngăn những giọt nước mắt đang trực trào ra.

Vậy là thật à? Là thật sao? Hải Vi không kịp suy nghĩ, chạy theo níu tay Bảo Nguyên lại: “Bác sĩ bảo thế nào? Nói rõ em nghe”

Lông mày của Bảo Nguyên nhíu lại: “Anh không muốn giấu em. Vì bác sĩ nói cậu ấy chỉ còn ít thời gian nữa thôi.”

“Là sao?”- Vi không muốn hiểu những điều Bảo Nguyên vừa nói.

Bảo Nguyên lấy tay lau nước mắt nói: “Cậu ấy không thể qua khỏi. Chỉ cảm cự được thêm một hai ngày nữa thôi.”

Hải Vi òa lên khóc. Sao có thể như thế được chứ? Mới tối hôm qua hai người còn trò chuyện suốt đêm, thế mà giờ đây... Nhất định điều này không phải sự thật, nhất định là tay bác sĩ kia chuẩn đoán nhầm. Cậu ấy nhất định không sao, nhất định sẽ sống thật lâu

14. Chương 14

Là thật sao? Hàn Duyệt sắp ra đi mãi mãi à?

Hải Vi vẫn còn bàng hoàng vì cái tin hết sức đau buồn ấy. Công gôi đó, nắm lấy tay Duyệt, mắt đờ đẫn nhìn vào khoảng không, trong đầu lúc nào cũng lẩm nhẩm lời cầu nguyện.

“Liệu có phép màu nào không?”- tiếng Phương Lan làm Vi giật mình.

- Có phải cậu đang tự hỏi như thế không?- Lan nói

Quả thật Vi đang nghĩ như vậy, nhìn khuôn mặt không có vẻ gì là đau buồn của Phương Lan, Vi thấy hơi lạ.

- Cậu có nghĩ như thế không?- Vi hỏi lại

- Phép màu? Chẳng bao giờ có đâu- Phương Lan cười

- Cậu vẫn cười được sao?

- Tất nhiên! Vì cậu sắp mất Hàn Duyệt mãi mãi rồi.

- Không đâu! Hàn Duyệt sẽ khỏe mạnh trở lại. Mà tớ mất thì cậu cũng mất, sao cậu có thể vui được chứ?

- À, ý tôi không phải như vậy. Lúc này tôi có nói với Bảo Nguyên và Thiên Vũ rằng Hàn Duyệt không sống được quá hai ngày nữa, thật ra là nói dối.

Vi đứng hần dậy: “Ý cậu là sao?”

- Chỉ là muốn hai người họ biết yêu quý Hàn Duyệt hơn thôi. Chứ thực ra, Duyệt không đến nỗi nguy kịch như vậy.

- Cậu nói rõ ràng đi- Hải Vi hỏi hệt, nửa mừng, nửa sợ mình mừng hụt.

- Hàn Duy tạm thời chưa nguy hiểm tới tính mạng. Chỉ cần phẫu thuật thành công, thì cậu ấy sẽ khỏe lại.
- Thật hả. Khi nào phẫu thuật, nhất định thành công chứ?
- Đây mới chính là tin buồn cho cậu nè. Hai ngày nữa Hàn Duy sẽ bay qua Mỹ làm phẫu thuật. Sau phẫu thuật, cậu ấy sẽ phải ở lại đó để điều trị một thời gian dài. Nhưng cậu yên tâm, bác sĩ nói ca phẫu thuật này chắc chắn sẽ thành công.

Hải Vi vui mừng quá, nước mắt lại trào ra, cô thút thút nói: “VẬY là tốt rồi!”

- Với cậu thì chưa chắc đâu. Nghe nói quá trình điều trị phải kéo dài tới hàng năm, thế nên Duy chắc chắn sẽ phải định cư ở Mỹ. Thế nên tôi mới nói, cậu sẽ mất Duy mãi mãi.
- Chỉ cần Duy mạnh khỏe là tớ mừng rồi. Chẳng mong gì hơn!

Thật lòng lúc này Hải Vi nghĩ vậy.

Chỉ cần biết cậu ấy mạnh khỏe, thì mình có thể đợi bao nhiêu năm cũng được

“Hàn Duy tỉnh rồi”. Tiếng Bảo Nguyên hô vang làm cho Vi giật mình tỉnh giấc, thì ra cô đã thiếp đi 1 lúc trên ghế đá. Vi chạy như bay vào phòng bệnh, nước mắt vui mừng rơi trong gió.

Mọi người đều xúm quanh Duy. Còn cậu thì đưa mắt nhìn mọi người một lượt, rồi nở nụ cười.

- Vẫn còn cười được. VẬY là tốt rồi- Bảo Nguyên mừng đến nỗi đâm vào vai Thiên Vũ một cái thật mạnh, khiến Vũ bất ngờ bị xô, ngã xuống sàn nhà.

Bởi vì Phương Lan chưa nói cho hai anh của Hàn Duy biết sự thật, nên cả hai người họ đều hết sức xúc động. Thiên Vũ nước mắt lưng tròng, vội vàng đứng dậy. Bảo Nguyên cũng không kìm được lòng, nước mắt rơi lã chã.

Hải Vi và Phương Lan sắp khóc tới nấc lên thì bị Hàn Duy ngăn lại.

- Tôi vẫn khỏe mạnh mà, khóc lóc gì chứ, mọi người bị làm sao thế?
- Sau câu nói của Duy, tất cả đều òa lên khóc như những đứa trẻ. Chỉ có Duy là cười, nói:
- Hai cái bà mít ướt này đã đành, hai anh có phải đàn ông không thế?

Bảo Nguyên lúc này đã kìm được xúc động, lại gần Hàn Duy:

- Em thấy thế nào? Mệt lắm không? Có muốn ăn gì không. Đừng nói mà mệt đó.

Hỏi rõ nhiều mà lại bảo người ta đừng nói, Bảo Nguyên thật là...

Thiên Vũ cũng tiến lại, nắm lấy tay Hàn Duy nói: “Em thích gì, cứ nói với anh, từ giờ anh sẽ nghe lời em.”

- Em sắp khỏe rồi, mọi người đừng lo- Duy thều thào nói.
- Ủ, em nhất định khỏe lại, cứ yên tâm, bác sĩ ở đây rất giỏi, đến cả AIDS người ta còn chữa được nữa là- Nguyên nhấn mạnh.
- Ủ, bác sĩ nói, em thích gì thì cứ làm vậy, không cần kiêng gì cả, em muốn gì cứ nói với anh- Thiên Vũ hết sức tình cảm

Hàn Duy cười nhưng nước mắt lại tự nhiên trào ra:

- Hai người đừng có sến như vậy được không. Có phải hai người đang bong bóng nói em bị bệnh nan y không đấy?
- Bọn anh đâu nói thế- Thiên Vũ và Bảo Nguyên đồng thanh.

Rút cuộc Phương Lan không chịu nổi nữa, đành giải thích tình trạng của Hàn Duy cho Bảo Nguyên và Thiên Vũ biết. Tắc nhiên là cả Hàn Duy cũng biết nữa.

Hải Vi để ý biểu hiện của Hàn Duy, xem cậu đón nhận tin này như thế nào. Nhưng khuôn mặt cậu chẳng bộc lộ bất cứ điều gì, có vẻ như thản nhiên chấp nhận.

- Phẫu thuật thành công rồi phải điều trị lâu vậy sao?-bảo Nguyên thắc mắc.
- Lâu cũng được, cốt cậu ấy khỏe mạnh. Một hai năm cóhằm nhò gì.- Thiên Vũ phần chần nói.
- Đúng vậy. Cậu nhất định sẽ khỏe lại. Đừng lo lắng nhé!-Hải Vi động viên

Duy nhìn Vi, ánh mắt như có điều gì muốn nói, nhưng cậu lạiim lặng.

Hải Vi muốn nói với Hàn Duy rằng cậu không phải lo gì cả, cốgắng chữa bệnh cho khỏi. Cô có thể chờ cậu bao lâu cũng được. Nhưng vì có đôngngười ở đây, nên Vi không dám nói.

Trong phòng bệnh lúc nào cũng có Phương Lan túc trực, thànhra Vi chẳng có cơ hội nào để ở riêng với Duy cả. Có rất nhiều điều muốn nói màlại phải nén ở trong lòng, thực sự rất khó chịu.

Đến giờ ăn trưa, Thiên Vũ mang cháo tới, nói Hải Vi ở lạivới Hàn Duy, còn cậu với Phương Lan đi ăn trước.

Hải Vi mừng vui, điều cô mong đợi đã đến. Nhưng...Hàn Duy lạihất quyết đòi Phương Lan ở lại dứt cháo cho mình, nói Hải Vi đi ăn trước.

Hải Vi không hiểu, lẽ nào vì lo lắng cho cô, sợ cô đói màcậu ấy xử xự như vậy?

Thời gian được ở bên Hàn Duy càng ngày càng rút ngắn. Hải Vi cảm thấy lo lắng, bồn chồn không yên. Sắp phải xa nhau rồi, không biết khi nào mới được gặp lại. Vậy mà trông Hàn Duy lại khá vui vẻ, cứ như chẳng quan tâmđến sự chia xa ấy.

15. Chương 15

Buổi tối, vẫn là Phương Lan bón cháo cho Hàn Duy theo yêu cầu của cậu, Hải Vi bắt đầu cảm thấy không ổn, có cảm giác mình là người thừa trong không gian ba người này vậy, cô lặng lẽ bước ra ngoài.

Bầu trời đêm nay không có trăng cũng không có sao, chỉ là một màu đen kịt. Những làn gió thi nhau ùa về, bốn cột những cành cây không lá. Hải Vi ngồi trong khuôn viên bệnh viện, trên chiếc ghế đá lạnh lẽo, lòng cũng lạnh không kém.

Hết ngày mai là rời xa rồi, có khi nào như Phương Lan nói: Rời xa mãi mãi. Cậu thật sự sẽ thay đổi sao, sẽ không cần tôi nữa? Mới hôm qua còn tình cảm thế kia mà, hay vụ tai nạn đã làm ảnh hưởng đến cậu? Tình cảm dành cho tôi đã bị đóng băng lại ở một nơi nào đó trong trí óc của cậu? Cậu có biết, tôi sẵn sàng đợi cậu 1 năm, 2 năm, hay cả đời này không?

- Em vào trong đi, ngồi ở đây lạnh lắm đó- Bảo Nguyên nhẹ nhàng tới gần Hải Vi nói
- Em muốn ngồi đây một chút
- Để làm gì? Không phải bây giờ em nên quý trọng thời gian ở bên Hàn Duy à? Còn có thời gian để mà buồn bã nữa sao?
- Không phải!- Hải Vi nhìn Bảo Nguyên e dè nói- Em có cảm giác, Hàn Duy không muốn ở gần em.
- Suy nghĩ vớ vẩn! Chắc tại Duy không muốn em trông thấy bộ dạng bây giờ của nó thôi. Chắc cu cậu sợ e chê nó xấu xí ấy mà. Đừng lo nghĩ vớ vẩn, vào thôi- Bảo Nguyên kéo tay Vi đứng dậy.
- À mà! Lúc trước là anh lấy máý của Hàn Duy nhắn tin cho e à?
- Không! chưa bao giờ? Nhắn gì cơ?
- Lúc Thiên Vũ đến đón em tới bệnh viện ấy, e có nhận được tin nhắn của Hàn Duy, nội dung là cậu ấy đang có việc bận lát nói chuyện sau.
- Uả, vậy chắc là Phương Lan nhắn rồi, vì cô ấy là người đưa Duy tới viện mà. Thôi, vào phòng đi.

Hải Vi, Bảo Nguyên mới vào tới cửa đã nhìn thấy Phương Lan và Hàn Duy đang nói cười với nhau. Họ say mê tới mức không để ý có người bước vào.

Cảnh tượng đó làm cho Hải Vi không thể bước tiếp. Ánh mắt của Hàn Duy nhìn Phương Lan có phải rất lạ không? Lẽ nào điều Vi lo sợ là đúng.

- Thiên Vũ đâu rồi?- Phương Lan hỏi khi nhìn thấy hai người bước vào.

- Hỏi Thiên Vũ làm gì? – Hàn Duy bất ngờ hỏi lại Phương Lan

- Muốn nhờ cậu ấy đưa về nhà một lát

- Cậu phải ở đây với tớ chứ?

Câu nói của Duy làm cả ba người còn lại trong phòng đều sững sờ. Bảo Nguyên mau chóng nói

- Hải Vi tối nay sẽ ở lại với em rồi, cho Phương Lan về nhà nghỉ đi, cô ấy cũng mệt rồi.

- Thôi, anh chở Vi về giùm em

Câu nói của Duy làm Vi như đông cứng lại. Cô muốn được ở lại, muốn được nói chuyện riêng với cậu, vậy mà cậu lại không muốn.

- Mình muốn ở lại- Vi lấy hết can đảm nói.

- Không cần đâu, có Phương Lan là đủ rồi.- Hàn Duy lạnh lùng nói

Câu nói này chính thức hạ gục Hải Vi. Phải cố gắng lắm Vi mới thốt lên được

- Ừ. Mình về, cậu giữ gìn sức khỏe nhé- Nói rồi quay đi thật nhanh, sợ rằng ai đó nhìn được những giọt nước mắt đang trực rơi xuống.

Vì sự lạnh nhạt của Hàn Duy mà Hải Vi không dám cố thủ ở bệnh viện chăm sóc cậu, đành đi học như thường lệ.

Lớp học trong giờ ra chơi hôm nay cở vẻ tĩnh lặng hơn mọi khi. Hải Vi đem những nỗi phiền lòng của mình về Hàn Duy ra tâm sự với Mai Thu và Vân Oanh.

- Bọn mày nói xem, thái độ Hàn Duy như thế là sao đây?- Hải Vi thở dài nhìn ra xa xăm hỏi .

Vân Oanh từng trải nói:

- Trong trường hợp này có hai khả năng: Một là Hàn Duy không muốn mày chờ đợi, sợ mày lãng phí thời gian tuổi trẻ vì nó. Hai là Hàn Duy thực ra đã mắc bệnh nặng không qua khỏi, sợ mày đau buồn. Vậy nên nó tìm cách chia tay với mày.

Mai Thu quát Vân Oanh:

- Ngộ phim Hàn Quốc hả mày. Theo tao có thể là Hàn Duy đã bị chấn thương đầu, nên hiện giờ nó quên mất ký ức về quãng thời gian nó yêu Hải Vi. Nhưng mà chỉ cần đầu nó va đập lại, rồi nó sẽ nhớ ra thôi Vi ạ.

Oanh gõ đầu Thu một cái: “ Va cái đầu mày ấy. Thế này còn quá cả phim Hàn Quốc ấy chứ!”

- Tớ lại nghĩ có thể Hàn Duy không chắc chắn mình có qua khỏi hay không, nên đành nuốt nước mắt vào trong quyết định chia tay Vi. Với tình yêu cao thượng mong người yêu mình không phải buồn khổ- tiếng con gái vang lên

- Đúng vậy! Tớ cho rằng quyết định chia tay Vi, Duy cũng rất đau khổ, nhưng cậu ấy nghĩ rằng nếu cậu qua khỏi thì sẽ quay lại chinh phục Vi một lần nữa. Nếu không thì đành ôm tình yêu câm lặng ra đi để Vi khỏi đau lòng.- tiếng một con gái khác đây cảm xúc.

Hải Vi, Vân Oanh, Mai Thu chưa hết ngạc nhiên vì mấy cô bạn ngồi sau nghe lén câu chuyện của mình rồi phát biểu, thì lại có tiếng con trai vang lên.

- Con gái các cậu đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi. Làm gì có tình yêu cao thượng như thế. Tổ đây chắc chắn rằng Hàn Duy vốn có ý định sẽ định cư tại Mỹ, nên không muốn Vi mất công chờ đợi- hóa ra là tên lớp trưởng nói

- Tổ thì cho rằng Duy không chắc chắn về tình cảm của hai người. Hẳn nghĩ sau vài năm xa cách biết đâu Vi hoặc hẳn thay đổi. Như thế thì mất công hứa hẹn mà không giữ được lời. Nên tốt nhất là cứ chia tay chấm dứt trước- một bạn trai khác góp ý.

- Tôi lại thấy, Hàn Duy vẫn còn đang phân vân, chưa đưa ra quyết định cụ thể, vì thế mà tránh mặt Hải Vi.

Câu góp ý cuối cùng không chỉ làm Hải Vi mà còn làm cả lớp bất động mất mấy giây, vì đó chính là giọng cô giáo dạy văn. Hóa ra trong lúc Vi tâm sự chuyện với hai con bạn thì mấy đứa bàn sau xúm xít lại nghe chuyện, cuối cùng kéo theo sự chú ý của cả lớp. Cô giáo dạy văn vì dạy hai tiết liền kề nên ngồi đó cũng nghe hết câu chuyện.

Hải Vi xấu hổ đến nỗi không còn tâm trí học hành nữa, đành nói dối bị mệt, xin cô giáo cho nghỉ tiết.

Trên sân thượng lạnh ngắt, Hải Vi ngồi tựa người vào tường, nước mắt ấm nóng lăn dài trên má. Cô cũng không biết tâm trạng của mình lúc này là như thế nào nữa. Buồn cũng có, vui cũng có. Buồn thì là hiển nhiên rồi, nhưng vui là bởi vì trong những lời nhận xét của các bạn vừa rồi, không ai cho rằng Hàn Duy vì yêu Phương Lan mà đối xử với cô như thế.

Có nghĩa là tình cảm mà Duy dành cho mình không thay đổi, chỉ có điều cậu ấy đang lo lắng cho tương lai của hai đứa mà thôi. Mình nhất định không thể để sự chờ đợi của mình làm gánh nặng cho cậu ấy được. Cố lên Vi, mày đừng mãi mềm yếu như thế này nữa. Phải cho Hàn Duy thấy mày thực ra là một người cực kỳ cứng rắn.

Vi lấy tay lau sạch nước mắt, đang định quay lại lớp học thì trông thấy Thiên Vũ bước tới.

- Người nổi tiếng, ở đây làm gì?- Thiên Vũ nói, ngồi xuống bên cạnh Vi.

- Sao cậu lại ở đây? Không phải phụ Phương Lan chăm sóc Hàn Duy à?- Hải Vi hỏi

- Nó bắt tớ đi học đấy chứ, cả Phương Lan nó cũng không cho ở lại. Bảo có cô y tá riêng chăm sóc là được rồi. Không muốn bị làm phiền.

- Cậu ấy thế nào rồi?

- Vẫn ổn, như hồi sáng lúc cậu ở đó

- Ủ. Mà sao cậu trốn học lên đây hả?

- Sau khi nghe các bạn trong lớp xôn xao về chuyện tình của cậu, tớ đoán cậu đang ở trên này?

- Ôi trời không chỉ cả lớp mà cả trường đều biết chuyện của tớ rồi sao?Huhu

- Thế mới nói, chúc mừng cậu đã trở thành người nổi tiếng.

Thời gian trôi thật nhanh, đã ba mùa đông trôi qua kể từ ngày Hàn Duy sang Mỹ và mùa đông thứ tư lại sắp về.

Hôm nay là một ngày trọng đại. Hải Vi lần đầu được trang điểm một cách kỹ lưỡng như vậy, nhìn vào gương cảm thấy đã tâm đắc, cô cùng mọi người bước ra ngoài.

Một toán gồm sáu cô gái, năm cô ăn mặc giống nhau, cô còn lại diện một bộ trang phục đặc biệt hơn, đẹp hơn những người kia. Vì hôm nay chính là ngày cưới của cô ấy mà lại.

Hải Vi mặc một bộ váy màu trắng tinh khôi, tâm trạng vô cùng hồi hộp, bước đi cùng với năm cô gái.

Trên thảm cỏ xanh, những bàn tiệc đã được bày biện thịnh soạn, các bàn tiệc được bố trí nằm cân đối hai bên, dành lối đi chỗ giữa cho cô dâu. Phía đó không xa ở chính giữa đã thấy chú rể với khuôn mặt nửa cười nửa lại ngại ngùng, trông rất đáng yêu! Bên cạnh anh là năm chàng phù rể ăn mặc chỉnh tề, tay mỗi người đều cầm một bó hoa, nhỏ hơn bó hoa trong tay chú rể.

Chặng đường cô dâu cùng đoàn phù dâu của mình tới chỗ chú rể không xa, vậy mà Hải Vi cảm thấy họ đi khá lâu mà chưa tới đích. Cũng bởi vì, biết bao con mắt của những vị khách đang đổ dồn vào họ, Vi thấy rất ngại ngùng nên mới có cảm giác như vậy.

Cuối cùng cũng tới nơi, Vi thở phào một cái.

Bảo Nguyên trong bộ vest đen, cà vạt màu xanh nước biển, đứng bên cạnh cười, nói thì thầm với Vi: “Hôm nay em rất đẹp!”

Hải Vi đáp lại: “Cảm ơn. Trông anh cũng rất bảnh đấy!”

- Vậy thì hai ta hẳn là rất đẹp đôi rồi.

Bảo Nguyên nói, anh định trao hoa cho Vi thì bị ngăn lại. Thiên Vũ đẩy Bảo Nguyên ra nói:

- Anh về chỗ của mình đi chứ, đây vốn dĩ là chỗ của em mà

- Chỗ nào mà chả vậy- Bảo Nguyên chưa muốn lui về nhưng nhìn ánh mắt của Thiên Vũ, anh không dám đùa nữa, đành quay trở về vị trí phù rể của mình, đứng ngang hàng với Vân Oanh và trao hoa cho cô.

Thiên Vũ lúc này lại cười tươi, trao hoa cho Hải Vi : “Trông cậu rất xinh!”

Hải Vi vẻ mặt nghiêm túc: “Câu này tớ nghe mọi người nói nhiều rồi. Cậu hôm nay trông chừng chặc hơn đấy nhỉ?”

- Theo tớ hiểu thì đây là một lời khen.

- Cậu cũng có thể hiểu là tớ đang chê cậu già- Hải Vi cười

Bảo Nguyên đứng phía sau í éo: “Đến mục chú rể trao nhẫn cho cô dâu rồi kìa!”

Hải Vi và Thiên Vũ cùng nhìn vào người dẫn chương trình, anh ta đang trình trọng tuyên bố cô dâu và chú rể chính thức thành vợ chồng.

- Cảm động thế cơ à?- Thiên Vũ hỏi khi nhìn thấy mắt Vi đầm nước.

- Tất nhiên rồi. Cuối cùng cũng đến ngày này.

Mai Thu trong bộ váy màu hồng girô tay trái lên, rồi quay về phía Hải Vi và Vân Oanh, như để khoe với hai cô bạn: “Nhìn nhẫn cưới của mình nè!”, nhưng mắt cô đầm lệ không nói được lời nào.

Hải Vi lẩm bẩm: “Khóc hồng hết son phấn bây giờ!”

- Còn cậu tới khi nào mới cho chúng tôi được ăn cỗ đây.- Thiên Vũ lên tiếng, cắt đứt dòng cảm xúc của Vi

- Mới 25 tuổi mà, đại gì đeo gông vào cổ.

Mai Thu kia, rõ ràng bảo 27 tuổi mới lấy chồng, thế mà mới 25 đã lên xe hoa, bỏ bạn bỏ bè. Người ta cưới thường thích mặc váy màu trắng, thế mà nó lại thích mặc màu hồng, bảo “thế cho nó nổi bật”. Nhưng xem ra nó đúng, màu hồng làm nó nổi bật hẳn.

Hải Vi, Vân Oanh, Thiên Vũ, Bảo Nguyên ngồi cùng một bàn tiệc. Cả bốn người sốt ruột đợi người ngồi cùng bàn đến.

Vân Oanh than thở: “Sao lúc nào cũng bắt người khác đợi vậy. Cậu ta không đến được thì ở nhà luôn đi. Không có gì bực bằng ngồi trực nỗi cơm.”

Hải Vi nhìn đồng hồ: “Công việc của cậu ấy bận mà, thông cảm đi”

Thiên Vũ cũng bênh vực: “Người ta từ Mỹ trở về, phải vất vả lắm mới tạo dựng được sự nghiệp, nên không trách được.”

Bảo Nguyên cãi lại: “Ai ở đây mà không chịu vất vả chứ. Nói vậy cũng nghe được.”

Mọi người đều quay lại nhìn Bảo Nguyên, ngụ ý như hỏi: “anh mà cũng phải chịu vất vả cơ á?”

Cuối cùng nhân vật được mong đợi cũng đến. Vừa bước vào bàn ăn, lên tiếng xin lỗi rồi rít, mời mọi người ăn, và gấp lia gấp lia. Dù đói nhưng ai cũng ngạc nhiên đến nỗi chỉ nhìn nhân vật ấy mà không ăn được.

Vân Oanh bức xúc: “Đợi cậu gần tiếng, thế mà cậu tới nói có 3 giây đã lao đầu vào ăn trước, không đợi ai.”

Nuốt nốt miếng ăn đang ăn dở, uống một ngụm nước cho trôi thức ăn, Phương Lan ngẩng đầu lên nhìn mọi người một lượt: “Vậy mọi người ăn đi.”

Vừa dứt lời đã thấy mọi người cầm cúi gập, không ai nói một lời, chỉ trừ Hải Vi đang trầm ngâm suy nghĩ:

“Bàn ăn này làm cổ cho sáu người, vậy mà ở đây lại chỉ có năm, thiếu mất một người. Giá mà cậu ấy cũng có mặt ở đây, thì tốt biết mấy!”

Buổi tối, Hải Vi nằm trên chiếc giường quen thuộc, căn phòng quen thuộc, mà lòng cảm thấy khá xa lạ. Trước kia có hai người, một người luôn có bao câu chuyện để nói, làm cho căn phòng lúc nào cũng rộn ràng âm thanh.

Giờ đây trống vắng quá! Mai Thu- Người bạn gắn bó với Hải Vi suốt từ thời sinh viên cho tới bây giờ đã lấy chồng, để lại Hải Vi một mình cô độc.

Những lúc buồn như vậy. Vi lại mang chiếc hộp gỗ của mình ra, lục lọi những đồ kỷ niệm trong đó, và không quên mang một lá thư ra đọc. Đó là thư của Hàn Duy, một lá thư dài gần năm trang giấy. Trong đó cậu có ghi lại những cảm xúc của mình về những kỷ niệm mà cậu đã có với Hải Vi. Trong đó có một kỷ niệm mà Vi rất bất ngờ. Hóa ra anh chàng đó không phải là Bảo Nguyên như cô đã nghĩ:

“Kỷ niệm đó có lẽ là đẹp nhất đối với tụi mình nhỉ. Duy nhớ hôm đó Vi mặc một bộ váy màu trắng, đeo một chiếc mặt nạ màu bạc che nửa mặt. Chắc Vi thắc mắc tại sao lúc đó Duy lại nhận ra Vi đúng không? Đơn giản là lúc Vi bỏ mặt nạ ra, Duy đứng gần đó rồi đi theo Vi tới chỗ đài phun nước thôi. Lúc nhảy với Vi, Duy cảm giác như mình là một hoàng tử đang được nhảy với công chúa xinh đẹp, giống như trong một câu chuyện cổ tích nào đó. Khi nhảy xong lại thích chơi trò bí hiểm, Duy trốn đi, để Vi lại một mình.

Kỷ niệm đẹp như thế, vậy mà chỉ vài hôm sau Duy lại quên mất. Để rồi mãi sau này mới đột nhiên nhớ lại được.

Lúc đó Duy mới thấy lạ lùng, tại sao mình có thể quên được việc có ý nghĩa như thế? Giờ thì chắc Vi cũng đã biết, căn bệnh dở hơi ấy làm cho Duy như vậy. Khi biết bệnh không chữa được, Duy cảm thấy rất buồn. Tình yêu của chúng ta mới vừa chỉ bắt đầu, vậy mà lại phải kết thúc. Cái hối tiếc nhất của Duy lúc bấy giờ là lẽ ra không nên theo đuổi Vi, cứ giữ tình cảm ở mức bạn bè bình thường, vậy thì Vi sẽ không phải buồn đau khi mà Duy ra đi. Vi biết không? Cảm giác biết rõ một người vẫn đang đợi chờ mình, nhưng bản thân lại không thể trở về được, thực sự rất đau khổ.

Nhưng giờ đây, sau ba năm xa Vi, Duy không còn hối tiếc nữa. Cuộc đời con người ai cũng phải trải qua gian khó, khổ đau mới được hưởng hạnh phúc. Duy đã gây ra vết thương lòng cho Vi, khiến Vi chịu đau khổ, vậy thì sau này Vi sẽ không còn phải đau buồn về chuyện tình cảm nữa, nhất định sẽ được hạnh phúc.

Duy biết Vi vẫn còn buồn về chuyện của chúng ta. Nhưng chuyện buồn nào rồi thời gian cũng làm nó phai nhạt thôi. Vi hãy tin vào điều đó và can đảm bước trên con đường tới hạnh phúc mới nhé. Đừng buồn cho Duy, Duy cũng đang trên đường tới hạnh phúc đây. Nếu có kiếp sau hy vọng chúng ta sẽ được hạnh phúc bên nhau. Tạm biệt người yêu đầu và cũng là người yêu cuối của tôi!”

Hải Vi nhận được lá thư này vào mùa xuân năm nay, lúc mà Hàn Duy bệnh nặng và qua đời. Cô không được gặp để nói lời tạm biệt với cậu. Phương Lan đã đưa cho cô lá thư này và nói rằng thực ra Hàn Duy đã nhờ cô ấy nói dối về bệnh tình của mình. Tất cả chỉ là muốn cho Vi có thời gian để dần quên đi cậu ấy.

Hàn Duy có lẽ không biết, khi cậu ở bên Mỹ gọi điện về cho Vi và kể rằng cậu rất thân thiết với một cô bạn gái, rồi cậu thích người con gái đó, yêu cô ấy, muốn kết hôn với cô ấy, sẽ định cư ở Mỹ và không trở về nữa, bất kể là khi nào sau khi nghe những tin ấy, Hải Vi vẫn quyết định chờ đợi cậu. Và cho tới bây giờ, nước mắt của Hải Vi vẫn đang rơi vì nhớ cậu.

.....HẾT.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lai-gap-con-nha-giau>